Ponson du Terrail

Rocambole

DRAMELE PARISULUI

Seria a V-a

REINVIEREA LUI ROCAMBOLE

c. Madeleine

Pierre Alexis Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”

SERIA a V-a

REÎNVIEREA LUI ROCAMBOLE

(V. La dernière incarnation de Rocambole)

c. MADELEINE

(Madeleine)

c. MADELEINE

(Madeleine)

Versiune electronică:

V2.0

PARTEA ÎNTÂI
CÂRCIUMA BLESTEMATĂ

Capitolul I

De trei zile baronul de Morlux nu se mai întâlnise cu fratele său Carol şi de cinci zile nu mai avea nici o ştire de la fiul său Agénor.

Baronul era cuprins de o mare nelinişte.

Cu toate acestea, ca orice fire slabă, care se teme de primejdie şi nu îndrăzneşte s-o înfrunte, nu se încumeta să trimită după fratele său.

Cu atât mai mult, nu îndrăznea să-i răspundă bunicii lui Agénor.

În sfârşit, în dimineaţa celei de-a patra zile, când domnul de Morlux, care nu putea încă să părăsească patul, ceru ziarele, cameristul său aducându-le, îi zise:

— Dacă domnul baron binevoieşte să citească ziarele de aseară, va găsi un lucru interesant, despre care toată lumea vorbeşte acum în Paris.

— Ce lucru? întrebă baronul cu indiferenţă.

— O revoltă la Saint-Lazare, domnule.

Domnul de Morlux tresări, apoi îşi concedie cameristul şi, când rămase singur, începu să parcurgă cu aviditate, coloanele ziarului.

Fratele său Carol îi dăduse destule amănunte pentru a putea să recunoască îndată în *fata A*... pe acea nenorocită copilă din rasa sa, care fusese arestată din mijlocul unei bande de tâlhari şi aruncată în închisoare.

Şi ziarul spunea că *fata A*... era moartă!

Era moartă Antoinette, moartă, asasinată... asasinată de otrăvitorii mamei sale.

Din slăbiciune şi din egoism, domnul de Morlux fusese toată viaţa instrumentul acelui om nemilos, care se numea vicontele Carol.

Toată viaţa sa fusese subjugat de voinţa de fier a fratelui său.

Cu toate acestea, uneori încerca să se revolte; un sentiment onest pătrundea din când în când în inima sa torturată.

Dar un hohot de râs al fratelui său Carol era suficient ca să înăbuşe firavul sentiment onest.

În clipa aceea, o figură, pe care de mai multe zile încerca în zadar s-o uite şi care mereu se prezenta înaintea ochilor săi, îi apăruse din nou şi părea că-i strigă:

„Căieşte-te! Căieşte-te!...”

Figura era a doctorului Vicenţiu, instrumentul primei sale crime.

Şi domnul de Morlux se gândi cu un fior adânc la acea sărmană copilă pe care fiul său o iubea şi a cărei viaţă cinstită şi plină de muncă, a cărei frumuseţe şi virtute cu atâta entuziasm i le povestise.

O văzu culcată în sicriul ei, palidă şi rece, victima crudului său frate Carol.

Şi, în acelaşi timp, baronul se gândi la fiul său, şi-şi zise cu spaimă:

„Agénor ar fi în stare să moară de durere...”

Dar, pe când se afla stăpânit de aceste gânduri chinuitoare, uşa se deschise şi fratele său Carol apăru.

Vicontele era liniştit, surâzător şi nu părea câtuşi de puţin tulburat.

— Bună ziua, zise el cu veselie, cum îţi mai merge de când nu te-am văzut?

Apoi văzându-l palid şi consternat:

— Ce ţi s-a întâmplat?... întrebă dânsul.

Baronul îi întinse ziarul şi-i arătă cu degetul coloana pe care se afla titlul: *Drama de la Saint-Lazare.*

— Pe onoarea mea!... zise vicontele, ziarele acestea sunt prea din cale-afară! Nu-i chip să fii şi tu măcar o dată cel dintâi purtător al unei ştiri!...

— Aşadar, tu ştiai lucrurile acestea?

Domnul Carol de Morlux îi aruncă fratelui său o privire care părea a-i spune:

„Dar omul acesta s-a tâmpit complet!”

Apoi se trânti într-un fotoliu lângă patul baronului, îşi scoase o ţigară şi începu să fumeze calm.

— Ce liniştit eşti tu, zise baronul.

— Ieri nu eram deloc aşa, răspunse Carol.

— Ah!

— Am petrecut o zi teribilă!...

— Ştiai de mai înainte ce se va întâmpla?

— Aşteptam evenimentele... dar combinaţiile cele mai savante dau greş uneori.

— Nu înţeleg, bolborosi baronul.

— Ştii că m-am servit de complicitatea unui oarecare Timoléon?

— Da.

— Omul acesta era gata să ne trădeze.

— Pentru bani?

— Nu, de teamă. Închipuieşte-ţi, imbecilul credea că avem adversari serioşi, nişte oameni care juraseră s-o salveze pe Antoinette, un oarecare Rocambole, un ocnaş evadat... Ai auzit vreodată vorbindu-se despre *Clubul Valeţilor de Cupă*?

— Niciodată, răspunse baronul.

— Imaginaţia imbecilului acela mergea prea departe; în toate părţile îl vedea numai pe Rocambole. E adevărat că toate acestea au şi un punct de plecare real. Nu-i aşa că ai fost îngrijit câteva zile de un medic mulatru?

— Da.

— Ei bine!... medicul acela mulatru, ar fi Rocambole!...

Şi domnul Carol de Morlux îi povesti fratelui său evenimentele din seara trecută şi-i dădu amănunte asupra tentativei de arestare din strada Drumul Damelor.

— Şi cine-ţi spune, zise el, că toate acestea nu sunt adevărate?

— Logica faptelor.

— Explică-te.

— Una din două: ori există Rocambole, ori nu există...

— Cum? întrebă baronul, liniştit puţin de seninătatea fratelui său.

Carol continuă:

— Dacă Rocambole există, e fără îndoială mult mai slab decât Timoléon; sau, nu s-a amestecat deloc în afacerile noastre. Pentru că... ce voiam noi? Să provocăm, dispariţia Antoinettei, nu-i aşa?

— Da...

— Ei bine!... Antoinette e moartă... ne-am ajuns prin urmare ţinta, iar Rocambole e bătut...

— Dar eşti sigur că dânsa e moartă?

Carol de Morlux începu să râdă:

— Îţi închipui tu oare, zise el, că administraţia unei închisori publică lucruri false?

— Al dreptate. Şi cine a fost acela care a otrăvit-o?...

— Timoléon şi-a luat această însărcinare şi îi vei număra lui, sau aceluia care se va prezenta pentru dânsul, cincizeci de mii de franci. Pentru că eu plec din Paris.

— Pleci? exclamă baronul. Şi unde te duci?

— În Rusia.

Abia acum domnul de Morlux băgă de seamă că fratele său era îmbrăcat în costum de călătorie.

— Mă aşteaptă trăsura jos, zise vicontele; voi lua trenul care pleacă spre Colonia la douăsprezece fix.

— Dar ce cauţi în Rusia?

— Într-adevăr, scumpul meu frate, văd că n-ai deloc memorie. Antoinette are o soră.

— Ah! aşa e... Care e institutoare în Rusia. Agénor mi-a spus.

— Bine că mi-ai adus aminte de Agénor, zise vicontele; îţi voi da veşti de la dânsul.

— Ştii unde se află?

— Drace!... e la Angers, într-un hotel, într-un pat mai bine zis, aşteptând să se vindece rana pe care a primit-o de la un ofiţer într-un mic duel. Oh! adăugă vicontele, văzându-l pe fratele său îngălbenindu-se, nu trebuie să fii îngrijorat; rana nu e deloc gravă... Rezultatul imediat al acestei întâmplări este că vom fi lăsaţi în pace câteva zile în timpul cărora, Agénor va avea destulă vreme s-o uite pe scumpa sa Antoinette.

— Dar, dragul meu frate, crimele nu te mai înspăimântă deloc?... Nu te temi de pedeapsă?

— Pedeapsa e pentru imbecilii care nu ştiu să fie prudenţi, zise vicontele.

— Frate... frate... mi-e teamă...

— Teamă de cine?

— De Dumnezeu!... zise baronul ridicând mâinile sus.

Carol ridică din umeri şi răspunse:

— Şi mie mi-e teamă de ghilotină, mă înţelegi? De aceea

trebuie să iau toate măsurile de precauţie.

— Dar oare acea nenorocită copilă, care a murit otrăvită, te-ar fi trimis la eşafod?

— Poate... Nu aflase dânsa numele mamei sale? Ştii tu însuţi ce lesne se îngrămădesc descoperirile uneori...

Domnul baron de Morlux îşi plecă fruntea.

Carol urmă:

— Cea din Rusia nu ştie încă nimic...

— Ah!

— Cel puţin cam aşa reiese dintr-o scrisoare pe care o scrie surorii sale.

— Dar bătrâna institutoare unde este?

— E la Passy. E puţin cam nebună... şi, desigur, va muri de supărare.

— Dar de vreme ce cealaltă nu ştie nimic încă?... întrebă baronul.

— Va afla totul într-o zi.

— Cine ştie? Poate că nu se va mai reîntoarce în Franţa.

— Aici te înşeli, dragul meu.

— Ah!

— Mititica e pe drum şi peste puţine zile va fi în Paris.

— Atunci de ce mai pleci?

— Îi ies în întâmpinare, răspunse Carol de Morlux, cu un surâs sinistru.

— Ah! zise baronul, aşadar vom îngrămădi, mereu crimă peste crimă, pentru a putea păstra această nenorocită avere pe care am furat-o?

— Eşti un dobitoc! zise vicontele.

Şi se sculă adăugând:

— De altfel, ţie ce-ţi pasă?... de vreme ce am luat afacerea pe seama mea?...

Şi cu aceste cuvinte îşi luă rămas bun de la fratele său.

O oră după aceea, domnul Carol de Morlux se urca în vagon murmurând:

— Să ne ocupăm de Madeleine acum.

Capitolul II

Pentru buna armonie a povestirii noastre, să ne reîntoarcem cu vreo cincisprezece zile îndărăt şi să ne pregătim mintea pentru a face un salt cam mare.

Vom părăsi Franţa pentru a ne duce în Rusia, vom părăsi Parisul pentru Moscova.

...În plină câmpie de zăpadă.

O teleguţă de poştă, înhămată cu trei cai cu zurgălăi, mergea în fugă pe drumul Moscovei, străbătea pădurile de pini şi nu se oprea decât la staţii, pentru a schimba caii. Îşi urma drumul mereu înainte, cu o repeziciune vertiginoasă.

Cerul era întunecat, acoperit de nori groşi de zăpadă.

În cer era zăpadă, pe pământ zăpadă, pe acoperişul caselor şi al bisericilor zăpadă... zăpadă pretutindeni!...

În teleguţă, un om învelit în blănuri fuma în tăcere, pe când vizitiul îndemna mereu caii cu vocea şi cu biciul.

Era un ora de vreo şaizeci de ani, cu părul alb, cu mustaţa neagră încă, şi omul acesta părea să fie în prada unei vii preocupări.

Era contele Potenieff, boier din Rusia meridională.

Cu toate că soţia sa, împreună cu fiica Olga şi cu domnişoara Madeleine, tânăra institutoare franceză, se reîntorseseră de mai bine de o lună, contele era încă la moşiile sale şi nici nu se gândea să se reîntoarcă, când, pe neaşteptate, primi următoarea scrisoare:

„Fiul nostru Ivan a ieşit chiar acum din camera mea; a obţinut o prelungire de concediu şi pe când dumneata îl credeai la Sankt Petersburg, dânsul se reîntorsese la Moscova.

Rău am făcut că nu l-am supravegheat pe tânărul acesta nebunatic, mai de aproape. Ivan mi-a declarat că e îndrăgostit de Madeleine şi că voieşte să se căsătorească cu dânsa.

E o lovitură de trăsnet... Nu ştiu ce să fac... Vino.”

Scrisoarea aceasta îl tulburase foarte mult pe contele Potenieff.

Contele era foarte ambiţios şi, în afară de asta, acum nu mai era aşa de bogat. El îşi făcuse socoteala să-l căsătorească pe fiul său cu o bogată moştenitoare din Sankt Petersburg, contesa Vasilika.

Dragostea aceasta nebună a lui Ivan îi zădărnicea toate planurile.

De aceea contele alerga spre Moscova, semănând aur în calea sa pentru a ajunge mai repede şi neoprindu-se decât la distanţe mari, pentru a lua câte ceva în gură.

Era pe drum de opt zile fără popas.

În fine, în seara zilei a opta, pe când o palidă rază de soare se strecura printre nori, cupolele orientale ale Kremlinului apărură în bruma apusului.

Dar Moscova era încă departe şi caii erau zdrobiţi de oboseală.

Din fericire, o ultimă staţie de poştă se oferi vederii călătorilor.

Era o baracă izolată în mijlocul câmpiei de zăpadă, prin acoperişul căreia se vedea ieşind un nor subţire de fum.

Vizitiul începu să şuiere într-un mod cu totul particular, şi pocni de mai multe ori din bici.

Poarta staţiei se deschise şi stăpânul ieşi pentru a-i întâmpina pe călători.

— Vrem cai odihniţi!... strigă contele de departe.

Stăpânul staţiei se înclină, dădu nişte ordine şi, peste un sfert de oră, un servitor ieşea din grajd cu cai odihniţi şi gata de drum.

— Plătesc bine, zise contele, dar vreau să mergem repede.

Vizitiul se înclină şi răspunse în franţuzeşte:

— Voi merge cât de repede va voi Excelenţa Voastră.

Răspunsul acesta, deşi foarte simplu, îl făcu pe conte să tresară.

Vizitiul era un om mic de statură, cu faţa prelungă, cu ochii duşi în fundul capului, cu o fizionomie care îţi inspira foarte puţină încredere.

— Cine eşti tu? întrebă contele.

— Mă numesc Piotr, răspunse vizitiul.

— Eşti rus?

— Da, Excelenţă.

— Atunci, de unde ştii limba franceză?

— Am fost vizitiu la prinţul Dolgorowski, răspunse mujikul şi am fost cu stăpânul meu în Franţa de mai multe ori.

— Bizar lucru!... murmură contele. Mi s-a părut că aud vocea lui Ivan, vocea fiului meu.

După o pauză contele îl întrebă:

— Eşti mulţumit de soarta ta?

— Nu, Excelenţă. Aş vrea să fiu din nou vizitiu la vreun mare senior... dar e lucru greu, dacă nu chiar imposibil...

— Pentru ce?

— Pentru că am făptuit o crimă în tinereţea mea şi am fost trimis la minele din Siberia.

— O crimă politică?

— Nu, un asasinat.

Contele tresări din nou, examină cu atenţie faţa omului şi fu silit să recunoască că avea o fizionomie de bandit.

Pe când răspundea la întrebările boierului, vizitiul înhăma caii.

— La drum!... la drum!... zise contele.

Plecară înainte, cu aceeaşi repeziciune vertiginoasă.

Contele era mereu gânditor.

Din timp în timp punea câte o întrebare mujikului.

Şi mujikul răspundea cu acea voce sonoră şi plină, care atrăgea atenţia contelui, atât de mult semăna cu vocea lui Ivan.

— Cât câştigi cu meseria ta? îl întrebă contele.

— Câteva copeici pe zi, excelenţă; mor de foame.

— Vrei să intri în serviciul meu?

Ochii mujikului se aprinseră şi, la rândul său îl privi cu atenţie pe conte.

De ce îi punea contele o asemenea întrebare? Se apropiau în goană de Moscova.

Se înnoptase, câmpia era pustie, doar la orizont luminile marelui oraş se aprindeau una câte una.

Se vedeau bine fortificaţiile; mujikul îşi îndemna caii eu plesnituri de bici; clopoţeii făceau un zgomot asurzitor.

Străbătură mahalaua de la bariera aşa-numită slobur.

Intrară acum în inima oraşului, în aristocraticul cartier al Belvigorodului.

În acest cartier se afla şi palatul contelui Potenieff.

Contele sări jos, strecură trei monede de aur în mâna mujikului uimit şi-i zise:

— Dacă vrei să intri în serviciul meu, să ţii bine minte ceea ce îţi voi spune:

— Ascult excelenţă.

— Din momentul acesta vei fi mut.

Mujikul făcu un gest de mirare.

— Dacă vei accepta rolul acesta, averea ta este dinainte asigurată, continuă contele Potenieff, fără a se arăta dispus să dea alte explicaţii.

Şi se repezi în grabă spre camera contesei, care-i ieşi înainte.

Cei doi soţi se închiseră în camera contesei, şi aceasta din

urmă îi povesti soţului ei toate fazele prin care trecuse pasiunea lui Ivan pentru acea tânără institutoare franceză, Madeleine, fără nume şi fără avere.

— Aşadar vrea să se căsătorească cu dânsa? întrebă contele.

— Are o voinţă de fier, răspunse contesa, şi-ţi jur că nimic nu-l va putea face să-şi schimbe hotărârea.

— Şi Madeleine îl iubeşte?

— Ca o nebună.

— Fetiţa aceasta trebuie să fie vreo intrigantă, care s-a silit să-şi dezvăluie toate farmecele pentru a-l atrage în cursă pe Ivan.

— Oh, nu, zise contesa, din contră, Madeleine s-a apărat multă vreme.

— Trebuie s-o concediem, reluă cu bruscheţe contele Potenieff.

— Ivan e în stare să alerge după dânsa... iar Madeleine e capabilă să moară de durere, răspunse contesa cu tristeţe.

Contele deschise fereastra şi privi în curte.

Mujikul Piotr deshămase caii şi acum voia să tragă troica sub un şopron.

Contele făcu un semn cu mâna, zicându-i:

— Vino sus!

— Cine e omul acesta şi ce vrei să faci? întrebă contesa.

— Vei vedea îndată...

Mujikul urcă.

Contele îi zise:

— Poţi să vorbeşti de faţă cu doamna.

— Ce ordonă excelenţa voastră? întrebă mujikul.

Contesa scoase un strigăt.

— Ah! zise ea, vocea aceasta...

— O recunoşti?

— Da, e vocea lui Ivan...

Contele făcu un semn afirmativ din cap, apoi îl concedie din nou pe servitor, zicându-i:

— Acum, aminteşte-ţi că eşti mut pentru toată lumea.

— Dar ce vrei să faci cu omul acesta? întrebă contesa.

— Îţi voi spune îndată; şi te rog să mă asculţi cu atenţie. Ştii care e starea averii noastre?

— Vai! zise contesa.

— Emanciparea sclavilor ne-a ruinat pe trei sferturi şi trebuie să găsim un mijloc pentru a ne reveni. Pentru aceasta

e absolut necesar ca fiul nostru Ivan să se căsătorească cu contesa Vasilika.

— Da, dar dânsul n-o să vrea...

— Ba o să vrea, dacă Madeleine îi va fi răpită.

— E cu putinţă oare una ca asta?

— Totul e cu putinţă, răspunse contele cu răceală. Numai că, va trebui mai întâi deplina dumitale aprobarea întregul dumitale sprijin.

— Ştii că nu obişnuiesc să mă împotrivesc voinţei dumitale, răspunse contesa.

— O singură întrebare mai vreau să-ţi pun: dacă Madeleine ar fi sigură că Ivan nu o iubeşte, ar consimţi să se reîntoarcă în Franţa?

— Da, răspunse contesa... numai în cazul în care biata fată nu va muri de supărare.

— Asta e treaba dânsei, nu a noastră, răspunse contele. Şi acum, mai adăugă cu un surâs care o făcu pe contesă să se înfioare, la lucru!

Capitolul III

Scena aceasta — cititorii ghicesc, desigur, s-a petrecut cu o seară mai înainte de ziua în care Madeleine îi scrisese surorii sale Antoinette acele rânduri mişcătoare, în care îşi povestea imensa durere sufletească.

Când contele Potenieff se reîntorsese la Moscova, Madeleine era încă legănată de dulcile sale visuri de fericire.

Ivan o iubea. I-o declarase în genunchi, îi jurase că nu se va căsători niciodată cu contesa Vasilika şi că nu vrea nici o altă femeie decât numai şi numai pe dânsa.

Şi Ivan nu minţise; dânsul o iubea cu ardoare. Când îi spusese că era sigur de consimţământul familiei sale, credea că nu minte, căci până atunci familia sa făcuse dintr-însul un idol.

Aflând că tatăl său sosise la Moscova, Ivan, care de obicei îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în oraş în tovărăşia câtorva ofiţeri prieteni, alergă degrabă acasă.

Contele îl primi cu multă dragoste.

Ivan îi făcu şi tatălui său o declaraţie identică cu aceea pe care o făcuse mamei sale.

Contele Potenieff îl ascultă fără mânie şi se mulţumi să-i răspundă cu tristeţe:

— Ne ruinezi, dragul meu, refuzând mâna contesei Vasilika.

Dar Ivan iubea şi fu pasionat, insinuant, rugător şi tatăl său păru că se înduplecă.

— Ei bine! îi zise, el în cele din urmă, dacă vrei să nu mă opun la căsătoria ta, trebuie să faci un sacrificiu.

— Ce sacrificiu, tată? întrebă Ivan cu cea mai mare grabă.

— Trebuie să-mi dai timp să mă gândesc până mâine.

— Şi mâine?... întrebă Ivan cu vocea plină de nelinişte.

— Până atunci voi vorbi cu Madeleine şi mă voi putea convinge dacă şi dânsa te iubeşte cu adevărat.

— Desigur că mă iubeşte, tată, de ce te-ai îndoi?

— Mi se pare că condiţia pe care ţi-o pun nu e tocmai grea.

— O primesc, tată.

— Şi îmi făgăduieşti că până mâine nu vei mai vorbi deloc de Madeleine?

— Voi încerca tată, răspunse Ivan cu naivitate.

— Dacă nu eşti sigur pe tine, îţi voi veni eu în ajutor...

— Ce vrei să spui?

— Unde este Madeleine acum?

— E în apartamentul surorii mele.

— E foarte bine. Vei pleca chiar acuma. Oh!... nu fi îngrijorat, nu te trimit la Petersburg... Te vei duce numai până la două leghe distanţă de Moscova, la reşedinţa prinţului K..., bătrânul meu prieten. Vei pleca chiar acum şi-l vei anunţa că m-am întors de la ţară.

— Dar... tată...

— Prinţul te va opri la masă, aşa că nu vei putea să te înapoiezi decât foarte târziu, noaptea. Madeleine va fi culcată de multă vreme. În felul acesta nu o vei revedea decât mâine dimineaţă şi-ţi va fi cu neputinţă să-ţi calci cuvântul pe care ţi-l cer.

— Fie, răspunse Ivan, care voia să-i facă pe plac tatălui său.

Contele Potenieff avusese totdeauna reputaţia unui caracter instabil, aşa încât Ivan nu se miră prea mult de capriciul acesta.

Peste un sfert de oră plecă fără să mai obiecteze ceva.

Peste o oră ajungea la prinţul K..., care avea un palat magnific în împrejurimile Moscovei.

Prinţul K... era un general bătrân, pe care guvernul noului ţar găsise de cuviinţă să-l lase în disponibilitate.

Partizan fanatic al vechilor idei şi al vechilor obiceiuri moscovite, prinţul K... era unul dintre şefii acelui partid retrograd care luptase cu atâta tenacitate şi energie împotriva reformelor civice ale împăratului Alexandru al III-lea.

Palatul prinţului K... era locul de întâlnire al tuturor nemulţumiţilor.

Erau întruniri acolo în fiecare seară, se discuta politică, fiind mereu lăudat marele conte Constantin. Împăratul era blamat şi toate actele de guvernământ cenzurate sever.

Ivan nu se gândi deloc la toate acestea şi se duse la prinţul K... Fiind îndrăgostit, nu se gândea serios decât la Madeleine. Dacă se ducea la prinţ, era numai pentru a face plăcere tatălui său şi a-i căpăta consimţământul.

Cu toate acestea, Ivan era membru activ al armatei; mai mult decât atâta: făcea parte din garda imperială.

De aceea fu primit bine la prinţul K... unde tocmai era mare întrunire.

Cina se prelungi până târziu. Se ţinură discursuri violente şi însuşi Ivan, surescitat de băutură, pronunţă câteva cuvinte de dezaprobare la adresa guvernului.

Apoi, pe la orele două dimineaţa, porni spre casă, uitându-l cu totul pe ţar, pentru a nu se mai gândi decât la Madeleine.

Dar, la porţile Moscovei, pe când îşi spunea numele ofiţerului de gardă, un alt personaj se prezentă:

— Dumneata eşti fiul contelui Potenieff? întrebă dânsul.

— Da, răspunse Ivan.

— Locotenent în garda imperială?

— Da, repetă tânărul, mirat de aceste întrebări.

— Te reîntorci de la prinţul K...?

— Da. Dar ce doriţi de la mine?

— Sunt ofiţer de poliţie, domnule, şi am ordin să te arestez.

Ivan se împotrivi, jură că ordinul poliţiei nu putea să se refere la dânsul, dar ofiţerul nu se lăsă convins.

Ordinul era pozitiv şi era semnat de şeful poliţiei din Moscova.

Ivan, care era puţin cam ameţit, se dezmetici de-a binelea şi pretinse că, dacă va fi condus la tatăl său, acesta avea destulă trecere pentru a-l scăpa din încurcătură.

Dar ofiţerul nici nu voi să audă de aşa ceva. Ivan fu dus spre Petersburg, fără să i se îngăduie cel puţin să scrie câteva rânduri tatălui său.

Plecă deci fără s-o fi văzut pe Madeleine.

. . . .

E lesne de ghicit că ordinul de arestare nu fusese lansat decât în urma rugăminţii contelui Potenieff.

Contele prefera să-l vadă pe fiul său suferind puţin, decât să-l ştie căsătorit cu o femeie, pe care el o considera o aventurieră.

După cum, iarăşi, lesne se poate ghici ceea ce s-a petrecut a doua zi.

Contesa, după ce o anunţase pe Madeleine, că fiul ei Ivan era un tânăr egoist, corupt, care îşi bătuse joc de încrederea ei, o conduse până la uşa apartamentului tânărului ofiţer.

Uşa era închisă, dar cu toate acestea se putea auzi destul de bine cele ce vorbeau în interior.

Şi Madeleine auzi. Ea auzi mai întâi un zăngănit de pinteni şi de săbii; era, prin urmare, Ivan cu tovarăşii săi.

Tinerii ofiţeri vorbeau şi râdeau zgomotos.

Mai mult moartă decât vie, Madeleine putu să audă următoarele cuvinte:

— Da, dragii mei prieteni, tatăl şi mama mea se poartă prea sever cu mine, vă asigur.

Madeleine crezu că recunoaşte vocea lui Ivan şi, apăsându-şi pieptul cu mâinile, ascultă cu respiraţia tăiată.

Vocea continuă:

— M-au întrerupt în mijlocul unui frumos roman de amor, pe care aş fi putut să-l duc la bun sfârşit.

— Ah! da, zise o altă voce, franţuzoaica aceea drăguţă?

— Vai!

— Nu voiai să te căsătoreşti cu dânsa?

— Ehei!... Un moment m-am gândit să fac prostia asta... Dar acum am redevenit din nou cuminte... Plec mâine dimineaţă şi sunt cu totul al blondei contese Vasilika.

La auzul acestor cuvinte Madeleine, îşi pierduse cunoştinţa şi contesa Potenieff o transportă pe braţe în camera ei, după cum îi scria a doua zi surorii sale Antoinette.

Vocea pe care Madeleine o luase drept aceea a lui Ivan era a mujikului Piotr. Pretinşii ofiţeri erau servitorii contelui. Nenorocita fată era victima uneia din acele infame comedii, care pentru totdeauna degenerează familia care face imprudenţa s-o imagineze.

Dar contele nu voia să ştie de nimic, trebuia ca Madeleine să plece, chiar dacă s-ar fi îmbolnăvit de moarte...

Trebuia neapărat ca fiul său Ivan să se căsătorească cu contesa Vasilika. Nu era destul ca Madeleine să plece, din Moscova şi din Rusia; trebuia ca Ivan să nu-i mai poată da niciodată de urmă.

A doua zi dimineaţă, bolnavă încă, Madeleine porni la drum, în tovărăşia unei doamne bătrâne care nu părea preocupată de nimic altceva decât de căţeluşul pe care îl avea pe genunchi.

Lângă vizitiu, pe capră, era mujikul Piotr, transformat în fecior.

Mujikul ridicase înspre adorabila figură a tinerei fete una din acele odioase priviri lacome, care dau dintr-o dată pe faţă toată josnicia sufletului omenesc.

Contele Potenieff ghici gândul acestui om, şi luându-l de-o parte, îi zise:

— Mititica ţi se pare frumoasă?

Mujikul avea un râs teribil.

Contele începu să râdă şi el adăugând:

— Eu nu sunt nici tatăl, nici tutorele ei; cu toate acestea i-am dăruit o mică zestre. Fetiţa duce cu dânsa douăzeci de mii de franci...

Cei doi oameni schimbară o privire scurtă, în care era o încărcătură întreagă de infamie, şi troica porni în galop.

Capitolul IV

Madeleine se afla pe drum de opt zile.

În Rusia trăsurile închise sunt necunoscute: orice vehicul este descoperit.

Cu toate că frigul este foarte mare, cu toate că vântul biciuieşte faţa cu cruzime, călătorul îşi vede înainte de drum, cu picioarele şi cu corpul învelite în blănuri calde.

Madeleine şi bătrâna doamnă care o întovărăşea nu se opreau decât la distanţe mari, pentru a mânca câte ceva şi a se odihni puţin.

Îşi continuau drumul cu o iuţeală vertiginoasă, prin mijlocul acelei naturi la fel de triste ca sufletul îndurerat al Madeleinei.

Bătrâna doamnă era ocupată cu căţeluşul ei; nu se gândea

decât la dânsul; n-avea ochi decât pentru dânsul.
Madeleine era ca un corp fără suflet, dar bătrâna doamnă nici n-o băga în seamă.
Din când în când, tânăra fată nu mai putea să-şi reţină lacrimile, care se prelingeau încetişor de-a lungul obrajilor ei palizi. Dar bătrâna doamnă părea oarbă.
Uneori însă, căţeluşul lătra ascuţit; şi atunci bătrâna doamnă răspundea şi dânsa printr-un ţipăt de nelinişte.
— Mititelul, îngheaţă de frig!... murmura dânsa, consternată.
Madeleine nu pronunţa nici un cuvânt. Ea se gândea la scumpul ei Ivan, pe care nu avea să-l mai revadă niciodată.
Şi sania aluneca mereu de-a lungul zăpezilor, trasă de trei cai voinici.
Nicăieri vreo ridicătură de teren, vreo colină, o movilă cât de mică măcar.
Câmpie nesfârşită, câmpie albă, tristă, îngheţată.
Sania alerga mereu.
Madeleine era deja departe de Moscova. Începeau a se vedea la orizont hotarele Poloniei.
Dar după Polonia urma Germania, după Germania Franţa!... Franţa, în care Madeleine văzuse pentru întâia oară lumina soarelui. Franţa, pe pământul căreia murise nenorocita ei mamă, Franţa, unde copilărise, unde era Antoinette şi mama Raynaud!...
Dar Madeleine nu se gândea la toate acestea.
Din când în când, îşi întorcea capul îndărăt, spre orizontul ‘sece şi întunecos al Moscovei, unde îl lăsase pe scumpul, pe adoratul ei. Ivan...
Trăsura îşi continua lungul drum; caii se schimbau des, la fel şi peisajul.
Drumul se continua mereu; caii se schimbau după cai, şi câmpii după câmpii.
Bătrâna doamnă tremura mereu pentru căţeluşul ei; Madeleine abia dacă pronunţase câteva cuvinte din ziua plecării.
Piotr, mujikul Piotr, a cărui voce semăna aşa de bine cu vocea lui Ivan şi pe care Madeleine îl credea mut, o întovărăşise mereu.
Şi într-adevăr, Piotr nu vorbea decât prin semne...
În schimb avea privirea expresivă; mai ales când o privea pe Madeleine...

Căci Madeleine era tot aşa de frumoasă ca şi sora ei Antoinette, deşi o frumuseţe de o factură cu totul deosebită.

Antoinette era mică de statură, rotundă, voinică, râzătoare.

Madeleine era înaltă, puţin palidă, cu părul blond, cu ochi albaştri, cu surâsul melancolic.

Mujikul Piotr era un om înalt, un om sălbatic, iar vorbele contelui Potenieff îi răsunau mereu în urechi.

Piotr era avid de bani; Piotr avea pasiuni brutale.

I se spusese că Madeleine avea douăzeci de mii de franci la dânsa.

Şi Madeleine era frumoasă, Piotr o dorea... dorea şi banii ei!

Şi cine oare l-ar fi putut împiedica să pună mâna pe toate acestea?

Bătrâna aceea care n-avea ochi, care n-avea voce decât pentru căţeluşul ei?

Desigur că nu.

Dar mai era mujikul care conducea sania, mujikul, care se putea întâmpla să fie un om onest şi să nu voiască să-l ajute în îndeplinirea mizerabilelor sale planuri.

De opt zile neîntrerupt, Piotr căuta un complice şi nu-l găsea.

Sania luneca mereu de-a lungul zăpezilor.

În sfârşit, pe când soarele se coborâse şi era aproape să apună, se opri pentru a suta oară poate, de la plecarea lor din Moscova, în faţa unei căsuţe izolate, în mijlocul unei păduri de pini.

Era o staţie de poştă.

În timp ce se schimbau caii, Madeleine, amorţită de frig, intră un moment în casă. Bătrâna doamnă o urmă.

Câinele, aşezat în faţa sobei, mârâia de plăcere.

În timpul acesta, valetul Piotr şi mujikul schimbară câteva cuvinte.

Acesta din urmă era un fel de brută, cu plete mari, cu buzele groase, cu surâsul idiot.

— Vrei să ne conduci repede? întrebă Piotr.

— Trinckgeld? răspunse mujikul în limba germană.

Trinckgeld înseamnă bacşiş.

Şi cuvântul acesta, în gura unui vizitiu, mai înseamnă: „Voi merge cât de repede voiţi, dacă mă veţi plăti bine”.

— Eşti german? îl mai întrebă Piotr.

— Da, răspunse mujikul.

Piotr vorbea nemţeşte tot aşa de bine ca şi ruseşte; ştia chiar câteva cuvinte franţuzeşti.

Dar, în clipa aceea, Madeleine ieşi din casă şi Piotr tăcu.

După cum spusese contele Potenieff, Piotr era mut. Caii fură înhămaţi, şi cele două femei porniră din nou la drum.

Bătrâna doamnă era mereu ocupată cu căţeluşul său. Madeleine se gândea să închidă ochii şi să doarmă...

Mujikul şuieră zgomotos şi-şi învârti biciul prin aer.

Porniră într-o fugă nebună.

Soarele apusese; noaptea se apropia.

Madeleine, zdrobită de durere, de frig, de oboseală, adormise.

Piotr întoarse capul şi o văzu. Aplecându-se spre mujik, zise încetişor:

— Vom mai întâlni vreun sat până când va înnopta?

— Nu, răspunse mujikul.

— Dar vreun han?

— Da.

— E izolat?

— Trebuie să străbaţi două leghe înainte şi înapoi, pentru ca să dai de altă locuinţă omenească.

— Şi ce fel de locuinţă e aceasta?

Germanul avu un surâs idiot, apoi răspunse:

— Dacă îi este sete cuiva nu trebuie să coboare acolo. Pentru că berea este foarte rea. Şi cine e flămând, iarăşi nu trebuie să se oprească...

— Pentru ce?

— Pentru că rareori se întâmplă să găseşti ceva de mâncare.

— Aşadar, trec puţini călători pe aici?

— Nu trec aproape niciodată.

— Şi cine ţine hanul?

— O femeie bătrână, numită Ivanovşka.

— E singură femeia asta?

— Nu, are o fată cu dânsa. Dar nu prea fac afaceri bune; hanul are un renume cam prost.

— De ce?

— Se pare că s-a comis o crimă acolo, altădată.

— Ah! zise Piotr tresărind.

— Un bărbat a ucis o femeie, şi Ivanovşka a închis ochii. De aceea, adăugă germanul, nimeni nu se mai opreşte pe la dânsa.

— Şi cum se numeşte hanul? mai întrebă Piotr.

— *„Hanul Sava”*.

În limba rusă „*Sava*” este numele unei păsări de pradă, al cărei strigăt sinistru este luat drept o profeţie rea. Rusul care călătoreşte noaptea şi aude strigătul acesta ascuţit şi înfiorător, se întoarce îndată înapoi, mai ales dacă se întâmplă să fie drumul cam deşert şi cam suspect, cum era în cazul de faţă.

O casă care îndrăzneşte să-şi ia anume cuvântul „*Sava*” este o casă blestemată.

Germanul adăugă:

— Aveţi obiceiul să călătoriţi şi noaptea?

Nu, răspunse Piotr, ne oprim în fiecare seară.

— Ei bine! dacă-i aşa, ai face bine să mergi până la Peterhoff, acolo e un han cumsecade şi este în sat... Eşti într-o siguranţă tot atât de mare ca şi la Moscova.

— Nu, zise Piotr, nu voi merge până la Peterhoff..

— Pentru ce?

Pentru că stăpâna mea este obosită, răspunse valetul cu un ton ironic. Ne vom opri la *„Hanul Sava”*.

Germanul îl privi pe Piotr cu un fel de mirare.

— Ţie îţi voi plăti cursa întreagă, zise Piotr.

— Ca si cum aş fi mers până la Peterhoff?

— Da.

— Şi întorsul?

— Da.

Germanul avu acelaşi surâs idiot şi murmură.

— Eşti generos ca un adevărat prinţ, dragul meu.

Sania alerga mereu.

— Haide, zise mujikul, după un moment de gândire; nici eu nu sunt tocmai superstiţios şi nu-mi este deloc teamă că mi se va întâmplă ceva rău în *„Hanul Sava”*.

— Mie, nici atâta.

— Prin urmare, voi cina şi mă voi culca.

— Nu, zise Piotr, nici una nici alta.

— Şi pentru ce?... Mă voi reîntoarce mâine dimineaţă, în linişte, cu caii odihniţi.

— Dacă vrei să câştigi zece ruble, zise Piotr, vei pleca îndată.

— Zece ruble?

— Da.

Germanul primi propunerea.

Sania mânca pământul şi clopoţeii sunau cu zgomot. Mai străbătură încă o câmpie, apoi încă o pădure de pini, şi iar o câmpie şi o pădure de pini şi se opriră.

Madeleine se trezi şi, deschizând ochii, văzu că era în faţa unei case cu înfăţişare sinistră, într-un ţinut şi mai sinistru.

Era *„Hanul Sava!”*...

Capitolul V

„Hanul Sava” era situat în mijlocul unei păduri de pini.

Era o casă cu două etaje, construită din lemn, zugrăvită în roşu, cu o firmă neagră, pe un fond alb.

În lumina nesigură a crepusculului, Madeleine examina cu atenţie şi casa şi ţinutul.

Un peisaj mai sinistru nici că s-ar putea imagina.

Cu toate acestea, prin hârtia unsuroasă care ţinea loc de geamuri, se vedea arzând în casă un foc puternic şi strofele unui cântec căzăcesc ajunseră până la urechile fetei.

Deşi puţin cam înspăimântată, îi făcu un semn lui Piotr care, de la plecare, îndeplinea mereu pe lângă dânsa rolul de fecior de drum.

Piotr se apropie.

— De ce ne-am oprit aici? întrebă tânăra fată.

Piotr făcu un semn că trebuia neapărat să se oprească.

— Nu! exclamă Madeleine, să mergem mai departe... Aici nu este staţie de poştă.

Atunci Piotr făcu un semn şi mujikul se apropie.

— Pentru ca să mergem până la staţia de poştă cea mai apropiată, zise el, scoţându-şi căciula cu respect, trebuie să trecem prin nişte păduri mari.

— Ei bine?... Ce-mi pasă? întrebă Madeleine.

— Sunt păduri pline de lupi.

Madeleine făcu un gest de nerăbdare.

— Caii au frică de lupi noaptea, continuă mujikul, şi caii au dreptate, pentru că lupii sunt mai îndrăzneţi noaptea şi dacă ne iese vreo potaie înainte, nu mai scăpăm cu viaţă nici unul: nici cai, nici oameni...

— Aşadar, nu vreţi să mergeţi înainte?

Şi Madeleine îl privea pe mujik cu nelinişte.

— Nu, răspunse acesta.

Tânăra fată se întoarse spre Piotr.

Dar şi acesta clătină din cap, în semn de dezaprobare. Atunci Madeleine se întoarse spre tovarăşa ei de drum.

Dar bătrâna doamnă răspunse, dezmierdându-şi câinele:

— Sărmanul căţeluş!... Ce frig trebuie să-i fie!... Mai bine e să ne oprim aici...

După care Madeleine nu mai zise nimic şi se gândi la Ivan.

Poarta hanului se deschise la zgomotul clopoţeilor şi o femeile bătrâna apăru.

Madeleine o privi cu atenţie şi-i fu şi mai teamă.. Era o bătrâna zbârcită, hidoasă, care semăna foarte bine cu una din acele teribile vrăjitoare ale miturilor bătrâneşti.

Femeia cuprinse dintr-o privire sania, cu toţi călătorii care se aflau în ea.

— Ce doriţi? întrebă dânsa în limba rusă, dialectul corupt al frontierei.

— Călătorii, răspunse mujikul cu râsul său idiot, găsesc că e prea frig pe drum.

— Ah! răspunse bătrâna, în adevăr, vântul e cam rece astă seară.

— Şi după aceea le este cam foame, mai adăugă mujikul.

— N-am nimic de mâncare în toată casa! exclamă Ivanovşka vrăjitoarea.

Mujikul râse din nou şi răspunse:

— Trebuie să găseşti tu ceva: nişte brânză şi nişte bere.

Bătrâna răspunse:

— Eu cred că trebuie să vă fie tare frig, dacă v-aţi oprit aici... De ce nu vă continuaţi drumul până la Peterhoff?

Mujikul nu răspunse.

— Cred că vă e tare frig şi tare foame, continuă bătrâna, pentru ca să vă opriţi la poarta *„Hanului Sava”*...

— Asta nu te priveşte, răspunse mujikul, şi nici pe mine nu mă priveşte...

Bătrâna mai adăugă:

— Dar n-am deloc grajd pentru cai!...

— Puţin îmi pasă, zise mujikul; eu mă duc înapoi.

— Şi călătorii vor să se culce aici?

— Da.

— Dar atunci cum îşi vor continua mâine drumul, dacă tu pleci cu caii?

De astă dată, mujikul îl arătă pe Piotr, care până atunci

stătuse nemişcat şi tăcut.

— Dânsul este adevăratul stăpân, zise el, dânsul vrea să se oprească. Tu trebuie să asculţi...

Bătrâna îl privi cu atenţie pe Piotr. Dânsa înţelese îndată că omul acela pusese la cale vreo acţiune şi că alesese hanul ei pentru a o duce la îndeplinire.

— Dacă-i aşa, călătorii să fie bine veniţi sub acoperişul *„Hanului Sava”*...

Madeleine, neliniştită şi agitată de vagi presimţiri, auzise toată conversaţia, fără s-o înţeleagă însă.

Dacă ne gândim că în Rusia nobilimea nu vorbeşte limba naţională decât foarte rar, şi numai atunci când are de-a face cu oameni de jos, nu vom mai fi miraţi de faptul că Madeleine, care fusese timp de doi ani institutoarea domnişoarei Olga Potenieff, nu învăţase deloc ruseşte.

— Piotr, zise dânsa, de astă dată, cu vocea rugătoare — nu e cu putinţă să ne continuăm drumul mai departe?

Falsul mut se mulţumi să clatine din cap. Bătrâna doamnă îşi luase căţeluşul în braţe şi se îndreptase spre han.

Mujikul întoarse sania şi era gata de drum.

Şi Madeleine stătea mereu acolo la poarta hanului, cu picioarele în zăpadă, cu faţa bătută de vântul îngheţat ai nordului şi nu îndrăznea să intre în casa aceea, de unde ieşea un cântec ale cărui cuvinte nu le înţelegea, dar pe care, după melodie, îl ghicea obscen.

Atunci Piotr o luă de braţ şi o conduse cu blândeţe.

Madeleine nu se mai împotrivi, dar în pragul hanului se opri din nou.

Singura sală mai bună a hanului avea într-însa ceva sinistru şi respingător, ca şi bătrâna proprietară.

Mobilierul era cât se poate de simplu. În jurul unei mese erau trei oameni abrutizaţi de băutură, trei cazaci din regimentul neregulat, care-şi avea garnizoana la Peterhoff.

Într-un colţ se vedea un pat; un soi de culcuş mizerabil, pe care Ivanovşka îl ceda la nevoie călătorului care venea să i-l ceară.

Madeleine, foarte emoţionată, alergă spre bătrâna doamnă şi-i zise:

— Doamnă... doamnă... cred, cel puţin, că nu vom rămâne în camera aceasta.

Dar bătrâna doamnă se aşezase în faţa focului cu căţeluşul ei, care părea pe jumătate mort de frig.

— De ce nu? zise dânsa. Nu vezi că sărmanul meu căţeluş era aproape să moară?

Madeleine îşi întoarse ochii rugători spre Piotr.

Dar Piotr părea că n-o înţelege. El începuse, prin semne, o convorbire cu bătrâna Ivanovşka.

Şi bătrâna înţelese fără îndoială ce voia Piotr, căci, adresându-se cazacilor, le spuse:

— Hei!... Voi de acolo!... mai aveţi de băut?... Mai aveţi?

— Mai adu băutură aici! strigă unul din ei. Băutură...

Ceilalţi doi cântau cât îi ţinea gura.

— Nu, răspunse bătrâna; trebuie să plătiţi şi să plecaţi. Am nevoie de loc liber...

— Pentru ce?... întrebă cazacul.

— Am primit nişte călători.

— De băut!

— Băutură!... strigară cu toţii în cor.

— Plătiţi-mi întâi. Îmi datoraţi şase copeici.

Cazacii începură să râdă, iar unul dintre ei răspunse:

— Pe cinstea noastră, nu mai avem nici o copeică în buzunar.

— Atunci, zise bătrâna, plecaţi!

Şi hangiţa avea atâta autoritate în voce, şi-i privea cu atâta mânie, încât toţi trei se sculară şi se îndreptară spre uşă.

Dar unul dintre ei, după ce făcu vreo trei paşi, căzu în genunchi, apoi se lungi la pământ şi bolborosi:

— Nu pot să merg mai departe.

— E beat mort, murmură bătrâna Ivanovşka, privindu-l pe Piotr. Dânsul nu te va supăra deloc, micul meu domn...

Piotr surâse sardonic; Madeleine surprinse surâsul acesta şi dinţii începură să-i clănţăne de spaimă.

Capitolul VI

Pentru întâia oară, de opt zile, de când plecase din Moscova, Madeleine revenea la sentimentul vieţii reale. Din instinct ghicea că se afla în primejdie.

De opt zile călătorea ca un corp fără suflet, într-o letargie aproape completă, cu mintea opacă.

Bătrâna doamnă, căţeluşul, Piotr, mujikul, toţi aceştia i se păreau nişte umbre fantastice, proiectate pe zidul dezolat al

vieţii sale.

Ivan singur mai trăia în inima ei, în gândul ei, în ochii ei; i se părea chiar că-l vede îngenunchiat în faţa ei şi-l auzi spunându-i:

„Ai trăit un vis oribil, frumoasa mea Madeleine!... Te iubesc mereu şi nu te voi iubi decât pe tine.”

Dar iată că deodată, Madeleine se simţi smulsă din toropeala ei. Dânsa se întreba cine era valetul care venea să-i impună voinţa cu atâta autoritate?

În doi ani de când trăia în casa familiei Potenieff, Madeleine nu-l văzuse niciodată; niciodată nu-l auzise pe conte spunând că ar avea un servitor mut, şi iată că deodată omul acesta îi era dat ca tovarăş de drum şi trebuia să se încline în faţa voinţei lui.

Brusc, Madeleine îşi aduse aminte că în timpul drumului omul acela îşi fixase de mai multe ori privirea asupra ei şi că privirea aceea avea o elocvenţă bizară, care o făcea să se tulbure până în adâncul sufletului.

Ce voia oare Piotr?

Un moment, biata fată îşi închipuise că putea să se sprijine pe ajutorul acelei bătrâne idioate, a cărei inimă şi inteligenţă erau absorbite în întregime de un căţeluş.

Dar apoi înţelese că femeia aceasta nu-i va putea fi de nici un ajutor.

Era, prin urmare, singură!... Singură în casa aceea hidoasă, loc de întâlnire al cazacilor insubordonaţi, scăpaţi sau evadaţi de la regimentele lor.

Şi Madeleine, la opt sute de leghe depărtare de ţara sa, redeveni, sau, mai bine zis, îşi aduse dintr-o dată aminte că era franţuzoaică.

Ea îşi aduse aminte că de multe ori, în ore de primejdie, franţuzoaicele au dat dovezi sublime de energie şi de curaj.

Bătrâna gazdă Ivanovşka vrăjitoarea, cum se denumea ea însăşi, i se adresă în limba rusă zicându-i:

— Ce vrei să mănânci, frumoasă fată?

Madeleine îi făcu un semn că n-o înţelege.

Ivanovşka recurse la un gest sportiv: îşi duse mâna spre gură.

Madeleine înţelese şi răspunse clătinând din cap, în semn că nu voia nimic de mâncare.

— Dar nici sete nu ţi-e? continuă Ivanovşka întovărăşindu-şi vorbele de un nou gest expresiv.

— Nu, răspunse iarăşi Madeleine clătinând din cap.

Piotr îl apucase de picior pe cazacul adormit şi-l târâse într-un colţ al camerei.

Cazacul nu făcuse nici o mişcare, continuând să sforăie înainte, ca şi cum nu i s-ar fi întâmplat nimic.

Ceilalţi doi cazaci se depărtaseră descriind numeroase zig-zaguri prin zăpadă, şi cântecele lor se pierdură în direcţia Peterhoffului.

— Aceia nu se vor mai reîntoarce, murmură bătrâna, adresându-se lui Piotr, cât despre acesta...

Şi cu mâna îi arătă cazacul adormit.

— Cât despre acesta, continuă dânsa, poţi să fii pe deplin liniştit, nu se va deştepta aşa de curând.

Cu toate că primise două refuzuri categorice din partea Madeleinei, bătrâna nu se descurajă. Arătând culcuşul său infect tinerei fete, păru că-i zice:

„Vrei să dormi?”

Drept orice răspuns, Madeleine luă un scaun şi se aşeză lângă foc, făcând-o astfel pe bătrână să înţeleagă că va aştepta să se facă ziuă în poziţia aceasta.

— Cum ţi-e voia, zise bătrâna.

Iar din clipa aceea păru că nu se mai ocupă deloc de Madeleine.

Bătrâna institutoare, mereu nebună după câinele ei, îl dezmierda, îi vorbea şi nu mai ştia nimic din câte se petreceau în jurul ei.

Acum Ivanovşka i se adresă dânsei.

Doamna înţelegea câteva cuvinte ruseşti.

— Buna mea doamnă, îi zise Ivanovşka, vrei să cinezi?

— Desigur că vreau, răspunse doamna.

— Am nişte brânză şi nişte cartofi. Vrei?

— Da, răspunse iarăşi bătrâna doamnă.

Ivanovşka pregăti deci un tacâm şi puse pe masă şi o stacană de bere.

În acelaşi timp schimbă o privire bizară cu Piotr.

Din întâmplare, Madeleine îi surprinse privirea.

Bătrâna doamnă se aşezase la masă împreună cu căţeluşul ei şi mâncau amândoi cu mare poftă.

Piotr se aşezase într-un colţ şi mânca şi el pe genunchi.

Bătrâna doamnă luă stacana de bere, şi-şi turnă de băut.

Dar, în momentul când era să ducă paharul la gură,

Madeleine se apropie cu repeziciune şi o opri:
— În numele cerului, doamnă, exclamă dânsa, te rog să nu bei.
— Dar pentru ce?... întrebă bătrâna mirată.
— Nu ştiu... dar... să nu bei!...
— Mi se pare că eşti puţin cam nebună, domnişoară, zise bătrâna doamnă cu un surâs indiferent.
— Nu, zise Madeleine, nu sunt deloc nebună.... dar mi-e teamă...
— Teamă?... De cine, de ce teamă?...
— Nu ştiu.
— Dragostea dumitale pentru Ivan, ţi-a tulburat mintea, răspunse cu bruscheţe doamna cu căţelul.
Madeleine se îngălbeni şi nu mai răspunse nimic.
Se duse şi se aşeză din nou în colţişorul ei, lângă foc.
Bătrâna doamnă bău, găsi că berea era excelentă, şi-şi continuă cina înainte, în cea mai mare linişte.
Madeleine, cu ochii pe jumătate închişi, îngâna o rugă fierbinte, rugându-l pe Dumnezeu s-o apere de primejdia misterioasă pe care din instinct o presimţea.
După ce bătrâna doamnă îşi isprăvi cina, Ivanovşka o întrebă:
— Acum vrei să dormi?
— Nu-ţi cer altceva, răspunse dânsa, dar unde?...
— Pe patul acesta, şi Ivanovşka îi arătă cu mâna micul pat, singurul din întreg hanul. Cât despre tine, continuă, bătrâna, adresându-se lui Piotr, te sfătuiesc să ieşi afară, să faci câţiva paşi spre stânga şi să te culci în grajdul vacii. E fân curat acolo, şi-ţi va fi destul de cald.
„Foarte bine”, păru a răspunde Piotr cu un semn din cap.
Şi fără a mai face vreo obiecţiune, se sculă şi ieşi.
După care Ivanovşka se prefăcu că închide uşa cu zăvorul, Madeleine se mai linişti puţin.
Bătrâna doamnă se aruncase îmbrăcată pe pat, cu căţeluşul lângă dânsa, se învelise bine, şi-i spuse Madeleinei:
— Noapte bună, copila mea.
Hanul Sava avea şi un fel de mansardă deasupra, la care ajungeai printr-o scară putredă şi întortocheată.
Acolo se retrăgea Ivanovşka, când din întâmplare îşi ceda patul din camera de jos.
Bătrâna doamnă adormi aproape îndată.
Ivanovşka se duse şi dânsa să se culce şi după puţin timp,

Madeleine n-o mai auzi mişcându-se.

Atunci tânăra fată se sculă şi se duse să se asigure dacă în adevăr uşa era închisă. Zăvorul fusese tras.

Madeleine se mai linişti puţin şi veni să se aşeze din nou lângă foc.

După câteva momente recăzu din nou în acea curioasă stare de lâncezeală; nu se mai gândea decât la Ivan.

Şi totuşi cu propriile ei urechi îl auzise, spunându-le prietenilor săi:

„M-am gândit un moment la Madeleine... dar a fost mai mult o glumă; mă voi căsători cu contesa Vasilika”.

Iar biata fată nu putea să-şi creadă urechilor.

Ivan fusese oare stăpân pe raţiunea sa când pronunţase aceste cuvinte? Nu cumva, fusese beat?

Căci ruşii, chiar când fac parte din cea mai înaltă aristocraţie, au unele momente de uitare, în care trec peste orice limită de temperanţă.

Şi Madeleine îşi amintea că îl zărise adeseori pe Ivan, la ore înaintate din noapte, într-o stare de surescitare îngrijorătoare.

„Nu, îşi spunea Madeleine, fixându-şi ochii plini de lacrimi asupra flăcărilor albastre, n-ar fi trebuit să plec fără să mă întâlnesc mai întâi cu dânsul... Nu, e cu neputinţă ca Ivan să nu mă mai iubească. Oh!... am fost slabă... am fost laşă...”

Dar, pe când murmura aceste din urmă cuvinte, un zgomot se auzi afară.

Un zgomot de paşi pe zăpada îngheţată; şi zgomotul acesta se opri la uşă.

Inima Madeleinei începu să bată cu putere.

Cineva bătu în uşă.

Madeleine simţi că sângele îi îngheaţă în vine.

Tremurătoare, sfârşită de emoţie, se ridică şi întrebă cu vocea întretăiată:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt Madeleine, răspunse o voce de afară.

Madeleine scoase un strigăt, un strigăt nebun de bucurie.

— Ivan! exclamă dânsa, e Ivan!

Şi, fără să mai stea pe gânduri, deschise uşa.

Capitolul VII

Madeleine se văzu faţă în faţă cu feciorul Piotr.

La început îşi imagină că acela a cărui voce o auzise, adică omul mult iubit, se află îndărătul lui Piotr, care până atunci fusese pentru dânsa un om mut.

Pentru că rămăsese nedumerită în prag, Piotr o împinse în interiorul camerei.

— Ivan, unde eşti? întrebă dânsa.

Piotr începu să râdă.

— Şi cu toate acestea sunt sigură că n-am visat, murmură tânăra fată dezolată; ştiu bine că am auzit vocea lui Ivan.

— Iartă-mă domnişoară, răspunse Piotr, care deschidea pentru prima oară gura în faţa ei, dar domnul Ivan e la Petersburg, mi se pare că e departe de aici...

Madeleine scoase un strigăt:

— Oh! vocea aceasta!... murmură dânsa.

Apoi înspăimântată, se retrase în fundul odăii, fixându-şi privirea îngrozită asupra acelui om şi părând că se întreabă dacă nu cumva era prada vreunui coşmar.

Dar Piotr închise uşa bine şi continuă cu un ton ironic:

— Aşadar, dumneata mă credeai mut?

Madeleine scoase un nou strigăt şi-şi preumblă privirea rătăcită de jur-împrejur; părea o gazelă căzută în cursa întinsă de vânător, care căuta o ieşire pentru a scăpa.

Dar camera aceea n-avea decât o singură uşă şi Piotr, după ce o închise bine, se aşeză în faţa ei.

Într-o clipă Madeleine îşi regăsi acea energie disperată care există întotdeauna în stare latentă şi nu aşteaptă decât momentul potrivit pentru a ieşi cu violenţă la iveală.

— Cine eşti dumneata? întrebă dânsa cu mândrie. Dumneata, care ai vocea lui Ivan?

Glasul îi tremura de mânie, de indignare, ca şi cum ar fi constatat un mare sacrilegiu.

— Eu, bolborosi Piotr, după cum aţi putut vedea şi dumneavoastră, sunt un servitor al contelui Potenieff.

— Poate că eşti fiul său? întrebă tânăra fată, care nu putea să-şi explice acea asemănare bizară decât prin vreo legătură de sânge.

— Aş vrea eu, răspunse Piotr, dar din nenorocire nu e aşa... Eu m-am născut în Germania şi, când contele m-a luat în serviciul său, eram un mujik ca toţi mujikii.

Mărturisirea aceasta mări şi mai mult neliniştea Madeleinei.

— Şi ce vrei? întrebă dânsa.

Piotr fu tulburat puţin de accentul mândru şi dispreţuitor al fetei.

— Venisem să văd, murmură Piotr, dacă nu cumva ai nevoie de ceva.

— Şi ai îndrăznit să mă strigi pe nume?

Piotr îşi plecă privirea:

— Altfel n-ai fi vrut să deschizi, zise el.

Atunci dânsa îi arătă uşa cu un gest categoric. Piotr fu un moment dominat de mândria şi demnitatea revoltată a tinerei fete.

Un moment, omul acela, chinuit de instincte sălbatice, îşi plecase capul sub privirea scânteietoare a Madeleinei; şi când tânăra fată îi arătase uşa, fără voie, făcuse un pas îndărăt.

Dar deodată se opri şi regăsindu-şi îndrăzneala, zise:

— Cu toate acestea aş avea să-i spun domnişoarei un lucru important.

Îşi reluase tonul umil şi linguşitor al servitorilor ruşi.

Madeleine se lăsă înşelată.

— Ce vrei să-mi spui? zise ea.

— Voiam să-i vorbesc domnişoarei despre domnul Ivan.

Numele acesta o făcu pe Madeleine să uite totul.

— Ivan! exclamă dânsa... ai să-mi spui ceva din partea lui Ivan?

— Cel puţin, ceva privitor la dânsul.

— Vorbeşte!... ordonă tânăra fată.

Dar vocea îi tremura din nou şi ochii îşi pierduseră scânteierea aceea impunătoare.

Piotr înţelese că câştigase teren cu numele lui Ivan şi-şi regăsi iarăşi îndrăzneala.

— Da, domnişoară, zise dânsul, perfecta asemănare a vocii domnului Ivan cu vocea mea l-a făcut pe domnul conte să mă ia în serviciul său.

Fata se înşelă din nou şi crezu că mizerabilul fusese încălzit de vreo cugetare sublimă.

— Atunci, de asta, zise ea, nu îndrăzneai să vorbeşti când eram de faţă?

— Nu, domnul conte îmi ordonase să fiu mut.

— Ah!

— Îi era teamă ca domnişoara să nu ghicească.

La auzul acestor ultime cuvinte, vălul se ridică de pe amintirea tulburată a Madeleinei.

— Să ghicesc? exclamă dânsa; ce să ghicesc?... Vorbeşte!

— Drace!... domnişoară, lucrul e cât se poate de simplu; vocea pe care ai auzit-o prin uşă, nu era vocea lui Ivan, ci vocea mea.

Madeleine scoase un strigăt teribil.

— Vocea dumitale?... Aşadar, dumneata erai!...

Piotr făcu un semn afirmativ.

— Dumneata eşti acela care ai vorbit despre contesa Vasilika?

— Da.

— Dar Ivan?... Unde este Ivan?... întrebă Madeleine, cu vocea tremurătoare de emoţie.

— Domnul conte a făcut o mică plângere şi poliţia l-a arestat.

— Ah!... continuă, murmură Madeleine, dar continuă o dată!

Emoţia fetei era aşa de mare, încât Piotr o crezu în puterea sa.

— Da, continuă dânsul; domnul conte are destulă trecere, şi a obţinut un ordin de arestare pentru Ivan; nu voia ca dânsul să se poată opună plecării dumitale.

Şi mujikul începu să râdă.

Madeleine exclamă:

— Dacă e aşa, Ivan tot pe mine mă iubeşte?

Şi biata fată avu un acces de bucurie delirantă; mizerabila cameră în care se afla i se păru dintr-o dată o cameră elegantă, iar în mujikul acela, care crezuse că o va zdrobi cu vorbele lui, dânsa văzu un auxiliar binevoitor.

Cu gestul ei plin de autoritate, zise:

— Piotr, du-te îndată de caută cai şi dă ordin să-i înhame.

— Dar pentru ce, domnişoară?

— Vreau să plec, zise ea. Nu înţelegi că acum nu mai vreau să merg în Franţa? Nu înţelegi că eu mă îndrept spre Petersburg?... că trebuie cu orice preţ să-l regăsesc pe Ivan?

— Dar, domnişoară, o întrerupse mujikul care se lupta cu sine însuşi, caii au revenit la staţie...

— Dar se pot reîntoarce!.... N-am vreme să aştept! Te vei duce pe jos până acolo...

— Domnişoara glumeşte?

Şi Piotr, redevenit îndrăzneţ, râse din nou cu obrăznicie.

Madeleine crezu că omul voia să profite de situaţia ei disperată pentru a căpăta bani.

— Vrei bani? îl întrebă dânsa. Uite!...

Madeleine era îmbrăcată într-un costum semi-oriental, pe care îl adoptă de obicei doamnele ruse când pornesc la drum.

Purta o pereche de pantaloni largi şi o tunică poloneză, cu brandenburguri.

Când se urcă în sanie, se înfăşură într-o blană călduroasă de zebelină.

Dar acum îşi aruncase blana şi Piotr putea să vadă un săcuşor de piele pe care dânsa îl purta în bandulieră, pe umărul stâng.

Madeleine îl deschise şi, scoţând un bilet de o mie de franci, îl întinse mujikului.

— Ia banii şi supune-te! zise ea.

Dar Piotr nu se grăbi să întindă mâna şi, continuând să râdă, zise:

— Domnişoara e prea bună, într-adevăr; dar eu n-am nevoie de bani.

Era o distanţă aşa de mare de la sclavul acela până la tânăra fată, care se ştia iubită de contele Ivan Potenieff, încât dânsa nu înţelegea încă.

— Ce vrei atunci de la mine?

Piotr îşi recăpătase toată îndrăzneala şi zise cu nepăsare:

— Ştii dumneata, domnişoară, cum se numeşte hanul acesta?

— Ce-mi pasă?

— E *„Hanul Sava”* care aduce nenorocire...

Dânsa ridică din umeri.

— Ei şi?

— Suntem departe de orice locuinţă omenească, reluă dânsul. Nici un călător nu va mai trece pe aici până nu se va face ziuă, şi acum e noapte încă...

— Ce-mi pasă? zise dânsa din nou, fără să înţeleagă.

— Bătrâna doamnă doarme adânc; a băut de două ori bere fermentată, ca şi dobitocul acela pe care-l vezi trântit acolo. Cine a băut bere fermentată de două ori, doarme dus; nici tunul Kremlinului nu l-ar putea deştepta.

— Vom pleca şi fără acea doamnă, zise Madeleine, care nu voia să înţeleagă nimic.

— Dar eu n-am poftă să plec, zise Piotr făcând un pas spre tânăra fată.

Ochiul mujikului scânteia de poftă.

Madeleine făcu câţiva paşi îndărăt.

— Ah! zise ea, nu vrei să pleci?

— Nu.

— De ce, mă rog.

Madeleine mai făcu un pas îndărăt.

— Nu, zise dânsa, nu ghicesc...

— Ei bine!... atunci îţi voi spune eu. Nu vreau să plec, pentru că de opt zile sângele îmi clocoteşte în vine, pentru că de opt zile inima îmi zdrobeşte pieptul... pentru că mintea mi-e rătăcită...

Şi avu îndrăzneala să mai facă un pas înainte.

— Nu vreau să plec, continuă dânsul, pentru că suntem singuri aici, pentru că eşti în puterea mea... şi pentru că te iubesc...

Madeleine scoase un ţipăt teribil şi dintr-o săritură se dădu îndărăt, făcându-şi adăpost dintr-o masă.

Capitolul VIII

Madeleine şi mujikul se priviră câteva clipe cum se privesc victima şi călăul în momentul suprem.

Călăul era hotărât să spânzure.

Victima cugeta să se apere...

Ochii lui Piotr erau injectaţi de sânge, obrajii îi deveniseră palizi, iar buzele îi erau agitate de o tremurătură convulsivă.

Era oribil la vedere.

Madeleine, delicata şi blânda copilă, devenise de o paloare cadaverică.

Dar ochii ei scânteiau de indignare şi mândria ei revoltată îi dădea în momentul acela curajul unui bărbat.

— Ah! mizerabilule!... exclamă dânsa.

— Te iubesc!... repetă mujikul, şi vru să dea masa la o parte.

Dar Madeleine măi făcu o săritură îndărăt. Zărise, atârnată de zid, sabia cazacului, un fel de pumnal lung, pe care soldaţii ruşi îl poartă totdeauna cu dânşii. Într-o clipă Madeleine puse mâna pe acea sabie.

— Dacă mai faci un singur pas, zise ea, te ucid.

Piotr era fără arme, era laş... şi-i fu teamă.

Madeleine exprima o linişte şi o hotărâre superbe.

În timp ce Piotr se oprea nehotărât, neîndrăznind să înainteze, tânăra fată strigă:

— Ajutor!... Ajutor.

Dar bătrâna doamnă dormea adânc; cazacul mormăi câteva cuvinte şi se întoarse pe cealaltă parte.

Piotr, dominându-şi frica, se repezi deodată spre tânăra fată.

Dânsa ridică braţul şi lovi.

Mujikul mugi de durere şi sângele începu să-i curgă din abundenţă; cu toate acestea mai făcu un pas înainte.

Madeleine ridică din nou braţul, dar Piotr se feri şi lovitura fu dată în gol.

Acum, mujikul înlănţuise mijlocul fetei, cu braţul lui însângerat.

Madeleine nu mai putea să se servească de lama săbiei; dar cu mânerul ei lovi cât îi îngăduiră puterile şi disperarea.

— Te iubesc! repeta mizerabilul, orbit de sânge.

Şi încercă s-o răstoarne pe spate.

Dar Madeleine se lupta mereu şi continua să strige:

— Ajutor!... Ajutor!...

Fu o adevărată luptă, corp la corp, care ţinu mai mult de două minute. În fine, Madeleine simţi că puterile o părăsesc: muşchii i se muiaseră, tâmplele i se băteau cu violenţă, cu vocea stinsă, repetă pentru ultima oară:

— Ajutor!... Ajutor!...

Apoi, sabia îi scăpă din mână şi încetă lupta.

În clipa aceea Piotr scoase un ţipăt teribil.

Un ţipăt de durere; un ţipăt de agonie.

Braţele i se dezlănţuiră din jurul mijlocului fetei şi căzu grămadă la pământ.

Pe jumătate moartă de spaimă, Madeleine văzu un alt om în picioare, în faţa ei.

Omul acesta era cazacul beat.

Cazacul, care se deşteptase, se ridicase în picioare, îşi luase sabia de jos şi o împlântase între umerii mujikului.

Lucrând astfel, cazacul nu ascultase glasul vreunui instinct generos sau al dorinţei de a scăpa pe tânăra fată din primejdie el dăduse ascultare instinctului sălbatic al tuturor oamenilor din rasa sa, pe care vederea sângelui îi ameţeşte.

Ucisese numai din pofta de a ucide.

Cu toate acestea, era încă beat mort şi abia se ţinea pe picioare.

Îşi preumbla pe rând privirea de la mujikul care se

zvârcolea jos, într-un lac de sânge, la Madeleine, care stătea nemişcată, cu privirea fixă, părând că se întreabă dacă nu cumva era pradă vreunui vis oribil.

În fine, cazacul râse cu zgomot şi pronunţă câteva cuvinte fără nici un înţeles.

Apoi pentru că nu se mai putea ţine pe picioare, se lăsă să cadă pe scaunul de lângă cămin.

Madeleine părea zdrobită.

La rândul ei, îşi preumbla privirea de la mujikul întins la pământ, care blestema zvârcolindu-se într-un lac de sânge, la cazacul acela, eliberatorul ei, care o privea cu nişte ochi înspăimântători.

Dar privirea acestui om fu în curând atrasă de un alt obiect, care i se părea mult mai demn de atenţia sa.

Obiectul acela era stacana cu bere pe care Ivanovşka îi lăsase pe masă.

Stacana era încă pe jumătate plină.

Cazacul se sculă clătinându-se, puse mâna pe ea, o duse la buze şi bău cu lăcomie.

Madeleine căzuse în genunchi şi mulţumea lui Dumnezeu murmurând numele lui Ivan.

Dar biata fată nu scăpase dintr-o primejdie decât pentru a cădea în alta şi mai teribilă încă.

Beţia trezi în pieptul cazacului două instincte criminale: pofta şi furtul.

După ce se sătură de băut, îşi fixă din nou privirea asupra Madeleinei.

Şi tinerei fete îi fu teamă din nou şi se retrase lângă patul pe care bătrâna doamnă dormea în nesimţire, împreună cu căţeluşul ei.

Cazacul făcu un pas spre dânsa, murmurând nişte vorbe pe care Madeleine nu le înţelegea, dar care, fără îndoială, trădau la omul acela pe jumătate sălbatic o admiraţie bestială.

Încă o dată Madeleine strigă după ajutor.

Ivanovşka dormea însă şi nici nu gândea să se mişte.

Cazacul înainta clătinându-se, spre tânăra fată şi voi s-o apuce de mijloc.

Atunci Madeleine scoase un ţipăt şi îl îmbrânci pe cazac cu atâta forţă, încât acesta căzu în genunchi.

Primejdia o făcuse pe Madeleine să-şi recapete toată prezenţa de spirit.

Până să se ridice cazacul, tânăra fată se repezi spre uşă, o

deschise şi ieşi afară.

Cerul era negru, câmpia albă, orizonul deşert.

Madeleine începu să alerge cu energia disperării.

Cazacul se ridicase şi se luă după dânsa strigând furios.

Dar instinctul primejdiei îi dădea Madeleinei uşurinţa unei căprioare urmărită de câini.

Alerga, alerga mereu, drept înaintea ei; picioarele i se înfundau în zăpadă şi din urmă auzea ţipetele furioase ale cazacului care încerca să o ajungă.

De două ori se rostogoli în zăpadă, dar se ridică îndată cu energie.

Frigul nopţii îl trezise puţin pe cazac din beţie şi-i dăduse puteri.

Acum nu se mai clătina; ba chiar alerga destul de repede.

Dar Madeleine avea o bucată bună înainte.

Dacă beţivul ar fi ajuns-o, ar fi însemnat moartea pentru biata fată.

Şi Madeleine alerga mereu prin zăpadă, cu o forţă pe care numai disperarea i-o putea da; acum nici nu se mai zărea fumul care ieşea din acoperişul hanului *„Sava”*.

Cazacul blestema şi continua s-o urmărească.

Pentru a treia oară Madeleine se împiedică şi se rostogoli în zăpadă.

Cazacul câştiga mereu teren.

Biata fată se ridică sfârşită de groază şi de oboseală, dar îşi adună toate puterile şi, cu o ultimă sforţare, porni mai departe.

Cazacul se apropia mereu; în cele din urmă tânăra fată fu ajunsă şi apucată de haină pe la spate.

Atunci începu pentru a doua oară o luptă corp la corp, în care Madeleine era să fie învinsă fără îndoială, dacă berea de două ori fermentată n-ar fi venit în ajutorul ei.

Cazacul fu trântit la pământ şi Madeleine putu să scape din nou.

De astă dată beţia, un moment dominată de aerul rece al nopţii puse din nou stăpânire pe cazac şi acesta nu se mai ridică de jos.

Dar Madeleine alerga mereu.

Nu mai auzea îndărătul ei paşii cazacului, dar continua să alerge nebună de groază, cu trupul zguduit de fiori reci, cu capul în flăcări.

Alerga, alerga mereu, neştiind încotro se îndrepta, dar îndepărtându-se tot mai mult de acea casă blestemată, care se numea *„Hanul Sava”*.

După o clipă se opri zdrobită de oboseală...

Dar popasul ar fi însemnat moartea pentru că frigul nopţii nordice nu iartă niciodată.

Sentimentul de conservare fu mai puternic decât oboseala.

Îşi aduse aminte de cuvintele mujikului care spusese că dincolo de pădure era un sat, numit Peterhoff.

Îşi continuă drumul în nădejdea că va ajunge acolo.

Merse astfel în mijlocul nopţii, prin câmpia plină de zăpadă, împiedicându-se şi căzând la fiecare cinci minute, ridicându-se din nou şi invocând numele lui Dumnezeu.

Pădurile păreau că se răresc în faţa ei. Deodată se opri.

Era oare iluzie, o arătare fantastică, sau era realitate?

I se părea că în depărtare, la capătul pădurii, o lumină se mişca.

I se părea că auzise un zgomot uşor, care se stinsese la urechile ei ca o închipuire.

Lumina aceea nu era oare felinarul unei sănii?

Zgomotul acela nu era zgomotul unor clopoţei?

Madeleine mai făcu câţiva paşi, ascultând.

Apoi forţele o părăsiră, căzu la pământ fără cunoştinţă; închise ochii murmurând numele scumpei sale Antoinette şi numele scumpului ei Ivan.

Capitolul IX

Madeleine părea acum că doarme somnul cel de veci.

Stătea întinsă pe zăpadă, cu buzele zbârcite, cu trupul înţepenit de frig.

Ochii îi erau închişi; nici un scâncet, nici un geamăt nu-i ieşea dintre buzele crispate.

Tânăra fată era în prada unui delir interior; visa.

Ca şi nenorociţii aceia care, lipsiţi de pâine, visează numai palate bogate şi mese încărcate, nenorocita, a cărei inimă era zdrobită de durere, visa numai fericire.

Drama aceea teribilă care se petrecuse cu opt zile mai înainte, în ziua plecării ei din Moscova, dispăruse cu totul, nu mai exista.

Nu, acum Madeleine era fericită.

Era fericită şi mândră de dragostea lui Ivan. Biata fată se vedea în acel castel din Rusia meridională, unde îl cunoscuse întâia oară pe Ivan.

Cerul era albastru, câmpia plină de flori; păsărelele cântau voioase, înălţându-se spre cer.

Madeleine se vedea în grădină, în mijlocul unui boschet înflorit, lângă o coloană de marmură.

Domnişoara Olga Potenieff era lângă dânsa şi o privea surâzând.

Amândouă urmăreau cu privirea o troică trasă de cai iuţi ca vântul.

Un om conducea caii cu o uşurinţă, cu o îndrăzneală cu o dibăcie neîntâlnită.

Era Ivan.

Şi domnişoara Olga îi spunea Madeleinei:

— Cât de nerăbdătoare eşti, drăguţa mea surioară, să-l revezi pe scumpul tău soţ...

Soţul ei!

Aşadar, Ivan se căsătorise cu Madeleine?

Şi cele două fete continuară să urmărească cu privirea frumoasa troică, ce zbura de-a curmezişul stepei.

Dar pe măsură ce se apropia, cerul se întuneca, şi din albastru deveni negru.

Soarele dispăruse; se înnopta.

Era o noapte întunecoasă, plină de fiori.

Stepa înflorită se schimba dintr-odată într-o câmpie de zăpadă şi, prin mijlocul acestei câmpii, troica îşi continuăm mereu cursa sa vijelioasă.

Madeleine scoase un strigăt, căci i se părea că scumpul, ei Ivan nu mai era stăpân pe cai şi alerga spre o moarte sigură.

Troica era iluminată de un felinar roşu, care-şi proiecta până departe lumina.

Dar în zadar devorau caii spaţiul; troica părea că nici nu se urneşte din loc.

Deodată, Madeleine scoase un nou strigăt.

Olga dispăruse şi împreună cu dânsa, dispăruseră şi zidurile şi veranda şi palatul.

Madeleine se revăzu în mijlocul acelei câmpii înzăpezite, la orizontul căreia se zărea mereu troica cu caii săi inimoşi şi cu felinar strălucitor.

Dar... un om apăruse lângă Madeleine.

Omul acesta era mujikul Piotr.

Madeleine se zbătu cu violenţă, luptându-se şi prin somn cu mizerabilul care îndrăznise să-i vorbească despre dragoste.

Oribila scenă din hanul *„Sava”* se reproduse cu exactitate şi în visul ei.

Mujikul Piotr zăcea la pământ, într-un lac de sânge.

Dar primejdia continua să fie la fel de mare; căci tânăra fată înspăimântată se deşteptă din letargie, deschise ochii şi reveni la sentimentul realităţii.

Castelul, veranda, Olga, toate nu erau decât un vis.

Redeşteptarea, realitatea erau câmpia deşartă, plină de zăpadă, în mijlocul căreia zăcea ea, zdrobită de durere şi de oboseală.

Se ridică în genunchi şi privi în jurul ei.

În depărtare zărea mereu lumina aceea mişcătoare, pe care o luase drept felinarul unei sănii.

I se păru chiar că aude din nou un zgomot vag de clopoţei.

Plină de curaj, se ridică şi pomi înainte, în întâmpinarea săniei; credea că poate acolo avea să fie salvarea, ei.

Deodată se opri neliniştită, neştiind ce să creadă. Punctul luminos, care se agita în depărtare părea că se dublase.

Apoi, aproape, cu mult mai aproape, Madeleine zări ceva care strălucea ca un cărbune aprins.

Curând o altă lumină se aprinse la stânga şi încă una la dreapta.

Lumina din depărtare era clară, strălucitoare; luminile cele mici erau mai întunecate, dar se mişcau şi ele ca şi lumina cea mare.

S-ar fi putut spune că stelele se desprinseseră de pe bolta cerului şi se jucau pe zăpadă.

Madeleine se oprise, pradă unei nelinişti de moarte.

Cărbunii aprinşi se înmulţeau şi se apropiau din ce în ce mai mult, formând în jurul tinerei fete un cerc de foc.

Erau zece, douăzeci, treizeci, o sută, nenumărate.

Să fi fost oare şi aceasta o halucinaţie? Să fi recăzut din nou în lumea fantastică a visurilor.

Nu, nicidecum, căci felinarul cel strălucitor se apropia mereu şi sunetul de clopoţei ajungea acum distinct până la urechile ei.

Şi Madeleine deschise ochii bine!

Cu tâmplele scăldate de sudoare, cu părul zbârlit, tânăra fată încerca în zadar să numere stelele roşii, care se apropiau

de dânsa două câte două, şi o înconjurau de aproape. Nu, nu era deloc o halucinaţie... nu era un vis.

Şi ea, care la început pornise înainte plină de speranţă, se retrăgea acum îndărăt, pas cu pas, încetişor, adunându-şi toate puterile, tot curajul de care mai era capabilă.

Căci biata fată recunoscuse acum cercul acela de foc, care se strângea mereu în jurul ei şi nu putea să se înşele.

Era una din acele haite de lupi care pustiesc câmpiile ruseşti şi pe care zăpada şi gerul îi scosese acum înfometaţi din fundul pădurilor.

Teribilele carnivore simţiseră prada şi alergau acum din toate părţile orizontului.

Iar lupii erau acum aşa de aproape, încât Madeleine putea să distingă conturul fiecăruia.

Troica era departe încă, cu toate că sunetul de clopoţei devenea din ce în ce mai distinct, în vreme ce lupii îşi strângeau mereu cercul.

Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu îndrăznea să se apropie şi să se repeadă asupra tinerei fete.

Madeleine auzise adeseori spunându-se că, în asemenea împrejurări, mulţi care o luaseră la fugă fuseseră devoraţi îndată şi că aceia ce se retrăgeau încetişor opunând privirii tăioase a înspăimântătoarelor carnivore lucirea fascinantă a ochiului omenesc au reuşit să scape de multe ori.

Şi Madeleine, care sub aparenţa de femeie slabă, ascundea o inimă de leu, Madeleine începu să se retragă încetişor, pas cu pas, privind mereu în ochii lupilor, care o urmau din umbră.

Ştiind că dacă va face un singur pas greşit era pierdută, mergea cu cea mai mare precauţie; cu toate acestea nu îndrăznea să privească în urmă pentru a alege drumul; se temea ca nu cumva stingându-se o clipă fascinarea privirii sale, lupii să se repeadă la dânsa.

Deodată se împiedică de ceva moale şi inert, care zăcea la pământ, şi nu putu să-şi stăpânească un strigăt.

Lupii se opriră nehotărâţi.

Iar obiectul inert de care se lovise, începu să se mişte.

Madeleine se întoarse cu spatele în altă direcţie şi-şi continuă drumul.

Înţelesese, ghicise mai mult decât văzuse; obiectul de care se lovise era cazacul.

Cazacul care o urmărise şi pe care beţia îl culcase la

pământ.

Acum nenorocitul se deşteptă din nou şi vru să se scoale.

Se ridică în genunchi dar căzu din nou.

În clipa aceea se auzi un urlet teribil şi banda întreagă de lupi se repezi asupra cazacului, uitând-o un moment pe Madeleine.

Îngrozită, fata se oprise la o distanţă de zece paşi şi auzea ţipetele de agonie ale nenorocitului, ale cărui oase pârâiau în dinţii lupilor.

Şi ea îşi spuse că după cazac va veni şi rândul ei.

De astă dată groaza care îi paraliza mişcările o ţintui pe loc.

Capitolul X

Peterhofful este un sat cu vreo două sute de case, foarte apropiat de frontiera poloneză. N-are decât o singură stradă.

Ultima casă dinspre frontiera Poloniei este un post de poliţie.

Cea dintâi casă, venind dinspre Moscova, este o staţie de poştă.

În noaptea aceea, cam la ora când Madeleine se lupta cu mujikul Piotr, o sanie se oprise la Peterhoff.

Pe când se schimbau caii, cei doi călători intrară în casă pentru a se încălzi puţin la foc.

Unul dintre ei era un om de vreo cincizeci de ani, cu părul alb, dar destul de tânăr încă, având o privire energică, bărbătească.

Membrii clubului Asperges din Paris ar fi recunoscut în omul acesta pe domnul viconte Carol de Morlux.

Celălalt era un om scund, uscat, cu privirea lucitoare şi şireată.

El purta costumul burghezilor polonezi, adică o redingotă cu brandenburguri, o căciulă de astrahan şi o pereche de cizme îmblănite.

Omul acesta, care fusese odinioară cameristul domnului de Morlux, era stabilit de vreo cincisprezece ani la Varşovia, unde făcea negoţ cu piei.

El era acela care, odinioară, o urmărise în Germania pe nenorocita baroneasă Miller şi organizase împotriva ei acele teribile tentative de omor de care biata femeie nu scăpase decât mulţumită unor adevărate minuni.

Cu toate că nu reuşise în planurile sale, vicontele îl considera un om dibaci şi inteligent şi de aceea îl plătise foarte bine.

Herman se stabilise mai întâi în Germania, apoi în Varşovia şi, mulţumită dărniciei stăpânului său, se apucase de un comerţ care renta destul de bine.

Când, într-o dimineaţă, domnul de Morlux coborî dintr-o trăsură de poştă şi intră în prăvălia lui, Herman abia putu să-l recunoască, atât de mult îmbătrânise domnul de Morlux.

— Am nevoie de tine, îi zise vicontele.

Herman era căsătorit, avea copii şi, după spusele multora, era un om tare cumsecade. Avea prin urmare, o mulţime de motive pentru a nu se mai amesteca în afacerile domnului de Morlux.

Dar vicontele era unul din acei oameni care plătesc foarte bine şi nu prea au obiceiul să se negustorească.

— Am nevoie de tine pentru opt zile, îi zise dânsul; e vorba de câştigat sau de pierdut cincizeci de mii de franci.

— Încotro trebuie să mergem?

— Spre Moscova.

— Şi ce trebuie să facem în timpul acestei călătorii?

— Multe lucruri...

Herman înţelese îndată, dar cei cincizeci de mii de franci erau o momeală prea puternică pentru a mai face vreo obiecţiune.

În momentul în care îl găsim încălzindu-se la căminul staţiei din Peterhoff, erau patruzeci şi opt de ore de când plecase din Varşovia.

Herman cunoştea, cel puţin după nume, aproape toată nobilimea rusă.

La întrebările pe care i le pusese domnul de Morlux asupra familiei Potenieff, Herman răspunse:

— Contele de Potenieff are un castel în apropiere de Peterhoff, dar nu calcă niciodată pe acolo; mai mult îi place să-şi petreacă vara la moşiile din Rusia meridională. Castelul acesta e dat în îngrijirea unui om lacom, crud şi capabil să facă orice pentru bani.

— Un astfel de om îmi trebuie şi mie, zise domnul de Morlux.

Scrisoarea Madeleinei către Antoinette, scrisoare în care o anunţa pe sora ei că se reîntorcea în Franţa şi-i expunea

anume itinerarul pe care avea să-l urmeze, menţiona castelul ca pe una din staţii şi pe intendent ca pe omul ce trebuia s-o conducă din Polonia în Germania.

Domnul de Morlux calculase deci că Madeleine trebuie să fi sosit în castelul de la Peterhoff, sau, în orice caz, trebuia să sosească curând.

Deci, pe când stăteau să se mai încălzească puţin, Herman îşi completa relatarea.

— Castelul, spunea dânsul, e situat în mijlocul pădurii şi două drumuri conduc într-acolo. Unul din aceste drumuri nu poate fi utilizat în timpul iernii, celălalt e mai mult un fel de câmpie decât un drum.

Stăpânul staţiei, care vorbea destul de bine limba germană, se apropie cu respect şi zise:

— Excelenţă, vă rog să credeţi că nu e deloc în interesul meu să vă opresc aici, dar cu toate acestea cred că de datoria mea să vă dau un sfat.

— Ce sfat? întrebă domnul de Morlux.

— Aţi face bine să aşteptaţi aici până dimineaţa.

— Nu, nu, răspunse domnul de Morlux, nu putem aştepta, suntem grăbiţi.

— Iarna este cam friguroasă şi lupii au devenit foarte îndrăzneţi.

— Avem cu noi, o jumătate de duzină de puşti cu câte două focuri, răspunse vicontele.

— Da, dar dacă vreunul din cai va fi trântit la pământ, atunci cu toate puştile dumneavoastră veţi fi pierduţi.

— Plecăm, răspunse vicontele, suntem foarte grăbiţi.

Şeful staţiei nu mai insistă.

Cinci minute după aceea, sania era gata de drum; domnul de Morlux şi Herman luară loc înăuntru, învelindu-se bine în blănurile lor. Vizitiul şuieră prelung şi caii porniră în fugă.

Felinarul roşu al săniei proiecta până departe o lumină destul de vie.

Domnul de Morlux îi zise tovarăşului său de drum:

— Şeful staţiei trebuie să fie un mare dobitoc; toată lumea ştie că lupii au mare teamă de foc; numai dacă nu cumva lupii din Rusia vor fi de o rasă mai specială.

Herman clătină din cap şi nu răspunse nimic.

Curând ultimele case ale satului dispărură în întuneric şi sania se înfundă în pădure.

Lumina roşie a felinarului stârnea păsările de noapte de

prin culcuşurile lor; aerul se umplea de ţipete sinistre.

Vizitiul îşi silea mereu caii şi, întorcându-se spre călători, le zise:

— Lupii sunt flămânzi!

Domnul de Morlux era un bărbat curajos. El se mulţumi să-şi inspecteze armele şi răspunse vizitiului:

— Am destule gloanţe pentru dânşii.

Dar vizitiul, după ce-şi mai plimbă o dată privirea prin zare, adăugă:

— Mai bine să nu tragi, boierule.

— Dar unde naiba vede dânsul lupi? întrebă domnul de Morlux, adresându-se lui Herman.

— Aşteaptă!... aşteaptă!... murmură acesta.

Sania zbura înainte cu repeziciunea vântului.

Curând pădurea fu lăsată în urmă şi intrară într-o câmpie largă, la extremitatea căreia se afla *„Hanul Sava”*.

— Iată-ne ieşiţi din pădure, zise domnul de Morlux cu oarecare ironie, şi mi se pare că până acum nici un lup nu ne-a ieşit în cale.

— Mai aşteaptă, răspunse Herman, cu un glas plin de îngrijorare.

Sania înainta mereu.

Deodată se produse o zguduitură violentă. Unul dintre cai se ridicase în două picioare şi ceilalţi doi, înspăimântaţi, se trăgeau într-o parte.

— Lupii!... lupii!... strigă vizitiul.

Domnul de Morlux îşi aruncă rapid privirea de jur-împrejur şi putu să vadă o mulţime de umbre negre, care galopau spre sanie.

Întinse mâna cu vioiciune şi voi să apuce una dintre puşti.

Dar Herman îl opri.

— Nu trage, îi zise el; nu trage.

Vizitiul se sculă în picioare, şuieră iarăşi prelung şi îmbărbătându-şi caii, sania porni din nou.

Timp de o oră întreagă caii, tremurând de groază, galopară de-a lungul câmpiei, escortaţi de ceata lupilor furioşi.

— Nu trage! spunea mereu Herman, adresându-se domnului de Morlux.

— Nu trage! repeta vizitiul.

Lupii se ţineau mereu la distanţă, în afara cercului luminos proiectat de felinarul roşu, de care păreau să aibă o teamă

adâncă.

Şi domnul de Morlux, cu toate că era foarte nerăbdător, nu trase.

Dar veni un moment când lupii căpătară mai multă îndrăzneală şi se apropiară de sanie.

Unul dintre ei cuteză chiar să intre în cercul luminos.

Era un animal magnific, cu părul lung şi mătăsos; domnul de Morlux îl privea cu admiraţie.

Dar instinctele sale de vânător fură mai puternice decât orice sentiment de prudenţă.

Cu atât mai rău pentru dânsul!

Şi, mai înainte ca Herman să fi avut timp să-l oprească, ochi şi descărcă arma.

Lupul se rostogoli urlând în zăpadă.

Nechezând, caii o porniră înainte nebuneşte.

Vizitiul înjură şi Herman îi zise domnului de Morlux:

— Acum trebuie să continuăm, până când vom da de un sat sau de o casă.

Şi cu mâna îi arătă haita de lupi care se repezise asupra lupului rănit să-l sfâşie de viu.

Capitolul XI

În timp ce sania vicontelui de Morlux mânca spaţiul, escortată de banda sălbatică a lupilor flămânzi, care din timp în timp se oprea pentru a devora pe acela dintre tovarăşii lor care cădea sub focul armelor celor doi călători, Madeleine, pradă unei spaime nebune, asista la moartea cazacului.

În realitate, lupta nu fusese deloc lungă, dar în aparenţă parcă durase un secol întreg.

Cazacul se zbătuse, încercase să se lupte, dar sforţările sale erau zadarnice.

Madeleine îl auzise urlând ca o fiară sălbatică; apoi urletele se stinseră puţin câte puţin şi curând nu se mai auzi decât zgomotul oaselor strivite între fălcile teribilelor carnivore. Madeleine privea mereu încremenită de groază.

Deodată, în tăcerea nopţii, care până atunci nu fusese întreruptă decât de ţipetele de agonie ale cazacului şi de zgomotul îndepărtat al clopoţeilor, se auzi un vuiet formidabil.

Era o serie de detunături care se succedau cu repeziciune, o adevărată bătălie.

Felinarul roşu al săniei era acum foarte aproape de Madeleine, când şi când dispărea într-un nor de fum.

Lupii îşi vedeau înainte de cină şi nu păreau deloc îngrijoraţi de detunături.

Dar ce însemna oare o pradă aşa de mică pentru atâtea guri flămânde?...

Madeleine fu înconjurată la rândul ei.

Cu toate acestea era mereu în picioare, nemişcată. Groaza dădea privirii sale o atât de puternică licărire, încât cei mai îndrăzneţi dintre lupi, care acum erau foarte aproape, nu cutezau să se repeadă la dânsa.

În clipa aceea sania se apropia cu iuţeala fulgerului, lăsând o ploaie de cadavre în urma ei.

Madeleine scoase un strigăt. Un strigăt aşa de ascuţit şi de pătrunzător, încât cei din sanie o auziră.

Cu toate acestea, sania trecu pe lângă dânsa fără să se oprească; o nouă detunătură rostogoli la pământ alţi trei lupi.

Madeleine fu din nou uitată.

Ea putu să vadă haita de lupi cum se repede asupra cadavrelor semănate de necunoscuţii călători.

— Ajutor!... ajutor!... strigă din nou, biata fată.

Deodată sania se opri, se întoarse în loc şi tânăra fată văzu venind spre dânsa umbrele celor trei cai, care vărsau foc pe nări.

Apoi, un om se aplecă fără să coboare din sanie, întinse braţele, o apucă de mijloc, şi o aruncă pe jumătate moartă în sania care îşi continua cursa fantastică.

Madeleine era salvată!

Dar erau prea din cale afară de multe emoţii pentru o natură atât de slabă.

Madeleine scoase un suspin, închise ochii şi leşină în braţele domnului de Morlux.

Lupii îşi continuau şi ei cursa de ambele părţi ale săniei.

Herman şi stăpânul lui continuau să-şi descarce armele fără ca să aibă răgaz să se ocupe de tânăra fată leşinată.

Trebuie să adăugăm, spre lauda vicontelui, că dânsul nu ascultase decât de un adânc sentiment de umanitate când îl silise pe vizitiu să întoarcă sania, pentru a salva pe acea femeie necunoscută.

Şi cum lupii deveneau din ce în ce mai îndrăzneţi şi mai sălbatici, cum mai mulţi dintre ei îndrăzniseră chiar să se

apropie de cai, nici servitorul, nici stăpânul n-avuseseră timpul să arunce măcar în fugă o privire asupra Madeleinei.

De altminteri, felinarul îşi proiecta lumina numai înainte şi sania era lăsată cu totul în umbră.

Domnul de Morlux n-ar fi putut să spună nici măcar dacă femeia pe care o scăpase de la moarte era tânără sau bătrână.

Herman cunoştea bine ţinutul, ştia că pe drumul acela, în mijlocul câmpiei, se găsea *„Hanul Sava”*.

— Încă un sfert de oră, zise dânsul vicontelui, şi vom fi salvaţi.

Lupii cădeau unul câte unul şi erau devoraţi îndată de aceia care rămâneau în viaţă; apoi escorta îşi relua din nou drumul, devenind din ce în ce mai sălbatică şi mai numeroasă.

În fine, Herman exclamă:

— Iată hanul!... iată-l!

În adevăr, acoperişul *„Hanului Sava”* se zărea în depărtare.

Dar lupii îşi continuau mereu cursa.

— Cum dracu să ne scăpăm de spiriduşii aceştia cu patru labe? întrebă domnul de Morlux, care-şi vedea cartuşele împuţinându-se.

Dar Herman avu o inspiraţie. El luă felinarul saniei şi-l aruncă în mijlocul lupilor.

Lupii au o teamă nebună de foc. Un moment se opriră; sania îşi mări viteza şi peste câteva momente, cei trei cai, aproape morţi de oboseală, se opriră la poarta *„Hanului Sava”*.

. . . .

Hanul era plin de vaiete şi de ţipete sfâşietoare. Pentru a înţelege cauza acestei văicăreli trebuie să povestim ce s-a întâmplat după ce Madeleine ieşise din han, urmărită de cazac.

Ivanovşka, bătrâna vrăjitoare, stătuse foarte liniştită în culcuşul ei, pe când mujikul Piotr încerca să-şi ducă la îndeplinire planurile sale mizerabile.

În afară de folosul pe care l-ar fi putut trage servindu-l pe Piotr, bătrâna femeie mai lucra astfel şi dintr-o înclinaţie naturală spre rău. Cu un fel de voluptate îşi lipise ochiul de o gaură pentru a putea vedea şi dânsa ce era să se petreacă în camera de jos.

Cu o bucurie sălbatică asistă la lupta dintre mujik şi

Madeleine.

Un moment, când tânăra fată apucase sabia pentru a se apăra, Ivanovşka voi să coboare pentru a veni în ajutorul lui Piotr.

Frumuseţea Madeleinei atrăsese ura bătrânei vrăjitoare.

Dar era laşă din fire şi văzând că lucrurile luaseră o întorsătură serioasă, nu îndrăzni să intervină.

Apoi, când cazacul se sculase şi împlântase sabia între umerii lui Piotr, Ivanovşka crezu un moment că sălbatecul rus va lua locul lui Piotr.

Dar când Madeleine ieşise în fugă din han, Ivanovşka coborî totuşi.

Mujikul Piotr nu murise, dar părea în agonie.

Bătrâna îi săltă capul, îl examină cu atenţie şi murmură!

— Mai are de trăit o oră.

În acelaşi timp zări lângă mujik sacul cu bani al Madeleinei şi-şi zise:

— Dacă tânăra fată nu se mai întoarce, dacă lupii o vor mânca, voi fi bogată.

Şi nu se mai gândi deloc la bătrâna doamnă, ca şi cum aceasta nici n-ar fi existat.

Cu toate acestea, guvernanta domnului conte de Potenieff se deşteptase şi dânsa, dar găsise de cuviinţă să rămână nemişcată în patul ei.

Era mai prudent astfel.

În sfârşit, când Madeleine şi cazacul ieşiră pe uşă, dânsa îndrăzni să deschidă ochii şi făcu o mişcare.

Ivanovşka tocmai începuse să facă inventarul sacului cu bani şi, când o văzu, se îndreptă grăbită înspre un colţ al camerei.

Atunci, bătrâna doamnă exclamă cu vocea ei cavernoasă:

— Oh! dar toate acestea sunt groaznice... Voi să-şi ia căţeluşul şi să iasă şi dânsa din camera aceea blestemată, dar căţeluşul era rece, nemişcat.

— Tom! strigă dânsa, Tom...

Dar Tom nu răspunse.

Atunci femeia sări din pat cu uşurinţa unui copil, luă câinele în braţe, îl examină cu atenţie şi scoase un strigăt teribil.

Câinele era mort. Din acel moment nu se mai gândi la nimic, nici la Madeleine, care era expusă brutalităţii cazacului, nici la Piotr, care gemea într-un lac de sânge, nici la Ivanovşka

grăbită să ascundă sacul cu bani...
Începu să geamă, să se vaite, să adreseze căţeluşului cele mai dulci, cele mai drăgăstoase cuvinte. Şi, în timp ce hanul întreg era plin de strigătele sale, domnul de Morlux năvăli înăuntru, purtând în braţe corpul neînsufleţit al Madeleinei.
Fără îndoială, *„Hanul Sava”* era o casă blestemată.
Era casa care aducea numai nenorocire, căci biata Madeleine nu scăpase din mâinile mujikului, din mâinile cazacului, din ghearele lupilor decât pentru a cădea în gheara domnului de Morlux, cel mai crud duşman al ei.

Capitolul XII

S-o lăsăm un moment pe Madeleine în mâinile domnului de Morlux şi să ne strămutăm la o distanţă de câteva leghe de *„Hanul Sava”* a doua zi după teribila noapte, ale cărei emoţionante peripeţii le-am povestit.
Studianka e un sat vestit în istorie.
Acolo s-a instalat Napoleon în timpul nopţii care a precedat trecerea Berezniei.
La Studianka, generalul Etle şi curajoşii săi tovarăşi au aruncat peste Bereznia acel pod celebru peste care a trecut armata franceză.
Astăzi, după ce atâţia ani au trecut de la acele evenimente, Studianka este un mic sătuc, care posedă o garnizoană şi un guvernator militar. Studianka n-are decât o singură stradă.
În mijlocul acestei străzi este o piaţă şi în această piaţă se înalţă un monument impozant; tot acolo este o fortăreaţă, locuinţa guvernatorului, cazarma şi închisoarea.
În zilele de iarmaroc, ţăranii din împrejurimi se adună în această piaţă şi vorbesc despre afacerile lor.
Acolo se opresc şi călătorii, pentru că în piaţă este un han care e în acelaşi timp şi staţia de poştă.
În ziua aceea, era într-o joi, şi joia este zi de iarmaroc.
Erau orele şase dimineaţa. Cerul era senin şi zăpada sclipea sub razele calde ale soarelui.
În piaţă era o mulţime numeroasă, ce se îngrămădea în faţa fortăreţei.
Pe la ferestre era lume, lume şi în pragul hanului.
Aici se puteau distinge două persoane care păreau străine, şi care puneau întrebări mulţimii, adunate, pentru că

îngrămădeala aceea li se părea neobişnuită.

Erau un bărbat şi o femeie.

Femeia vorbea foarte bine limba rusă, dar bărbatul abia dacă putea pronunţa câteva cuvinte, şi acestea cu un accent foarte stricat.

Se opriseră amândoi la Studianka cu o seară mai înainte.

Erau, fără îndoială, soţ şi soţie, hotelierul de la Studianka, la fel ca toţi oamenii care au această meserie, aflase îndată că erau nişte negustori bogaţi din Polonia prusiană, care se duceau la marele iarmaroc de la Moscova.

Bărbatul era un om de vreo treizeci şi şase sau treizeci şi opt de ani; femeia părea să aibă vreo treizeci. Era blondă şi foarte frumoasă în costumul naţional pe care îl purta.

Şi cum hotelierul se cam mira cum de vorbea dânsa cu atâta uşurinţă limba rusă, tânăra femeie începu să râdă şi spuse:

— Dar eu sunt rusoaică, domnul meu; m-am născut în împrejurimile Vilniei şi m-am căsătorit în Germania.

Spuneam deci că cei doi străini se mirau de neobişnuita îngrămădeală de pe străzile satului, sau mai bine zis de pe strada satului, căci — repetăm — Studianka n-avea decât o singură stradă.

Ţăranii vorbeau cu vocea ridicată; burghezii păreau foarte nerăbdători; la un moment dat, poarta închisorii se deschise şi atunci o salvă de urale izbucni din pieptul mulţimii.

Dar satisfacţia aceasta fu de scurtă durată, pentru că din închisoare nu ieşiră decât vreo zece soldaţi, cu baioneta la armă, care invitară publicul să se retragă până în mijlocul pieţei.

Apoi, reintrară foarte liniştiţi în curtea închisorii.

— Ce se va petrece aici? întrebă tânăra femeie, întorcându-se spre hotelier.

Hotelierul era un om între două vârste, foarte curtenitor cu femeile, care nu lăsa niciodată să-i scape ocazia de a se arăta amabil.

— Frumoasă doamnă, răspunse dânsul, pentru dimineaţa asta se aşteaptă o execuţie.

Tânăra femeie se înfioră.

— Ei!... fii liniştită, reluă galantul hotelier; nu e vorba despre o execuţie capitală; se vor aplica numai vreo şaizeci de lovituri de cnut unui ţăran.

— Dar ce-a făcut nenorocitul acela pentru a merita o asemenea pedeapsă?

— Nu ştiu, răspunse hotelierul cu indiferenţă; şi poate că nici dânsul nu ştie.

Şi cum tânăra femeie părea că se miră foarte mult de răspunsul acesta, hotelierul continuă foarte amabil:

— Văd bine, doamnă, că, cu toate că sunteţi rusoaică de origine, nu sunteţi deloc la curent cu obiceiurile practicate pe la noi.

— Eram foarte tânără când am plecat din ţară, răspunse dânsa.

— Cu toate acestea, trebuie să ştii că la noi ţăranul e sclav... Fără îndoială, seniorul rus este liber să-şi vândă sclavul şi să-i aplice pedepse corporale. Dar îndată ce această pedeapsă a trecut de patruzeci de lovituri, este obligat să-l dea pe vinovat pe mâna poliţiei, care aplică ea pedeapsa.

— Aşa de barbari sunt seniorii ruşi?... întrebă tânăra femeie cu naivitate.

— A!... nicidecum!... Din contră. Când ţăranii au fericirea ca înşuşi seniorii să locuiască pe domeniile lor, sunt foarte bine trataţi şi n-au nici o grijă. Marele senior rus este întotdeauna foarte uman; dar din nenorocire oamenii aceştia nu trăiesc pe domeniile lor. Se mulţumesc să încaseze veniturile şi-şi lasă proprietăţile pe mâna unor intendenţi. Intendentul, care de mai multe ori a fost el însuşi bătut, e un om crud, lacom de bani, care inventează tot felul de combinaţii şi năzdrăvănii pentru a-i chinui pe bieţii ţărani. Acela care a cerut sprijinul poliţiei pentru a aplica unui ţăran şaizeci de lovituri de cnut, este unul dintre cei mai cruzi intendenţi al întregului ţinut.

— Ah! zise tânăra femeie şi al cui este intendentul acesta?

— Al contelui Potenieff, un mare senior care locuieşte la Moscova şi de vreo cincisprezece ani n-a mai venit să-şi viziteze proprietatea.

— Şi cum se numeşte intendentul?

— E un tătar, care mai înainte vreme a fost camerist; numele său este Nicolai Arsoff.

În vreme ce hotelierul dădea amănuntele acestea, zgomotul devenea din ce în ce mai mare şi oamenii de pe la ferestre începură să strige:

— Iată-l! Iată-l!

— E nenorocitul condamnat, fără îndoială, zise hotelierul. Dacă binevoiţi să vă urcaţi în balcon, continuă dânsul cu

amabilitate, veţi putea vedea spectacolul mai bine.

Tânăra femeie aruncă o privire întrebătoare înspre soţul ei.

Acesta făcu semn că se învoieşte şi hotelierul îi conduse în balcon.

Tânăra femeie se aplecă înainte şi putu să vadă în depărtare o sanie care se apropia cu cea mai mare iuţeală. În sania aceasta erau judecătorul şi condamnatul.

Judecătorul era intendentul; el stătea tolănit în fundul săniei şi fuma cu nepăsare, dându-şi aerele unui mare senior.

Ţăranul care avea să fie biciuit stătea în faţa lui cu mâinile legate la spate, cu picioarele încătuşate.

Când sania trecu pe sub balcon, tânăra femeie se aplecă şi mai mult, pentru a vedea mai bine.

Intendentul era un om de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu fruntea încreţită, cu buzele rupte; pe faţa acelui om se putea citi o expresie pronunţată de josnicie şi de cruzime.

Ţăranul, din contră, era un tânăr frumos, înalt, cu ochii albaştri, cu părul blond.

Era puţin cam palid, dar un surâs fin — surâsul sfânt al martirilor — îi flutura pe buze.

Sania se opri în faţa închisorii.

Atunci doi ofiţeri de poliţie se apropiară şi ordonară nenorocitului condamnat să coboare, ceea ce dânsul făcu îndată, dar cu oarecare greutate, pentru că picioarele îi erau încătuşate.

În faţa porţii închisorii era un stâlp gros.

Cu toate că frigul era foarte mare, nenorocitul ţăran fu dezbrăcat de haine şi legat de stâlpul acela.

Câţiva soldaţi formaseră un fel de cerc în jurul lui şi publicul era menţinut la distanţă.

— Dar unde este călăul? întrebă tânăra femeie întorcându-se spre hotelier.

— E în interiorul închisorii încă.

— Cum asta?

Hotelierul surâse.

— Doamnă, zise dânsul, la noi călăul nu este funcţionar plătit de guvern, ca prin alte ţări...

— Ah...!

— E un criminal, un om condamnat la muncă silnică pe viaţă, care preferă să exercite meseria de călău în ţara sa, decât să lucreze în ocnele din Siberia. În ziua în care e vreo

execuţie, condamnatul acesta e scos din închisoare şi, timp de o oră, are prilejul să respire dulcele aer al libertăţii.

— Şi după aceea se reîntoarce la închisoare?

— Da.

— Dar cine îl plăteşte?

— De obicei, intendentul care a cerut ajutorul său. Câteodată, dacă condamnatul are rude bogate, călăul e corupt şi aplică loviturile mai încet, până se reînnoieşte la fiecare trei lovituri sfichiul de la bici.

Hotelierul fu întrerupt în mijlocul interesantei sale povestiri de un nou zgomot.

Tânăra femeie privea cu aviditate spre poarta închisorii care în momentul acela se deschise.

Şi în pragul acelei porţi, condus de doi soldaţi, apăru călăul cu teribilul său bici în mână.

Criminalul care acceptase josnica funcţie de călău era un tip bizar.

Putea să aibă vreo patruzeci de ani; era uscat, subţire, slab, dar cu toate acestea se vedea bine că avea o constituţie fizică puternică.

La loviturile de cnut însă, nu se cere forţă, e nevoit mai mult de dibăcie.

Cnutul este o armă teribilă în mâinile unui călău dibaci; o lovitură puternică, dată în dreptul inimii, poate aduce de multe ori cele mai grave complicaţii interne şi chiar moartea.

Spuneam, deci, că acela pe care femeia blondă îl contempla din balconul hanului era un om de vreo patruzeci de ani.

Văzându-l în pragul închisorii, nemişcat, cu nările dilatate, aspirând cu putere aerul şi preumblându-şi privirea uimită şi plină de invidie asupra mulţimii, putea oricine să-şi dea seama că supliciul pe care avea să-l aplice îi era cu totul indiferent, că ceea ce îi excita sălbatica bucurie care strălucea în ochii săi era plăcerea de a aspira aerul îmbătător al libertăţii.

Nici nu-şi aruncase încă ochii asupra condamnatului.

Acesta din urmă privea scrutător mulţimea. S-ar fi zis că printre oamenii aceia care veniseră acolo, doritori să asiste emoţii noi, admirându-i supliciul, caută o figura amicală, o inimă care să se înfioreze de durere, privindu-l.

Deodată faţa i se coloră uşor şi ochii îi străluciră.

O femeie îşi făcea loc prin mulţime; iar privirea ei era atât de blajină, şi se ruga cu atâta căldură, încât toţi se i dădură la

o parte pentru a o lăsa să treacă.

Ajunse astfel până la cercul soldaţilor.

Aceştia o respinseră la început; dar dânsa îi rugă aşa de mult, încât, în cele din urmă o lăsară să înainteze până la condamnat.

Era o fată frumoasă, de vreo douăzeci de ani, cu ochii negri, cu părul castaniu.

Se apropie de stâlp, se ridică în vârful picioarelor şi atinse cu buzele fruntea condamnatului.

— Te iubesc, zise ea, şi niciodată nu voi avea alt soţ, decât pe tine.

Chipul nenorocitului se lumină şi îl privi cu nepăsare pe călău.

Dar crudul intendent, Nicolai Arsoff, se apropiase şi striga:

— De ce aţi lăsat-o pe femeia aceasta să se apropie?

Apoi se îndreptă spre călău şi îi puse o piesă de două ruble în mână.

Călăul se înclină, şi făcu doi paşi spre condamnat. Fu însă oprit de tânăra fată, care şi ea îi puse ceva în mână, fără ca intendentul să aibă timp să observe acest lucru.

Apoi se îndepărtă, aruncând o ultimă privire, plină de dragoste, spre condamnat, şi se pierdu în mulţime.

Intendentul îi şopti câteva cuvinte unuia dintre ofiţerii de poliţie şi se depărtă.

Ofiţerul făcu un semn.

Călăul se apropie de condamnat şi îi şopti cu vocea înceată, ca o suflare.

— Să strigi cât poţi de tare!... Dar eu te voi lovi încet.

Teribilul cnut se roti în aer.

În clipa aceea mulţimea făcu tăcere, încât se auzea până şi şuierătura sfichiului.

O dungă albăstruie se aşternu pe umerii condamnatului, care scoase un strigăt de durere.

Apoi urmă o a doua lovitură, a treia...

Supliciul începea. La a şasea sângele ţâşni din spatele nenorocitului, dar dânsul nu mai striga acum, şi nici călăul nu se mai opri pentru a-şi lega din nou sfichiul.

Cu toate acestea mai avea de dat cincizeci şi patru de lovituri.

Intendentul se îndreptase spre han, mergând cu capul sus, ca un om mândru de persoana şi faptele sale.

El se urcă în balcon şi se apleca înainte pentru a vedea mai bine supliciul victimei sale.

Spectacolul acesta avea pentru el atâta farmec încât nici nu băgă de seamă că mai erau în balcon şi alte persoane.

În iarmaroc, povestea condamnatului zbura din gură în gură.

Era unul dintre ţăranii contelui Potenieff.

Se numea Alexei. Tânăra fată, pe care am văzut-o străbătând mulţimea şi apropiindu-se de locul supliciului, era logodnica lui.

Amândoi trebuiau să se căsătorească, dar, pe neaşteptate, intervenise barbaria intendentului, şi le stricase fericirea.

Care era crima omului aceluia?

Intendentul, care avea deplină putere asupra oamenilor contelui, se îndrăgostise de tânăra fată, care se numea Catia şi îndrăznise chiar să-i facă propuneri.

Copila îl respinsese cu indignare.

Atunci intendentul îşi jurase să se răzbune.

Pentru cele mai mici motive îl bătuse de mai multe ori pe Alexei cu propria sa mână, şi aceasta numai pentru că Alexei era logodnicul Catiei.

Alexei îndrăznise să-l ameninţe pe intendent că se va plânge contelui Potenieff.

Atunci intendentul îl condamnase la şaizeci de lovituri de cnut, pentru răzvrătire.

Acum Nicolai Arsoff asista la executarea victimei sale, continuând să fumeze cu cea mai mare linişte.

Deodată întoarse capul şi zări lângă dânsul pe femeia negustorului german.

Aceasta avea fixată asupra lui o privire bizară şi intendentul tresări din tot corpul sub greutatea acelei priviri.

În tot timpul acesta execuţia continua.

Călăul se ţinuse de cuvânt; lovise fără furie şi nu mai reînnoise deloc sfârcul cnutului. Cu toate acestea, umerii nenorocitului Alexei erau numai o rană de sus până jos în momentul când cea de-a şaizecea lovitură se abătu asupra lor.

Nenorocitul îşi înăbuşise ţipetele pe cât putuse; dar de multe ori durerea fizică era mai mare decât forţa morală.

Când călăul încetă cu loviturile, Alexei leşină.

Fu dezlegat în grabă de pe stâlp şi căzu încet în braţele Catiei.

Mulţimea îl privea mută.

Nici un murmur nu se ridică împotriva adevăratului călău, adică împotriva intendentului care ordonase supliciul.

Dar intendentul nu se mai gândea acuma la victima sa şi îi păsa foarte puţin de sentimentele şi de părerea mulţimii. El îşi fixase privirea asupra tinerei femei şi tulburarea sa creştea mereu.

În cele din urmă, se apropie de hangiu şi-l întrebă încetişor:

— Cine sunt străinii aceştia?

— Nişte germani.

— Şi încotro se duc?

— La iarmarocul din Moscova.

Nicolai Arsoff, care de douăzeci de ani trăia în mijlocul unei populaţii îndobitocite, plecate sub voinţa sa de fier, se deprinsese să fie autoritar cu toată lumea şi nu era deloc obişnuit să întâlnească rezistenţă în calea sa. Ca de obicei, cu cea mai mare linişte, îi zise hangiului:

— Mănânc la tine astăzi; le vei spune străinilor acestora că le fac onoarea de a-i pofti la masa mea.

Hotelierul se înclină, dar când se apropie de tânăra femeie pentru a-i comunica dorinţa lui Arsoff, parcă nu-i venea să vorbească şi era foarte încurcat.

În sfârşit, îndrăzneaţa invitaţie a intendentului ieşi de pe buzele sale.

Era sigur că va fi refuzat căci, la urma urmei, cei doi străini nu erau nici supuşii ţarului, nici vasalii contelui Potenieff.

De aceea, fu peste măsură de uimit când auzi răspunsul tinerei fete.

— Nicolai Arsoff ne face o mare onoare, zise dânsa. Spune-i că primim, şi suntem mândri de atenţia pe care ne-o acordă.

Hotelierul duse răspunsul acesta lui Nicolai Arsoff. Intendentul radia.

Atunci, tânăra femeie se apropie la rândul ei de dânsul şi-i zise în limba rusă:

— Excelenţă, cu atât mai bucuroşi primim invitaţia dumneavoastră, cu cât protecţia pe care veţi putea să ne-o daţi nu ne va fi deloc nefolositoare.

— Ah! zise Nicolai umflându-se în pene.

— Călătorim spre Moscova pentru nişte cumpărături importante şi avem la noi o sumă mare de bani.

— Da? întrebă Nicolai, al cărui instinct rapace se deşteptă

dintr-o dată.

— Am auzit spunându-se că drumurile nu prea sunt sigure pe aici.

— E adevărat.

— Şi poate că dumneata vei putea să ne dai pe cineva care să ne întovărăşească. Bineînţeles, soţul meu va răsplăti din toată inima un asemenea serviciu.

— Sărmanii oameni!... murmură hotelierul, care auzise ultimele cuvinte ale tinerei femei. Drumul mare e mai sigur decât casa acestui bandit.

Capitolul XIV

Şase ore după aceea, intendentul Nicolai Arsoff şi invitaţii săi erau încă la masă.

Tânăra femeie râdea, cocheta şi primea cu cea mai mare plăcere galanteriile tătarului.

Germanul stătea cu ţigara în gură, înconjurat de un nor de fum şi părea că nu bagă deloc în seamă nici vorbele, nici gesturile soţiei sale.

Nicolai Arsoff era beat şi beţia sa îl făcea comunicativ...

— Frumoasă doamnă, îi zicea dânsul tinerei nemţoaice, iarmarocul de la Moscova nu s-a deschis încă şi aveţi destulă vreme înaintea dumneavoastră. Cred că veţi binevoi să petreceţi câteva zile în castelul meu.

Intendentul spunea „castelul meu”, ca şi cum nici n-ar mai fi existat pe lume un oarecare conte Potenieff.

Tânăra femeie răspunse:

— Dacă soţul meu se învoieşte, mă învoiesc şi eu din toată inima.

Germanul întoarse capul, îl privi pe Arsoff cu faţa sa tâmpă şi răspunse:

— Ja, mein herr.

Nicolai Arsoff era din ce în ce mai ameţit.

Bătu cu pumnul în masă şi hotelierul alergă îndată.

— Să fie pregătiţi caii! strigă dânsul. Să se ducă bagajele acestor domni în sania mea!... Vom pleca îndată.

Apoi ceru din nou de băut şi germanul se grăbi să-i toarne un pahar mare de Kirsch.

Arsoff îl bău dintr-o sorbitură, se sculă clătinându-se, vru să apuce talia tinerei femei, dar făcu un pas greşit şi căzu sub

masă.

Atunci germanul şi tovarăşa sa schimbară o privire şi un surâs.

Câteva momente după aceea, în prada celei mai complete beţii, Nicolai Arsoff sforăia ca orga unei catedrale.

Germanul îl împinse cu piciorul sub masă şi de astă-dată murmură în cea mai curată limbă franceză:

— Poţi să dormi acum cât pofteşti, dobitocule!

Când sosise la Studianka, intendentul avusese la dânsul un sac de piele, care părea să fie plin cu hârtii.

Când se aşezaseră la masă, deschisese sacul şi-şi preumblase ochii pe o scrisoare, care avea mai multe timbre şi părea că vine din Moscova.

Când germanul îl auzi pe intendent sforăind cum trebuie, îi zise tovarăşei sale:

— Gata, acum...

Tânăra femeie deschise sacul şi scoase scrisoarea despre care era vorba.

Germanul o luă, căută din ochi semnătura şi zise

— E într-adevăr de la contele de Potenieff.

Iată ce-i spunea contele intendentului său:

„Nicolai Arsoff,

Peste câteva zile va ajunge la tine o tânăra franţuzoaică, institutoarea fiicei mele Olga pe care o trimit în Franţa. Doamna Pupatina, o guvernantă bătrâna, va întovărăşi-o până la castel. Apoi dânsa se va întoarce la Moscova, iar tu o vei conduce pe tânăra fată în Germania, unde vei căuta să o dai în primire unei familii care va călători spre Franţa.

Dumnezeu să te aibă în pază.

Potenieff.”

Germanul dădu scrisoarea tinerei femei, care zise:

— Prin urmare, am calculat bine.

— Da, dar eu cred că şi vicontele trebuie să fie pe drum spre castelul contelui Potenieff, zise germanul. Mai caută în sac.

Tânăra femeie deschise din nou sacul şi printre alte hârtii, găsi şi o scrisoare care purta ştampila Poloniei.

Ea o deschise şi cum scrisoarea aceasta era în limba rusă, traduse:

„Scumpe domnule Nicolai Arsoff,

E multă vreme de când nu ne-am mai văzut, dar cred că dumneata nu m-ai uitat încă cu totul.

Acela care-ţi scrie pentru a te anunţa că peste douăzeci şi patru de ore va avea fericirea să sosească în casa dumitale, împreună cu un gentilom francez, este bătrânul dumitale prieten din Varşovia, Herman.

Gentilomul francez care mă întovărăşeşte este vicontele de Morlux.

Vicontele călătoreşte în Rusia pentru afaceri familiale; dânsul a auzit vorbindu-se despre magnifica dumitale ospitalitate şi doreşte să-ţi facă cunoştinţă.

Trebuie să mai adaug că vicontele este un gentilom foarte bogat şi... foarte darnic. Aşa că nu vei avea de ce să le căieşti că l-ai primit în casa dumitale.”

— Ce dată are scrisoarea lui Herman? întrebă germanul.

— Data de 24.

— Şi astăzi e în 30, nu-i aşa?

— Da.

— Şi care e ştampila ultimului birou de poştă?

— Studianka.

— Cu ce dată?

— Din 29.

Germanul respiră uşurat.

— Vicontele n-a sosit încă, zise el.

În clipa aceea hotelierul intră în sală şi, văzându-l pe Nicolai Arsoff întins sub masă, începu să râdă.

— Să nu vă miraţi de întâmplarea asta, zise el. Niciodată nu i s-a întâmplat domnului Arsoff să vie la Studianka să nu se îmbete. Aşa încât, suntem cu toţii deprinşi.

— Ah! exclamă germanul.

— Îndată ce sania e gata, reluă hotelierul, îl suim într-însa şi, cu toate că e beat mort, o pornim îndată la drum.

— Ei bine! întrebă tânăra femeie, caii sunt gata?

— Da, doamnă.

— Atunci, cheamă servitorii şi dă-le ordin să-l transporte în sanie. Îl vom înveli noi bine cu blana. E departe castelul spre care ne îndreptăm?

Cu toată groaza pe care i-o inspira Nicolai Arsoff, hotelierul avu curajul să vorbească.

— Cum!... exclamă dânsul, dumneavoastră îl întovărăşiţi?

— Fără îndoială; de vreme ce ne-a invitat.

— Dar, doamnă, bolborosi hangiul, nu i-aţi spus dumneavoastră că aveţi asupra-vă mulţi bani pentru iarmaroc?

— Ba da.

Hotelierul îşi suci de câteva ori şapca în mâini şi, după un moment de îndoială, zise:

— Eu, în locul dumneavoastră, nu m-aş duce deloc cu omul acesta.

Dar atunci, germanul, care fuma mereu din pipa sa bătrânească, surâse cu bunăvoinţă şi zise:

— Noi nu ne temem absolut de nimic, dragă domnule.

Hotelierul nu mai stătu la îndoială.

Nicolai Arsoff, beat mort, fu ridicat pe sus şi transportat în sania sa.

Vizitiul nu fu deloc mirat văzându-l pe stăpânul său într-o asemenea stare.

În afară de asta, cum în întreg hanul se răspândise zvonul că frumoasa străină îi plăcuse sălbaticului intendent şi că aceasta îi propusese să meargă cu dânsul pe domeniile contelui Potenieff, vizitiul nu fu de asemenea deloc, mirat când îi văzu pe cei doi străini luând loc în sanie.

Cu toate acestea, hotelierul crezu de datoria sa să-l mai avertizeze o dată pe german.

— Ia bine seama, îi zise el, şi Dumnezeu să te aibă în paza sa!

Drept orice răspuns, germanul îşi desfăcu o clipă blana şi hotelierul putu să vadă paturile lucitoare a două pistoale şi mânerul unui pumnal.

Mujikul şuieră, aşa cum obişnuiesc toţi vizitii ruşi şi troica porni în fugă.

Germanul se aşezase pe capră, lângă vizitiu.

— Unde este cea mai apropiată staţie de poştă? îl întrebă dânsul după o oră de mers.

— La Peterhoff, răspunse vizitiul, indicând cu mâna satul de pe ţărmul drept al Berezinei. Când ajungem acolo, o luăm spre dreapta, străbatem o mlaştină îngheţată şi intrăm într-o pădure. De acolo începe domeniul contelui Potenieff.

Aşa cum spusese mujikul, la Peterhoff caii au fost schimbaţi.

Acolo atenţia germanului şi a tovarăşei sale de drum fu atrasă de urmele proaspete ale unei sănii.

El intră înăuntrul poştei şi-i puse câteva întrebări şefului staţiei.

Acesta îi răspunse:

— Un francez a trecut pe aici ieri-seară. Frigul era foarte mare şi eu l-am rugat de mai multe ori să înnopteze la Peterhoff, dar dânsul n-a vrut să mă asculte şi şi-a continuat drumul.

— Dar, zise germanul, urma aceasta mi se pare a fi de azi dimineaţă.

— Aşteaptă puţin... îţi voi explica îndată ce şi cum... Gentilomul francez a plecat deci; pe drum, de cealaltă parte a pădurii, a fost atacat de o haită flămândă de lupi.

— Ah! zise germanul, pe care vorbele şefului staţiei păreau că-l interesează în cel mai înalt grad.

— Francezul, continuă acesta din urmă, a înaintat până la *„Hanul Sava”* şi a petrecut acolo noaptea. Azi dimineaţă s-a întors din nou pe aici pentru că, spunea dânsul, nu voia să se expună încă o dată unui atac ca acela din noaptea trecută. De aceea voia să se îndrepte spre castelul contelui Potenieff — căci acolo voia să ajungă — urmând un drum mai sigur.

— Aşadar, lupii dumneavoastră sunt teribili? întrebă germanul cu cea mai mare linişte.

— Noaptea trecută au mâncat un cazac şi o tânăra fată, o franţuzoaică, a scăpat ca prin minune.

La auzul acestor ultime cuvinte germanul tresări.

— Gentilomul francez, continuă hotelierul, a întâlnit-o în drum şi a salvat-o. Biata fată era ca nebună!... A trecut pe aici adineauri în tovărăşia francezului şi am văzut-o.

— Ah! zise din nou germanul, care nu putu să-şi stăpânească o uşoară emoţie.

Hangiul, găsind un ascultător aşa de amabil, povesti în toate amănuntele tragedia Madeleinei, pe care o ştia de la gentilomul francez.

Germanul îl ascultă cu cea mai mare atenţie şi, după câteva momente, se urcară din nou în sanie.

Nicolai Arsoff dormea dus.

Germanul schimbă câteva cuvinte în limba franceză cu tovarăşa sa de drum, apoi îşi reocupă locul său lângă vizitiu şi, mângâindu-şi mânerul pumnalului, îi zise:

— Troica ce a trecut pe aici are o oră înaintea noastră, dar

trebuie cu orice preţ s-o ajungem.

— Va fi cam greu, răspunse vizitiul.

— Zece ruble pentru tine, dacă o ajungi.

— Şi dacă n-am să pot?

— Atunci, zise germanul fără să-şi părăsească liniştea obişnuită, atunci o lovitură de pumnal te va face să nu mai ajungi niciodată la castelul contelui Potenieff.

Mujikul privi înspăimântat lama pumnalului şi paturile revolverului şi, ridicându-şi biciul, îl învârti prin aer şi aplică o puternică lovitură celor trei cai.

Capitolul XV

— Într-adevăr, stăpâne, ai avut mâna puţin cam nenorocoasă, îi zicea în dimineaţa aceea, fostul camerist Herman, domnului viconte Carol de Morlux.

Erau în sanie şi se reîntorceau la Peterhoff.

Dar o duceau şi pe Madeleine cu dânşii.

Madeleine, cu ochii lucind ca într-un acces de nebunie, stătea trântită în fundul săniei aruncând în jurul ei o privire rătăcită; se vedea bine că fata nu era conştientă de evenimentele petrecute.

Vicontele şi fostul său servitor vorbeau limba germană.

— Ah!... ţi se pare că nu mi-a fost mâna norocoasă? zise domnul de Morlux.

— Drace!... De ce ai venit dumneata?

— Mi se pare că e clar... Voiam să scap de mititica.

— Ei bine!... lupii ar fi luat asupra lor această frumoasă însărcinare...

— E foarte adevărat ce spui tu; dar oare aş fi putut eu să am vreodată dovada sigură a morţii sale?

— Asta nu.

— Pe când acum, când o am în sania mea, vom vedea, vom şti, vom simţi cu propriile noastre simţuri...

Aceste câteva cuvinte schimbate între stăpân şi servitor dovedeau îndeajuns ceea ce se petrecuse la *„Hanul Sava”*.

Venindu-şi în fire, Madeleine îi mulţumise cu multă recunoştinţă salvatorului ei, cu atât mai mult cu cât acesta din urmă i se adresase în limba franceză.

Afară de asta, gentilomul avea părul alb şi se pricepea de

minune să imprime fizionomiei sale un aer respectabil.

Madeleine văzu într-însul un protector.

. . . .

Mujikul nu murise încă.

Bătrâna vrăjitoare de la *„Hanul Sava”* îl îngrijise cu dragostea şi devotamentul unei mame.

Ea vărsase pe rana nenorocitului un balsam, misterios şi aplecată asupra trupului său, îi şoptea:

— Nu te teme, te voi vindeca... Şi după ce vei fi vindecat... vom vedea noi!...

Doamna cu căţeluşul continua să se vaite, şi nu se mai îngrijea deloc de Madeleine, ca şi cum tânăra fată nici n-ar mai fi existat pe lume.

Madeleine îşi spusese povestea domnului de Morlux, care o ascultase fără o vorbă.

Apoi îi spusese:

— Tocmai mă duc şi eu spre castelul Potenieff; dacă vrei, te conduc eu până acolo.

Madeleine se învoise.

Aşadar, se urcase în sania vicontelui fără ca bătrâna doamnă să se gândească cel puţin că ar fi trebuit s-o oprească.

Tânăra fată se grăbea să fugă de acel teribil *„Han Sava”.* Unde se ducea?... Puţin îi păsa.

Şi pe urmă, părul alb al domnului de Morlux îi inspira o încredere desăvârşită.

Dar raţiunea Madeleinei fusese atât de puternică timp de câteva ore, încât liniştea de care dăduse dovadă fu de scurtă durată.

O dată pornită din nou la drum, căzuse într-un fel de lâncezeală morală şi fizică vecină cu nebunia.

Începu să vorbească fără şir despre Ivan, despre mujikul Piotr, despre lupi.

Sania trecu prin punctul unde bestiile îl devoraseră pe cazac.

Din corpul nenorocitului nu mai rămăsese decât o simplă capelă.

Zărind-o, Madeleine se înfioră din tot corpul.

Domnul de Morlux şi Herman începură să vorbească în limba germană.

Dar ar fi putut acum să se exprime şi în limba franceză în prezenţa fetei; Madeleine nici nu i-ar fi auzit, nici nu i-ar fi înţeles.

— În sfârşit, zise Herman, principalul este că fetiţa a căzut în mâna noastră. Nicolai Arsoff ne va ajuta ca s-o facem să dispară.

Domnul de Morlux îşi fixă privirea asupra Madeleinei.

— E frumoasă!... foarte frumoasă... murmură dânsul după o scurtă pauză.

— Pe onoarea mea, domnule viconte, zise Herman cu un surâs drăcesc, eu nu-mi pot permite să vă dau un sfat, dar...

— Vorbeşte, zise vicontele.

— Ce scopuri urmăriţi dumneavoastră? continuă Herman; vreţi să păstraţi neatinsă averea baroanei Miller, nu-i aşa?

— Bineînţeles......

— Numai două persoane pe lume ar putea să-şi dispute această avere: fiicele baroanei.

— Ele singure, zise domnul de Morlux.

— Una e moartă...

— Da, e moartă, răspunse vicontele.

— Rămâne numai aceasta.

Şi Herman îşi fixă privirea asupra Madeleinei, care contempla mereu câmpia de zăpadă.

— Ei bine? întrebă domnul de Morlux.

— De ce nu v-aţi căsători cu dânsa? zise Herman după o pauză.

Vicontele tresări.

— Cine-ţi spune că nu m-am gândit la aşa ceva? întrebă dânsul visător.

Din momentul acela, gentilomul francez nu mai deschise gura până la Peterhoff, unde povesti evenimentele din timpul nopţii, primejdia de moarte din care o scăpase pe Madeleine; îşi schimbă caii şi porni înainte spre castelul contelui Potenieff.

. . . .

Aşadar, o oră mai târziu, germanul, soţia sa şi intendentul Nicolai Arsoff ajunseră la staţia Peterhoff.

Vizitiul, speriat de ameninţarea germanului, atras şi de făgăduiala celor zece ruble, îşi biciuise caii mereu.

Sania nu mai alerga, zbura.

Germanul sări de pe capră în interiorul săniei şi-i zise tinerei femei:

— Cu toate acestea, trebuie să-l deşteptăm din somn pe beţivul acesta.

Şi, apucând braţul lui Nicolai Arsoff, îl strigă:

— Hei!... Excelenţă!

Intendentul deschise ochii, îi închise din nou şi începu să mormăie nemulţumit.

— Pentru relele cele mari, remedii mari, zise germanul. Şi, deschizându-şi geanta de călătorie, scoase un mic flacon, pe care îl destupă şi-l puse sub nările celui adormit.

Deodată, Nicolai Arsoff se deşteptă şi sări în picioare; apoi, deschizând bine ochii, îşi privi cu atenţie tovarăşii de drum.

Tânăra femeie îi surâse; germanul îşi reluă mutra sa onestă şi tâmpă.

Flaconul din care respirase beţivul conţinea amoniac şi efectul fusese instantaneu.

Nicolai se trezise din beţie.

— Vezi bine, excelenţă, zise tânăra femeie, noi am luat în serios invitaţia dumitale...

Intendentul ridică asupra ei o privire arzătoare, pofticioasă.

— Eşti adorabilă, murmură dânsul.

Şi avu îndrăzneala să-i apuce mâna şi să i-o sărute.

Dar în clipa aceea un obiect rece îi apăsă fruntea.

Era pistolul germanului.

Ca toţi oamenii cruzi, Nicolai era laş. El scoase un strigăt de spaimă.

— Dragul meu, îi zise atunci germanul, dacă pe viitor îţi vei mai permite cu domnişoara cea mai mică familiaritate, îţi voi zbura creierii.

Erau douăzeci de ani de când Nicolai Arsoff juca rolul de tiran în ţinutul acela. Erau douăzeci de ani de când nu văzuse în jurul său decât sclavi tremurând de spaima şi capete plecate.

Şi iată că un om se ridica dintr-o dată în faţa lui şi privirea acelui om îl silea să-şi plece capul.

De aceea nu putu să se stăpânească şi-i puse o întrebare naivă:

— Cine eşti dumneata?

— Eu sunt stăpânul tău, răspunse germanul.

— Stăpânul meu?... Dumneata?

— Da; eu sunt omul pe care va trebui să-l asculţi.

Cu toate acestea, costumul pe care îl purta germanul era costumul unui burghez şi el îşi puse acum pistolul la cingătoare.

Nicolai încercă să fie îndrăzneţ.

— Cu toate acestea, eu nu voi primi nici un ordin de la dumneata, zise dânsul.

— Dar de la mine vei primi, zise deodată tânăra femeie.

Nicolai întoarse ochii spre dânsa şi o văzu transfigurată.

Nu mai avea fizionomia aceea dulce şi melancolică ce deşteptase pofta într-însul.

Era o figură mândră, dispreţuitoare, care-l domina şi o amintire îndepărtată lumină creierul intendentului.

— Aşadar, m-am schimbat eu aşa de mult, sau memoria ta e prea scurtă, zise dânsa, de vreme ce nu mă mai recunoşti?

— Dumneavoastră... dar... doamnă... bolborosi Nicolai Arsoff.

— Cred că n-ai fost totdeauna în serviciul contelui Potenieff? continuă dânsa.

— E adevărat.

— Ai avut mai înainte un alt stăpân?

— Da, răspunse dânsul, am fost în serviciul domnului baron Sherkoff.

Şi pe când pronunţa aceste cuvinte, îşi aduse aminte şi exclamă:

— Dumneata, zise dânsul, dumneata eşti doamna baroană de Sherkoff?...

— Da, chiar eu...

Intendentul îngenunche şi-şi ceru cu umilinţă iertare.

Dar dânsa continuă:

— Ascultă-mă bine, sclavule.

— Ascult, bolborosi Arsoff.

— Un om, un francez, e pe drum spre castelul tău.

— Cunoaşteţi lucrul acesta? întrebă el uimit.

— E vicontele de Morlux, care e întovărăşit de una dintre cunoştinţele dumitale....

— Da, e Herman din Varşovia.

— Tu mai aştepţi, de asemenea, urmă tânăra femeie, o domnişoară franţuzoaică.

— Desigur, e institutoarea domnişoarei Olga Potenieff.

— Ei bine!... cu toţii sunt pe drum, şi ne-au luat-o înainte. Dar ştii tu ce vrea gentilomul acela?

— Nu.

— Vrea moartea sau dezonoarea sărmanei fete, şi a crezut că tu îl vei ajuta în opera lui infamă.

Nicolai plecă capul.

— Ei bine, eu nu vreau lucrul acesta, zise dânsa; e la fel de adevărat, cum e adevărat că eu m-am numit odinioară baroana Sherkoff.

— Şi cum e adevărat, adăugă germanul, că eu mă numesc Rocambole!

Capitolul XVI

Castelul contelui Potenieff era situat în mijlocul unor mlaştini care acoperă aproape în întregime acea parte a imperiului moscovit, numită Rusia neagră.

Clădirea — căci nu era un castel în înţelesul occidental al cuvântului — era un palat vast, cu două etaje, mărginit, de jur-împrejur de arbori.

Contele Potenieff, după cum am mai arătat, îşi petrecea timpul mai ales în Rusia meridională şi nu venea niciodată la Lifru. Acesta era numele domeniului.

Casa întreagă, se resimţea de lipsa stăpânului.

Nicolai Arsoff era leneş, beţiv, stricat şi se îngrijea foarte puţin de interiorul palatului. Dânsul era mai mult pe drumuri, prin satele care depindeau de cheful contelui de Potenieff.

Ţăranii, supuşi ascultării sale, erau cei mai nenorociţi din tot ţinutul; vai de acela care ar fi murmurat în faţa lui; acela pe a cărui nevastă sau logodnică şi-ar fi pus intendentul ochii.

Spuneam deci că palatul Lifru nu prea era în stare să primească nişte vizitatori nobili.

Domnul de Morlux sosise în acelaşi timp cu cei doi germani aduşi de Nicolai Arsoff.

Ceea ce însemna că vizitiul acestuia din urmă făcuse minuni şi sania vicontelui fusese ajunsă din urmă.

Domnul de Morlux abia dacă a aruncat în treacăt o privire asupra lui Rocambole şi a Vandei.

Rocambole poseda aşa de bine arta de a se deghiza, se pricepea aşa de bine să-şi creeze un cap, un nou rol, cum se zice în teatru, încât nimic nu putea să-i amintească vicontelui figura maiorului Avatar.

Cât despre Vanda, domnul de Morlux o vedea atunci pentru întâia oară.

Dar iată care era situaţia fiecăreia dintre aceste persoane după patruzeci şi opt de ore de la sosirea lor la castel.

Rocambole, care se ascundea sub numele de Samuel Beeckman şi spunea tuturor că e un negustor german care se ducea la iarmarocul de la Moscova, îşi reluase figura aceea onestă şi naivă care-l sedusese pe hotelierul de la Studianka.

El declarase că este un vânător pasionat şi Nicolai Arsoff îi dăduse de călăuză un ţăran inteligent. Îşi petrecea multă vreme la vânat, în pădurile de primprejur, şi se întorcea în fiecare seară încărcat de pradă.

Nicolai Arsoff părea că face pretinsei germane o curte foarte aprinsă.

Madeleine începea încetul cu încetul să-şi vină în fire.

Înnebunită un moment de groaza atâtor emoţii, tânăra fată îşi revenise relativ uşor mulţumită îngrijirilor Vandei.

Aceasta veghea asupra tinerei fete cu grija unei mame; toate alimentele, toate băuturile care i se dădeau tinerei treceau mai întâi prin mâna ei.

Aşa era ordinul lui Rocambole.

Cu toate, acestea, după cum se va vedea îndată, această precauţie păru Vandei cu totul inutilă.

A doua zi după sosirea sa la Lifru, onestul negustor german ieşi din camera sa cu puşca pe umăr şi intră în camera în care Vanda veghea la căpătâiul Madeleinei.

În prag se întâlni cu Nicolai Arsoff.

Cum era încă de dimineaţă, intendentul era treaz şi avea mintea limpede.

— Sclavule, îi zise Rocambole, ia bine seama la ce-ţi ordon.

— Da, stăpâne, bolborosi intendentul.

— Vei intra împreună cu mine în camera tinerei fete.

— Dânsa e mai bine, murmură Nicolai, a avut o noapte liniştită şi acum nu mai vorbeşte de lupi.

— Foarte bine. Vom intra deci în camera tinerei fete şi vei veghea la căpătâiul ei tot timpul cât doamna baroană — cu care am de vorbit, va lipsi. Vei avea grijă, ca francezul să nu intre la dânsa.

— Da, zise Nicolai, care părea, că nu mai cunoaşte altă vorbă.

Madeleine, văzându-l pe Rocambole intrând, îi surâse şi îi

zise:

— Ah! domnule, doamna e aşa de bună cu mine...

— Cum îţi mai este, domnişoară?

— Bine! mult mai bine, răspunse dânsa cu tristeţe.

Rocambole îi făcu un semn Vandei, care ieşi îndată. Ieşiră amândoi din castel şi plecară prin pădure.

— S-ar putea întâmplă ca zidurile să aibă urechi, zise Rocambole, şi trebuie să fim prudenţi.

Vanda surâse.

— Prietene dragă, zise dânsa, mi se pare că domnul de Morlux nu e aşa de temut cum îţi închipui tu...

— Ce-ai spus? întrebă Rocambole uimit.

— Vicontele s-a îndrăgostit de Madeleine.

Rocambole făcu un pas îndărăt.

— O!... de-ar fi aşa!... murmură dânsul...

— Ei bine?

— Ora pedepsei ar fi foarte apropiată pentru omul acesta.

— Nu te înţeleg, zise Vanda; întrucât dragostea aceasta ar fi o pedeapsă?

— Femeie, zise Rocambole, tu ai suferit mult în viaţa ta şi ar trebui, să simţi, ar trebui să ghiceşti că, dacă dragostea va cuprinde inima acestui mizerabil, va pustii-o aşa de cumplit, încât nu vom mai avea nevoie să-l lovim noi.

— Poate că ai dreptate, zise Vanda visătoare.

— Dar ce te face să crezi ceea ce mi-ai spus? reluă Rocambole.

— O convorbire pe care am surprins-o.

— Între cine?

— Între Morlux şi complicele său Herman.

— Când?

— Ieri seară. Nicolai Arsoff era beat. După masă, ne retrăsesem amândoi, eu urcasem în camera Madeleinei. Tânăra fată dormea. Am coborât pentru a-i prepara o băutură calmantă. Un zgomot de voci m-a atras în sufragerie. Focul ardea mereu în cămin, dar sufrageria era cufundată în semiobscuritate. Herman şi domnul de Morlux stăteau de vorbă. Păşisem aşa de uşor încât dânşii nu mă auziră; m-am oprit la oarecare distanţă, fără ca prezenţa mea să le atragă atenţia.

„— Domnule, zicea Herman, trebuie să luăm o hotărâre.”

Domnul de Morlux a cărui faţă era în plină lumină, a ridicat asupra fostului său camerist o privire temătoare.

„— Ah! zise el, după o scurtă pauză, ai dreptate”.

„— Ţi-am dat un sfat rău, domnule, văd bine acum”, reluă Herman.

„— Ce vrei să spui?”

„— Vreau să spun că dumitale ţi se pare că Madeleine e prea frumoasă”.

„— O!... e foarte frumoasă!”... zise vicontele în extaz.

„— De aceea ţi-am spus ce ţi-am spus: în loc s-o ucizi, mai bine ia-o de soţie. În felul acesta îţi vei păstra averea neştirbită”.

„— Da, răspunse vicontele, e foarte adevărat ceea ce-mi spui tu, dar...”

Şi suspinând adânc, căzu într-un fel de reverie pe care Herman nu îndrăzni s-o tulbure un moment.

Mă ascunsesem în colţul cel mai întunecat al sufrageriei, şi, pe cât puteam îmi ţineam răsuflarea.

Deodată, vicontele sări în sus şi începu să se plimbe cu paşi mari prin încăpere.

„— Da, da, zise dânsul cu ironie, ar fi fermecător, în adevăr... o femeie tânăra şi frumoasă... s-ar vorbi puţin prin Paris... şi toată lumea m-ar invidia... Dar fericirea aceasta nu va putea să dureze multă vreme... Oare o femeie de douăzeci de ani poate să iubească un om de cincizeci de ani, mai ales când omul acesta are părul alb în cap?... Haida-de!...”

„— Aşadar, eşti gelos?” întrebă Herman.

„— Ca un tigru. Şi pe urmă...”

Se opri nehotărât.

„— Şi pe urmă?” întrebă fostul camerist.

„— Nu e dânsa îndrăgostită de acel tânăr rus, Ivan, al cărui nume îl pronunţă mereu în visurile şi delirurile ei?”

„— Ei!... dragostea dumitale o va face să-l uite”.

„— Nu, nu, zise domnul de Morlux, ar fi o nebunie... Şi pe urmă, cine ştie?... într-o zi, sau alta, va putea afla că sora ei Antoinette...”.

Avu un hohot de râs sardonic şi adăugă:

„— Nu, zise dânsul, nu pentru asta am venit în Rusia”.

„— Atunci, domnule, reluă Herman, va trebui să te hotărăşti... Nicolai Arsoff va face orice vom cere de la dânsul”.

Dar domnul de Morlux recăzuse pe un scaun zdrobit de gândurile sale.

„— Nu mă mai recunosc, bolborosi dânsul; îmi lipseşte

curajul, parcă aş fi o femeie”.

— Asta e tot ce-ai auzit? întrebă Rocambole.

— Da; am ieşit încetişor şi m-am reîntors lângă Madeleine.

Rocambole deveni gânditor şi murmură:

— Nu, nu aici vreau să-l pedepsesc pe omul acesta, ci la Paris. Aici trebuie să ne mărginim a o apăra pe Madeleine.

Şi Rocambole se depărta rugând-o pe Vanda să se întoarcă fără întârziere la căpătâiul tinerei fete.

Capitolul XVII

Vanda părăsise prea curând sau cu un moment mai devreme decât ar fi trebuit colţul întunecos al sufrageriei, din care auzise convorbirea dintre domnul de Morlux şi Herman.

Urcându-se în camera Madeleinei, ea credea că aflase totul şi nu bănuia ce avea să se mai întâmple.

— Spune-mi, stăpâne, mai zise Herman, ce părere ai dumneata despre aceşti doi germani care sunt aice?

— Eu cred, răspunse vicontele, că soţul este un mare dobitoc, iar soţia o cochetă, care e foarte mândră de curtea ce i-o face Nicolai Arsoff.

— Nu tot aceasta este şi părerea mea.

— De ce?

— Eu cred că oamenii aceştia n-au venit aici numai aşa, din întâmplare.

— Cu toate acestea, Nicolai afirmă contrariul. El i-a întâlnit la Studianka.

— Dar vizitiul care a condus sania lui Nicolai, în care erau şi cei doi străini, susţine cu totul altceva.

— Mai întâi, că la staţia Peterhoff, germanul, s-a interesat foarte stăruitor de trecerea noastră, şi a părut foarte emoţionat când i s-a spus că aveam cu noi o femeie.

— Serios? exclamă domnul de Morlux, încreţind uşor din sprâncene.

— Se pare, continuă Herman, că intendentul a plecat la Peterhoff beat, cum e şi în momentul de faţă.

— Ei bine?

— Germanul s-a urcat pe capră, lângă mujik şi i-a spus: „Trebuie cu orice preţ să ajungem sănia a cărei urmă o vezi”. Vorbea despre sania noastră. „Foarte bine! Şi după asta?” „Dacă o vei ajunge, vei avea zece ruble, adăugase dânsul.

Dacă nu, îţi voi zbura creierii”. Şi îi apăsase ţeava pistolului pe frunte.

— Ce interes putea să aibă oare omul acesta să ne ajungă? murmură domnul de Morlux, gânditor.

— Aşteaptă, reluă Herman, nu e numai atâta. Intendentul dormea buştean; dânşii l-au deşteptat, punându-i un flacon sub nări. Nicolai a sărit în picioare, trezit dintr-o dată. Mujikul n-a înţeles bine ce s-a mai petrecut în urmă. Ştie numai că a văzut din nou pistoalele şi că Nicolai Arsoff devenise blând şi supus ca un miel.

— Şi cum ai aflat tu toate acestea? întrebă domnul de Morlux.

— Într-un mod foarte simplu, răspunse Herman. Mujikul s-a îmbătat cu rachiu şi, pentru că a ieşit în calea mea pe când era beat, el însuşi a exclamat, fără să-l întrebe cineva: „Toată băutura aceasta o plăteşte domnul german”… Într-adevăr, germanul îi dăduse cele zece ruble făgăduite. I-am pus atunci câteva întrebări şi mi-a răspuns.

Herman a fost întrerupt de un fel de mormăit, care n-avea nimic omenesc într-însul.

Cu toate acestea, mormăitul acesta ieşea din pieptul unui om, după cum putură îndată să bage de seamă domnul de Morlux şi fostul său camerist.

Era Nicolai Arsoff, care trecea de la somnul letargic al beţiei, la somnul natural.

Nicolai visa.

— Sst! zise domnul de Morlux, să ascultăm.

Intendentul pronunţa nişte cuvinte fără nici un înţeles, şi era foarte agitat.

Un nume ieşi de pe buzele sale.

— Vanda!

Apoi urmară câteva vorbe de mânie şi de rugă. Nicolai vorbea în limba rusă şi domnul de Morlux nu înţelegea nici un cuvânt din această limbă..

— Ce spune? întrebă vicontele aplecându-se spre Herman.

Herman traduse:

„— E adevărat, spuse Nicolai, eşti soţia fostului meu stăpân, şi eu sunt sclavul tău…”

— Oh!… oh! îl întrerupse domnul de Morlux, oare despre germanul acesta o fi vorbind?

Beţivul îşi continuă bizarul său monolog:

„— Sclav!... pentru dânsa nu sunt decât un sclav!... Dar baronul este mort şi a murit ruinat!... Şi eu sunt bogat... Şi pe urmă, am fost eliberat din robie, nu mai sunt sclav acum... şi dacă dânsa ar voi să mă iubească”.

Din cămin porneau raze vii şi se reflectau pe faţa beţivului.

Domnul de Morlux putu să-i vadă faţa schimonosită într-un surâs.

Intendentul continuă, visând:

„— Şi dacă l-aş ucide pe omul acesta care o întovărăşeşte?... pe omul acesta care îmi vorbeşte ca un stăpân... sub a cărui privire mă simt înfiorat... Cum se numeşte omul acesta? Ah! ah! E un nume bizar...”

Nicolai tăcu şi recăzu din nou în somnul său letargic.

— Este evident, zise domnul de Morlux, că despre cei doi străini vorbeşte.

— Iar tot ce zice e purul adevăr, zise Herman.

— Cum asta?

— Eu mai ştiu şi alte lucruri în afară, de cele pe care mi le-a spus vizitiul...

— Şi ce ştii?

— Când suntem şi noi de faţă, Nicolai face tinerei femei o curte înflăcărată, dar foarte respectuoasă.

— Ei bine?

— Dar când e singur cu dânsa, îi vorbeşte cu o supunere şi cu o servialitate fără margini.

— Eşti sigur de asta?

— I-am surprins ieri, după masă, şi te asigur că Nicolai avea atitudinea unui adevărat sclav faţă de dânsa.

— Dar... omul acesta care o întovărăşeşte... şi-şi petrece zilele alergând prin păduri... cine o fi oare?

— Domnule viconte, zise Herman după o scurtă pauză, abătându-te după mine la Varşovia mi-ai dovedit că aveai oarecare încredere în perspicacitatea şi în talentul meu.

— Fără îndoială, zise vicontele.

— Am vrut să justific în totul părerea dumitale şi să-ţi arăt că nu te-ai înşelat deloc. De aceea m-am mulţumit să observ în tăcere şi să te pun şi pe dumneata la curent, după ce mai întâi am fost sigur că observaţiile mele erau întemeiate.

— Ei bine! şi care este rezultatul observaţiei?

— Că străinii din castel, omul cu figura naivă şi femeia care îl întovărăşeşte, au venit aici cu un scop cu totul opus scopului nostru.

— Chiar aşa?

— Dumneata ai venit aici ca s-o ucizi pe Madeleine...

Domnul de Morlux tresări.

— Dânşii au venit ca s-o apere, sfârşi Herman, şi cine ştie dacă nu sunt cumva nişte prieteni al domnului Ivan Potenieff, care a fost despărţit de tânăra fată brusc.

Domnul de Morlux nu răspunse. Îşi aminti însă de încercările disperate pe care le făcuseră nişte necunoscuţi pentru a o salva pe Antoinette.

Herman relua:

— Dumneata crezi că părul din barba germanului e păr natural?

— Desigur.

— Te înşeli, domnule viconte; barba germanului e o barbă falsă.

— Eşti sigur de asta? exclamă domnul de Morlux.

Şi, fără voie, se gândi la omul acela de care Timoléon avea o groază atât de mare şi pe care crezuse că-l recunoaşte atât în medicul mulatru, cât şi în maiorul rus Avatar.

Beţivul tresări din nou în fotoliul său.

— Ascultă, murmură Herman.

Nicolai Arsoff întredeschise ochii şi murmură:

— La urma urmei, eu nu mai sunt sclavul baronului Sherkoff... şi dumneavoastră sunteţi aici în puterea mea... Astăzi eu sunt puternic... Oricine se împotriveşte voinţei mele e biciuit fără milă... Sunt Nicolai Arsoff, teribilul, cum pe drept cuvânt mi se spune. Dacă mi-ar veni pofta să-l leg pe omul acesta cot la cot şi să-l trimit în Siberia, aş putea... Omul acesta pe care dânsa îl iubeşte... omul acesta care-mi spune sclav... Oh! dacă nu mi-ar fi teamă de dânsul!...

Faţa lui Nicolai Arsoff, exprima într-adevăr o groază aproape de superstiţie.

Un moment tăcu, cuprins din nou de acel somn letargic de plumb, dar visul fu iarăşi mai puternic.

— Omul acesta, continuă Nicolai Arsoff, mă face să tremur numai privindu-mă. Mă numeşte sclav şi eu surâd. Dacă ar avea un bici în mână şi ar voi să mă lovească aş întinde umărul... Pentru a-l asculta pe dânsul, îi voi înşela pe cei doi francezi.

— Iată un amănunt preţios, murmură domnul de Morlux.

— Vezi dumneata, zise Herman; nu-i aşa că nu m-am

înşelat?

Beţivul continuă:

— Dar cum se numeşte oare omul acesta, căruia baroana îi spune stăpân?

— Alt amant, îşi zise vicontele.

Şi se apleca spre Nicolai Arsoff pentru a-i auzi mai bine vorbele.

— Şi cu toate acestea e un nume curios, murmură intendentul, un nume cum n-am mai auzit niciodată... Ah!... ah!...

Se zbuciumă în fotoliu cu violenţă şi zise:

— Ah! acuma îmi amintesc!...

Herman îşi fixă privirea asupra stăpânul său. Domnul de Morlux era palid şi părul i se zbârlise în cap.

— Da, da, zise Nicolai, îmi amintesc... Aşa e!... se numeşte Rocambole.

Deodată domnul de Morlux făcu un pas îndărăt, înăbuşindu-şi un strigăt de mirare, de fapt un strigăt de groază.

— Rocambole!... repetă dânsul, Rocambole!... Omul acesta e un demon oare?

Şi, ca şi Timoléon cu cincisprezece zile mai înainte, domnul de Morlux se înfioră.

Capitolul XVIII

În Rusia, serviciul poştal suferă adesea mari întârzieri.

În special castelul Lifru n-avea un serviciu regulat de legătură cu Studianka.

Când se întâmpla să sosească vreo scrisoare pentru Nicolai Arsoff sau pentru altcineva din castel, şeful poştei trimitea îndată un mujik.

Când plecase din Paris, domnul de Morlux le recomandase oamenilor săi ca orice corespondenţă să i se trimită post-restant la Varşovia şi, după sfatul cameristului său Herman, atrăsese atenţia ca tot ce va sosi pentru dânsul să i se trimită la castelul Lifru, districtul Studianka, în Rusia.

După amănuntele date de Arsoff şi de Herman, e uşor de ghicit că vicontele n-a petrecut o noapte tocmai liniştită.

Se gândi că dormea sub acelaşi acoperiş cu Rocambole şi, fără îndoială, Rocambole nu era omul care să facă o călătorie aşa de lungă numai de plăcere, fără nici un motiv serios.

Până dimineaţa, domnul de Morlux meditase adânc asupra hotărârii pe care trebuia s-o ia.

Dar ziua veni cu raze vesele de soare; domnul de Morlux se apropie de fereastră, aşteptând cu nerăbdare ca germanul să-şi facă apariţia.

După cum ştim, germanul, adică Rocambole, ieşise împreună cu Vanda.

Domnul de Morlux îl văzu deci plecând, cu puşca pe umăr, şi-şi spuse:

— Voi mai avea câteva ore înaintea mea pentru a cugeta...

În momentul în care Rocambole şi Vanda se îndepărtau, o sanie intră cu zgomot de clopoţei în curtea castelului de la Lifru.

Era poşta, adică un mujik care aducea cu sine două scrisori.

Una era reexpediată de poşta din Varşovia, pe adresa domnului viconte Carol de Morlux. Cealaltă era pentru Nicolai Arsoff.

Domnul de Morlux luă scrisoarea şi începu să examineze cu atenţie diferitele ştampile ale oficiilor poştale.

Scrisoarea părea că vine din Liverpool şi avea ştampila Parisului, apoi pe acelea ale oficiilor din Germania.

Domnul de Morlux recunoscu îndată semnătura.

Era de la Timoléon.

„Ah! se gândi el, desigur că dobitocul reclamă cei cincizeci de mii de franci”.

Şi fără să se grăbească, începu să citească.

Scrisoarea începea astfel:

„Domnule viconte,

Se prea poate să nu ne mai vedem niciodată, căci peste o oră mă voi îmbarca pentru America.

Unul dintre principalii mei agenţi s-a prezentat la fratele dumitale, a încasat cei cincizeci de mii de franci şi mi i-a expediat.

Suma aceasta, împreună cu micile economii pe care le-am făcut, îmi vor îngădui să trăiesc în „lumea nouă” la adăpost de persecuţiile lui Rocambole.

Căci am fost bătuţi, domnule viconte, te rog să nu te îndoieşti.”

Citind aceste ultime cuvinte, domnul de Morlux lăsă să-i

scape o exclamaţie de surpriză.

„Nu sunt tocmai sigur de cele ce-ţi spun, dar sunt foarte convins şi, când convingerea este atât de adâncă cum este a mea, poate să ţină locul siguranţei.

Am asistat la înmormântarea Antoinettei, am văzut-o rece şi nemişcată în sicriul ei şi, cu toate acestea, am convingerea fermă că dânsa nu este moartă.”

Emoţia pe care o resimţi domnul de Morlux fu aşa de violentă, încât scrisoarea îi scăpă din mână.

O ridică însă îndată şi continuă să citească.

„Timp de două zile, după drama de la Saint-Lazare, am fast sclavul lui Rocambole. Era vorba despre viaţa fiicei mele.

Din ordinul lui Rocambole, am reclamat corpul Antoinettei, şi am cumpărat un loc în cimitir pentru ea.

Abia după înmormântarea Antoinettei, fiica mea mi-a fost înapoiată.

Dar n-am putut să te înştiinţez şi pe dumneata înainte de a pleca din Franţa, după cum vei vedea îndată.

Tâlharul acela de Rocambole, pentru a scăpa de mine, a provocat o percheziţie a poliţiei la domiciliul meu din strada Pretres; acolo s-a găsit portofelul dumitale gol. Ştii despre care portofel îţi vorbesc...

Aşadar, eu sunt acela care l-am furat.

Trebuie, prin urmare, să plec din Franţa pentru a mă pune la adăpost de orice urmărire.

Dar, mai înainte de a pleca, vreau să mă răzbun pe Rocambole, înştiinţându-te pe dumneata de cele petrecute.

Antoinette a fost înmormântată de vie. Ea a fost dezgropată câteva ore după aceea. Sunt sigur de asta.

Cât despre nepotul dumitale, Agénor, dânsul e la Paris şi e în relaţii cu Rocambole.

În ziua în care am înconjurat casa din „Drumul Damelor”, am fost traşi pe sfoară ca nişte copii. Rocambole şi tovarăşii săi au scăpat printr-un tunel subteran.

Un ultim cuvânt, domnule viconte.

Rocambole are complice o aventurieră numită Vanda, care a fost altădată baroana de Sherkoff.

Această femeie, cu totul primejdioasă pentru dumneata, s-a născut la Vilnius şi a fost multă vreme căutată de poliţia rusă,

fiind bănuită că ar fi întreţinut relaţii cu răzvrătiţii polonezi.

Poate că vei putea să scapi de prezenţa ei, adresându-te ambasadei ruse.

Toate amănuntele acestea sunt în schimbul celor cincizeci de mii de franci pe care i-am încasat şi care nu sunt câştigaţi pe drept, de vreme ce Antoinette nu e moartă.

Am onoarea, domnule viconte, de a mă numi al dumneavoastră în totul supus,

Timoléon.”

Domnul de Morlux rămase un moment ca trăsnit. Dar vicontele Carol era un om de o energie neobişnuită şi aproape îndată îşi înălţă capul.

— Ei bine! murmură dânsul, între noi doi, Rocambole!

. . . .

Scrisoarea primită de Nicolai Arsoff era cu totul diferită.

Era expediată de guvernatorul militar din Studianka, care îi scria domnului intendent următoarele:

„Nicolai Arsoff,

Până în trei zile trebuie să trimiţi contingentul de oameni furnizaţi armatei în fiecare an de către proprietari.

Contingentul dumitale este de trei oameni.

Vei avea grijă ca oamenii aceştia să fie trimişi la Studianka sub o bună escortă.

Te salut,

P...

guvernator militar.”

Nicolai Arsoff era treaz bine când a primit această scrisoare.

Îi fusese adusă în camera Madeleinei.

Dar, cum Vanda se întoarse îndată, intendentul coborî în sufragerie.

Domnul de Morlux era acolo; stătea foarte liniştit şi fuma o ţigară.

— Ai o figură cam îngrijorată, dragul meu, îi zise dânsul lui Nicolai.

— Am şi de ce!... răspunse Arsoff cu oarecare ironie.

— Ce s-a întâmplat?

— Guvernământul îmi trimite o adresă prin care îmi cere trei soldaţi.

— Ah!

— Unul cred că va fi dobitocul acela de Alexei, pe care l-am pedepsit acum două zile. Voi mai găsi poate un al doilea, pe care să-l putem da ţarului fără nici o pierdere. Dar nu ştiu de unde să-l iau pe cel de-al treilea.

Domnul de Morlux tresări.

— Vrei să-ţi dau un sfat? întrebă dânsul.

— Da, răspunse Nicolai.

— Tot o mai iubeşti pe acea tânăra doamnă nemţoaică?

Nicolai se îngălbeni.

— De ce mă întrebi? zise el foarte emoţionat.

— Pentru că, răspunse cu cea mai mare răceală domnul de Morlux, ar fi o frumoasă ocazie să scapi de soţul ei.

— Oh! murmură Nicolai, a cărui figură bestială luă dintr-o dată o expresie îngrozitor de sălbatică.

Privirile celor doi oameni se încrucişară.

Păreau doi demoni gata să încheie un pact infam şi teribil.

Capitolul XIX

După vorbele rostite de domnul de Morlux, urmă o tăcere de câteva minute.

În cele din urmă, intendentul vorbi:

— Scumpul meu domn, zise el, dumneata vrei să mă ispiteşti?

Beţivul nu era lipsit de un oarecare sentiment de prevedere şi de pază.

— Eu nu caut să ispitesc decât pe aceia ce pot ceda unei momeli, răspunse cu răceală domnul de Morlux. Tu, dragul meu, al obiceiul să visezi cu glas puţin cam prea tare...

— Ce vrei să spui? întrebă Nicolai.

— Vreau să spun că, în timpul somnului, inima ta se ridică prea repede pe buze, şi că destăinuieşti unele lucruri pe care ar fi fost mai folositor pentru tine să le ţii ascunse.

Nicolai începu să se nelinişte ască.

— Aşadar, am visat faţă de dumneata? întrebă dânsul.

— Da.

— Şi... ce-am visat?

— Că eşti înamorat de femeia blondă.

Nicolai râse în hohote.

— Dar mi se pare că aceasta nu e un mister, murmură dânsul.

— E... totuşi alt mister, anume că o iubeşti, în acelaşi timp te temi de dânsa, continuă domnul de Morlux, pentru că e soţia fostului tău stăpân... pentru că face parte din aristocraţia rusă şi mânia ei ar putea să-ţi fie stânjenitoare...

— Taci!... taci!... murmură Nicolai cu spaimă.

— Te mai temi de dânsa, pentru că ţi-e groază de omul care o întovărăşeşte...

— E adevărat, răspunse cu naivitate intendentul; mi-e teamă de dânsul...

— Un motiv mai mult ca să-l înrolezi în armata ţarului.

Dar seninătatea domnului de Morlux nu-l liniştea deloc pe Nicolai Arsoff.

— Comisarii trimişi de guvern, zise el, nu se-nşeală niciodată...

— Crezi?

— Şi niciodată nu vor vrea să-l ia pe străinul acesta care, desigur, îşi va spune numele, drept un ţăran de pe domeniile mele:

— Te înşeli.

— Cum adică?

— E clar că omul acesta are interes să-şi ascundă numele.

— Ah!

— Va prefera deci să fie înrolat ca soldat, decât să i se constate identitatea.

— Aşa să fie oare? întrebă Nicolai Arsoff cu neîncredere.

— Îţi spun adevărul adevărat...

Domnul de Morlux vedea bine că făcea o afirmaţie cam hazardată, deoarece era sigur că Rocambole nu pornise la drum fără a avea hârtii în regulă.

Dar principal era de a-l atrage pe Nicolai în cursă şi de a-l înfierbânta puţin.

De aceea adăugă:

— Ţi se pare lucru de mirare că omul acesta, care călătoreşte în tovărăşia unei doamne din înalta societate rusă, ar avea a se teme de ceva?

— Drace! murmură cu naivitate Nicolai Arsoff.

— Uite, zise vicontele, iată o scrisoare care ne-a sosit chiar acum din Franţa.

În Rusia, nobilul care are oarecare educaţie nu vorbeşte decât limba franceză. Prin urmare, un intendent trebuia să cunoască cititul şi scrisul în această limbă.

Şi în privinţa aceasta Nicolai Arsoff nu lăsă nimic de dorit.

Domnul de Morlux îi permise să citească partea din scrisoare care se referea la Vanda.

Ne aducem aminte că în această scrisoare Timoléon pretindea că Vanda ar fi fost în relaţii cu revoluţionarii polonezi.

Nicolai Arsoff ştia bine ce se putea face la un moment dat dintr-o asemenea acuzaţie.

— Dacă e aşa, exclamă dânsul cu o expresie de bucurie sălbatică în ochi, femeia aceasta va fi a mea.

— Da, dacă vei scăpa de prezenta celuilalt, răspunse domnul de Morlux.

— De vreme ce dumneata singur mi-ai spus că mai bine s-ar lăsa să fie tăiat în bucăţi decât să-şi declare numele...

— Fără îndoială, dar...

Atitudinea domnului de Morlux indica o oarecare nehotărâre.

— Ei bine? întrebă intendentul.

— O iubeşti mult pe Vanda? reluă din nou vicontele.

Pe figura stupidă a lui Nicolai apăru expresia unei pofte arzătoare şi bestiale.

— Oh! murmură dânsul.

— Ei bine, eu sunt îndrăgostit de tânăra fată bolnavă.

— Eşti liber s-o iubeşti, răspunse Nicolai cu un hohot de râs.

— Dacă mă vei servi, te voi servi şi eu, urmă domnul de Morlux.

— Ne-am înţeles, răspunse intendentul.

— Trebuie să ştii, însă, urmă domnul de Morlux, că nu aşa, cu una cu două, şi fără nici o primejdie, vei putea să pui mâna pe omul acesta.

Nicolai se înfiora uşor, pentru că îşi aduse aminte de groaza instinctivă pe care i-o inspira privirea lui Rocambole.

— Port întotdeauna pistoalele cu mine, zise el după o pauză.

— El se va apăra ca un leu, adăugă domnul de Morlux. Fără a mai socoti că, dacă măcar un singur moment ne-ar bănui planurile, toate eforturile noastre ar fi spulberate în vânt, că nişte castele de nisip.

Nicolai rămase gânditor.

— Cunosc eu un mijloc, zise el după o pauză, de a-l paraliza complet, cel puţin pentru câteva ore.

— Ce mijloc? întrebă domnul de Morlux cu viu interes.

— Ascultă, zise Nicolai, cel mai adesea, când vrem să punem mâna pe vreun ţăran revoltat şi când prevedem o rezistenţă din partea lui, însărcinăm pe cineva să se strecoare în casa lui pentru a-l trăda.

— Nu prea înţeleg, zise domnul de Morlux.

— Omul acela, continuă Nicolai, amestecă în alimentele răzvrătitului o cantitate oarecare de opium.

Domnul de Morlux surâse.

— Mijlocul acesta e bun pentru ţăranii voştri răzvrătiţi, zise el, dar pentru un om ca Rocambole...

— Opiumul are aceeaşi influenţă asupra tuturor oamenilor; nu e nimeni care să poată scăpa influenţei sale adormitoare...

— Da, da, zise domnul de Morlux, ştiu bine asta. Greutatea cea mare e de a-l face să înghită opiumul; omul acesta e de o prudenţă fără margini.

— Pentru mâncare şi pentru băutură o fi, răspunse Nicolai; dar pentru fumat...

Domnul de Morlux tresări:

— Ştii şi dumneata că seara, după cină, îşi deschide întotdeauna sacul de călătorie şi scoate câteva ţigări.

— Da, şi le fumează...

— Câteodată nu le fumează pe toate. Uite!

Într-o cutie, pe masă, se aflau două dintre acele faimoase ţigări de foi de Havana.

— Aşteaptă-mă, zise Nicolai, vei vedea îndată...

Intendentul ieşi din sufragerie şi se îndreptă spre cabinetul său.

Era o odaie mare, plină cu saci de grâu, cu lăzi de praf de puşcă, cu instrumente de pescuit şi de grădinărit, toate aruncate într-o dezordine fără seamăn.

Deschise sertarul unei mese şi, scoţând o bucată mică de opium, începu s-o frământe între degete, alungind-o. Apoi se întoarse lângă domnul de Morlux.

Acesta închise uşa cu grijă pentru ca nu cumva Vanda să coboare pe neaşteptate şi să-i surprindă.

— Uite, zise Nicolai luând una dintre ţigări, dacă aş introduce firul acesta de opium în capătul ţigării, care va fi la a treia gură de fum, lucrul s-ar observa. Trebuie să introducem

narcoticul în capătul opus, aşa încât fumul să-l străbată înainte de a ajunge în gură, dar opiumul nu trebuie să ardă. Beţia care se comunică în modul acesta este de zece ori mai puternică decât aceea care s-ar obţine fumând liniştit o bucată de opium într-o pipă.

— Ah! murmură domnul de Morlux mirat.

— E întocmai ca absintul, care amestecat cu apă, te îmbată mai repede...

Domnul de Morlux nu putu să-şi reţină un surâs.

— Iată un beţiv, cugetă el, care e destul de tare la teoria băuturilor.

Nicolai Arsoff alungise aşa de bine bucata de opium, încât nu mai avea decât grosimea unui simplu fir. Acum o putu introduce cu uşurinţă printre foile ţigării, fără să-i altereze cu ceva forma şi curăţenia.

— Dacă va fuma ţigara aceasta, zise intendentul, vom putea, fără nici o primejdie, să-l trimitem guvernatorului militar de la Studianka.

Capitolul XX

L-am lăsat pe Rocambole vorbind cu Vanda în mijlocul pădurii. L-am auzit spunându-i:

— Nu, omul acesta nu trebuie să fie pedepsit aici; păstrez pedeapsa dreaptă a crimelor sale pentru Paris.

Vanda se îndreptă în direcţia castelului, în vreme ce Rocambole se îndepărtă.

Deodată acesta se opri şi se întoarse.

Vanda înţelese că Rocambole voia să-i mai spună ceva.

Se întoarse. Rocambole se aşeză pe trunchiul unui arbore, îşi rezemă puşca lângă dânsul şi-i zise tinerei femei:

— Nu-i aşa că de multe ori te-ai mirat de ce, când mi-ar fi aşa de uşor să scap de domnul de Morlux cu o lovitură de pumnal sau cu un foc de carabină, întrebuinţez alte mijloace mai încete sau mai puţin sigure?

— Într-adevăr, mi-am pus această întrebare.

— Şi dacă l-aş ucide pe domnul de Morlux, cine ne-ar mai înapoia averea Madeleinei şi a Antoinettei?

— Al dreptate, zise Vanda; dar atunci de ce am venit aici?

— Ca s-o salvăm pe Madeleine.

— Şi în ce mod o vom putea salva pe ea fără să-l lovim pe

omul acesta?

— Ascultă-mă. Crezi tu că tânăra fată ar putea să suporte acum oboselile unei noi călătorii fără nici o primejdie?

— Madeleine e foarte slăbită încă, răspunse Vanda, dar are într-însa atâta energie încât îndrăznesc să cred că va putea să plece fără nici o primejdie.

— Până acum, reluă Rocambole, dânsa nu ştie cine suntem noi.

— Nu, crede că ne aflăm aici printr-o simplă întâmplare.

— Ei bine!... E timpul să vorbim.

— Dar ne va crede oare?

— Da, dacă-i vom vorbi despre Milon şi dacă-i vom arăta scrisoarea Antoinettei, sora sa.

— Când?

— Chiar astăzi, căci trebuie s-o înştiinţez că vom pleca la noapte.

— Foarte bine, zise Vanda, dar mai am o întrebare.

— Ce întrebare?

— Ştiu că în fiecare seară dobitocul acela de Nicolai Arsoff se îmbată ca un porc...

— Ştiu şi eu.

— Îmi închipui însă că domnul de Morlux, nu doarme decât cu un singur ochi.

— Am luat eu toate măsurile de mai înainte.

— Ah!

— Credeai tu oare, reluă Rocambole, surâzând, că eu cutreieram de dimineaţă până seara pădurile numai după blană de zebelină?

— Nici prin gând nu-mi trecea una ca asta, răspunse Vanda, surâzând la rândul ei.

— Îţi mai aduci aminte de ţăranul acela care şi-a primit pedeapsa la Studianka în ziua sosirii noastre?

— Da. L-ai mai văzut cumva?

— Aveam nevoie de cineva care să-l urască pe Nicolai Arsoff şi să n-aibă altă dorinţă mai arzătoare decât aceea de a fugi de pe domeniile contelui Potenieff. Omul aceasta l-am găsit.

— Şi ce rol va juca el în afacerea noastră?

— Cu aurul pe care i l-am dat eu, şi-a cumpărat o sanie şi nişte cai. La noapte, după ce toată lumea se va fi culcat în castel, va veni cu sania şi cu nevastă-sa, Catia, până în

apropiere şi ne va aştepta.

— Dar cum ieşim din castel? întrebă Vanda; ştii bine că noaptea sunt dezlegaţi în curte doi câini mari, care nu lasă pe nimeni să intre. Vor face un zgomot infernal.

— Am prevăzut lucrul acesta; de aceea nici nu vom ieşi prin curte.

— Dar pe unde, atunci?

— Prin fereastra din camera Madeleinei, care dă în partea opusă.

— Stăpâne, murmură Vanda cu admiraţie, tu te gândeşti la toate.

— Haide, zise Rocambole, întoarce-te la castel, spune-i Madeleinei cine eşti şi înştiinţeaz-o că la noapte va trebui să plecăm..

Şi, ridicându-se, îşi puse puşca pe umăr şi plecă, murmurând o melodie vânătorească.

Dincolo de pădure, în mijlocul unei câmpii, se înălţa unul din satele care făceau parte din domeniul contelui Potenieff.

Spre acea mizerabilă aglomeraţie de colibe îşi îndreptă Rocambole paşii.

Casa lui Alexei era la marginea satului.

Ţăranul şi tânăra lui soţie stăteau în prag.

Văzându-l pe Rocambole, faţa lor melancolică exprimă dintr-o dată cea mai mare bucurie.

Omul acesta bizar exercitase asupra lor acea extraordinară putere de fascinaţie cu care îl înzestrase natura.

Le dăduse aur, lor, care nu erau decât nişte amărâţi, le vorbise de libertate, lor, care nu erau decât nişte sclavi!...

În sfârşit, le făgăduise să-i apere de Nicolai Arsoff, de a cărui teribilă răzbunare cei doi însurăţei se temeau, ca de moarte.

— Ah! îi zise Catia, frumoasa şi îndrăzneaţa ţărancă ce cutezase să se împotrivească dragostei tiranului, am avut o noapte groaznică, stăpâne.

— Din ce pricină, copiii mei? întrebă Rocambole, intrând în colibă şi punându-şi puşca într-un colţ.

— Mie, zise Alexei, nu-mi era deloc teamă; eram hotărât să-l ucid pe mizerabil, dacă ar fi venit aici.

— Rău ai făcut, Catia, că te-ai îndoit de puterea mea. Ora libertăţii a sunat.

— Suntem gata de plecare, zise Alexei.

— Ai sania?

— Şi sania, şi caii, Excelenţă. Când plecăm?

— La noapte.

— Şi ne vei lua în Franţa? întrebă Catia cu veselie.

— Da, copila mea.

Catia şi Alexei îngenunchează în faţa lui Rocambole şi îi sărutară mâinile.

Apoi „stăpânul” le dădu ultimele instrucţiuni. Amândoi trebuiau să fie cu sania în spatele castelului, la miezul nopţii.

Contrar tuturor obiceiurilor, caii fură lăsaţi fără clopoţei.

În sfârşit, Rocambole luă cu dânsul o frânghie solidă, cu ajutorul căreia cei trei fugari, aveau să coboare pe fereastra Madeleinei.

Apoi ieşi din colibă.

— Va fi o noapte frumoasă pentru călătoria noastră, zise Alexei, conducându-l câţiva paşi şi arătându-i cerul.

Câţiva nori albi, groşi ascundeau razele vesele ale soarelui.

— Uite, adăugă tânărul, va fi o noapte întunecoasă, fără lună, fără stele şi nici frigul nu va fi aşa de mare, ca lupii să iasă în drum.

Rocambole rătăci ca de obicei prin pădure, vânând; se întoarse la Lifru puţin mai înainte de înnoptat.

Domnul de Morlux, Herman şi Nicolai Arsoff se încălzeau pe lângă sobă.

Falsul german îşi reluase fizionomia impenetrabilă şi comună, care îl înşelase aşa de bine pe domnul de Morlux.

Schimbă câteva cuvinte cu cei trei bărbaţi, vorbi despre iarmarocul care se apropia şi îşi exprimă intenţia de a părăsi castelul peste două zile, apoi se aşeză la masă ca de obicei, împreună cu intendentul şi cu Vanda, care părăsise un moment, patul tinerei bolnave.

Vicontele Carol de Morlux se arătă foarte vesel în ziua aceea.

Nicolai Arsoff bău ca de obicei şi Rocambole nu putu să bănuiască că de astă-dată băutura era amestecată cu o mare cantitate de apă.

În sfârşit, după masă, domnul de Morlux scoase o ţigară din tabacheră şi o oferi falsului german. Dar acesta o refuză. Şi se apropie de cutia sa favorită.

— Ei bine? întrebă Rocambole.

În momentul acela Vanda se strecură lângă dânsul.

— Madeleine ştie tot.

— Şi va pleca?
— Fără nici o discuţie şi când vom vrea noi.
— Foarte bine.
— Vom pleca la noapte?
— Da.
— Dar cum vom coborî pe fereastră? E cam înaltă...
— Am o frânghie la mine. Urcă-te mai devreme în camera fetei. Eu voi rămâne aici cel din urmă; voi aştepta până ce Morlux se va culca şi intendentul va fi beat.

În acelaşi timp Rocambole luă o ţigară de foi din cutia sa, o aprinse şi începu să fumeze.

Capitolul XXI

Cu câteva ore mai înainte, Vanda, conform dispoziţiilor lui Rocambole, se urcase în camera Madeleinei.

Tânăra fată era mult mai liniştită; crizele nervoase dispăruseră şi spaima nebună care o zguduise se potolise puţin câte puţin.

Mai rămăsese doar cu o durere adâncă, o durere mută, care îi apăsa sufletul rănit.

Madeleine îl iubea pe Ivan şi se vedea despărţită de dânsul pentru totdeauna.

Până atunci, pentru dânsa, Vanda nu a fost decât o prietenă pe care i-o dăruise întâmplarea, o străină care, emoţionată de nenorocirile ei, îi venise în ajutor şi se silea să-i mai îndulcească puţin rana sufletească.

La rândul ei, Vanda păstrase cea mai mare rezervă faţă de tânăra fată.

De aceea, când, după ce închisese mai întâi uşa cu zăvorul, Vanda se apropiase de căpătâiul ei şi-i spusese:

— Domnişoară, ştii dumneata că eu am făcut şase sute de leghe de drum numai pentru ca să te văd pe dumneata?

Tânăra fată exclamă cu cea mai mare uimire:

— Pentru mine, doamnă?
— Da, repetă Vanda; pentru salvarea dumitale.
— Pentru salvarea mea?
— Pentru a te salva dintr-o primejdie mult mai mare, mult mai teribilă decât toate cele prin care ai trecut până acum.

Madeleine o privea pe Vanda din ce în ce mai uimită.

— Dar cine eşti dumneata, doamnă?

— Sunt o prietenă a surorii dumitale Antoinette, răspunse Vanda.

Madeleine scăpă un strigăt.

— Antoinette!... strigă ea, o cunoşti pe Antoinette?

— Dânsa m-a trimis.

Şi Vanda, desfăcându-şi corsajul, scoase o scrisoare şi i-o întinse Madeleinei.

Aceasta examină plicul cu lăcomie.

Pe plic se vedea scris:

„Pentru sora mea”

Era, într-adevăr, scrisul Antoinettei.

Cu o nerăbdare febrilă, Madeleine deschise scrisoarea şi citi:

„Buna mea Madeleinei

Scrisoarea aceasta porneşte întru întâmpinarea ta. Unde te va găsi? Nu ştiu. Dar ascultă bine vorbele mele. Aceia care o vor preda în mâinile tale, sunt cei mai buni prieteni al mei. Poţi avea o încredere oarbă în ei.

Ascultă. L-am regăsit pe Milon. Ştii?... bătrânul şi bunul nostru Milon.

Am aflat şi numele mamei noastre. Mama noastră ne-a lăsat o mare avere. Averea asta ne-a fost furată; spoliatorii au vrut să mă otrăvească şi acum vor să te asasineze şi pe tine.

Un om, vicontele de Morlux, a plecat acum câteva ore din Paris. Omul acesta e asasinul mamei noastre; el e acela care a vrut să mă otrăvească; el e acela care vrea să te ucidă pe tine...”

Madeleine scăpă scrisoarea din mână.

— Dumnezeule! visez oare?

— Nu, nu visezi deloc, răspunse Vanda. E realitatea ceea ce citeşti; omul acela care te-a scăpat din gheara morţii a jurat să te piardă.

— Dumnezeule, exclamă tânăra fată cu privirea rătăcită.

— Dar noi am sosit la timp pentru a te salva.

Madeleine o privi din nou.

— Ce poate o femeie ca dumneata contra unui bărbat? întrebă ea.

— Domnişoară, dumneata îl uiţi pe acela care este cu mine.

Vanda pronunţase cuvântul acela cu oarecare mândrie.

Dar, în afară de faptul că Madeleine nu auzise niciodată vorbindu-se de Rocambole şi nu cunoştea deloc misterioasa putere a acestui om, falsul german îşi compusese o figură atât de naivă şi de neştiutoare, încât Madeleine nu-şi putu opri o privire de îndoială.

— Ah! da, zise dânsa, e soţul dumitale?

Vanda începu să râdă.

— Dumneata nu-l cunoşti, zise ea; dumneata nu-l poţi cunoaşte.

— Ah!

— Dar, vei putea să-l vezi la lucru, în curând. Te crezi destul de puternică pentru a pleca chiar în noaptea aceasta?

— Oh! fără nici un minut de întârziere, dacă vrei, zise dânsa, gândindu-se la mama sa otrăvită. Dar minutul acela ne va lăsa oare să plecăm?

— Toate măsurile noastre sunt luate. Dânsul n-a uitat nimic.

Tânăra femeie pronunţă cuvântul dânsul cu un accent din care se putea lesne vedea toată credinţa pe care o avea în geniul lui Rocambole.

Şi cum Madeleine nu prea se grăbea să împărtăşească convingerea, Vanda adăugă:

— Omul acesta, în care dumneata nu crezi încă, omul acesta, care a venit aici pentru a te salva...

Şi Vanda îi făcu Madeleinei un portret aşa de entuziast despre persoana lui Rocambole încât tânăra fată crezu cu aceeaşi tărie în el la rândul ei.

— Aşadar, zise ea, plecăm?

— În noaptea asta.

— Şi unde mă veţi duce?

— În Franţa.

Madeleine suspină; se gândea la Ivan.

— Ştiu povestea dumitale, zise Vanda. Eşti îndrăgostită de Ivan Potenieff!

— Îl iubesc nespus, răspunse tânăra fată, şi sigur amorul acesta mă va ucide.

— Nu, zise Vanda; nu vei muri, vei trăi şi te vei căsători cu Ivan.

Madeleine se ridică mirată.

— Ce spui dumneata, doamnă? strigă dânsa.

— Te vei căsători cu Ivan, repetă Vanda cu cea mai adâncă convingere; te vei căsători cu dânsul, pentru că şi tânărul te iubeşte.

— Dar tatăl lui Ivan m-a alungat din casa lui!

— Da, răspunse Vanda; dar dânsul a alungat o fată sărmană, fără nume, fără familie. Acum dumneata nu vei mai fi săracă şi al un nume nobil...

— Aşadar, tatăl lui Ivan vrea bani?

— Sora dumitale nu-ţi scrie că mama dumneavoastră v-a lăsat o avere mare?

— Dar averea aceasta ne-a fost furată!

— Da, a fost furată de către domnul de Morlux, dar dânsul va fi silit s-o înapoieze.

Şi pe când Vanda vorbea astfel, sora Antoinettei o asculta într-un fel de extaz şi începu să-i vorbească de Ivan, şi-i povesti oribila comedie inventată de contele Potenieff, pe care o aflase din gura mujikului Piotr.

Aşadar, Ivan o iubea mereu şi desigur că va găsi în dragostea sa puterea de a rezista presiunilor familiei. Şi va veni timpul când dânsa, Madeleine, va putea să-i spună lui Ivan:

„Sunt şi eu bogată acum!”

Aşa trecu ziua întreagă; veni seara şi clopotul de cină sună. Vanda coborî în sufragerie, unde am văzut-o în tovărăşia lui Rocambole, a domnului de Morlux şi a intendentului Nicolai Arsoff.

Ne aducem aminte de cuvintele pe care le schimbase cu Rocambole în momentul în care acesta îşi aprinsese ţigara.

Vanda se înapoie lângă Madeleine.

Prezicerile ţăranului Alexei se îndepliniră în totul.

Noaptea era neagră.

Vanda o rugase pe Madeleine să se îmbrace şi se îmbrăcase ea însăşi.

Apoi amândouă îşi lipiră ochii de fereastră şi începură să cerceteze cu privirea întunericul.

Orele treceau încetişor.

Peste puţin se auzi sunând miezul nopţii.

Era ora indicată de Rocambole.

Deodată Madeleine apucă cu vioiciune braţul Vandei. Şi cu mâna îi arătă în depărtare un punct luminos. Era felinarul săniei conduse de Alexei şi de soţia sa, Catia.

Punctul luminos devora spaţiul şi peste puţin se opri îndărătul unui boschet.

Rocambole nu sosise încă.

Vanda şi Madeleine aşteptau neliniştite.

Trecu o oră. Castelul devenise tăcut; nu se mai auzea mici un zgomot, nici o suflare.

Rocambole era mereu în sufragerie.

Vanda întredeschise uşa camerei şi privi afară.

Coridorul era scufundat în cel mai desăvârşit întuneric.

Trase cu urechea, dar, n-auzi nimic.

Atunci, neliniştită, se hotărî să coboare.

Sufrageria era luminată slab.

Cu toate acestea, Vanda putu să-l zărească pe Rocambole trântit într-un fotoliu, lângă cămin... Ora fugii sosise şi Rocambole dormea! Vanda avu presimţirea unei teribile catastrofe.

Capitolul XXII

Tânăra femeie se apropie de fotoliu şi-l strigă pe Rocambole încetişor pe nume.

Dar el nu deschise ochii.

Atunci Vanda îl zgudui cu putere şi, de data aceasta, el se deşteptă.

Dar nu se sculă deloc din fotoliu şi se mulţumi să murmure:

— N-aveţi de gând să mă lăsaţi să dorm în pace?

— Prietene dragă, zise Vanda, tu visezi încă, trezeşte-te bine.

— Du-te naibii! răspunse dânsul.

Cu toate acestea se sculă şi făcu câţiva paşi, clătinându-se.

— Foarte bine, zise el, Galileu avea dreptate: soarele stă pe loc şi pământul se învârteşte. Îl simt cum se învârteşte sub picioarele mele.

Şi începu să râdă, un râs tâmpit.

— Dumnezeule! murmură Vanda.

Rocambole se lăsă din nou în fotoliu.

Apoi, privind-o pe Vanda cu ochi inerţi, din care părea că dispăruse orice licărire de inteligenţă, zise:

— Cine eşti tu, femeie? Eşti frumoasă, mi se pare. Oh!... foarte frumoasă... Dar nu te-am mai văzut niciodată până acum.

Vanda scăpă un strigăt.

— Ah! zise ea, nenorocitul nu mă mai recunoaşte.

Rocambole râse din nou.

— Proşti mai sunt oamenii aceştia! spunea dânsul. Dânşii îşi închipuie că eu aş fi Rocambole... Ha! Ha! Ha!... Dacă vreţi să-l vedeţi pe Rocambole, duceţi-vă la ocna din Toulon... Acolo îl găsiţi. E ocnaşul O sută şaptesprezece.

Vanda îl apucă cu energie de braţ.

— Nenorocitule!... exclamă dânsa... taci o dată!. .. Vrei să ne pierzi?

Rocambole râdea mereu.

Ea vru să-l târască afară din sufragerie, dar el o respinse zicându-i:

— Tu ai spus că eu aş fi Rocambole, femeie mizerabilă... Pleacă de aici!... Pleacă de aici!...

Şi sub puterea acelei nebunii momentane, el trecu deodată de la veselie la mânie şi vru s-o lovească pe Vanda.

— Dragă prietene, murmură tânăra femeie cu vocea rugătoare, te rog... vino-ţi în fire...

Dar Rocambole continuă:

— Să vă spun eu povestea mea, domnilor, dacă vreţi s-o ştiţi... Eu sunt maiorul Avatar... Am trecut în partea francezilor în Crimeea, pe când regimentul meu rămânea credincios împăratului şi murea cu vitejie sub zidurile Sevastopolului...

— Dumnezeule! murmură Vanda cu disperare, ce să fac oare cu nebunul acesta?

Cuvântul nebun îl înfurie şi mai mult.

Se sculă din nou clătinându-se şi se aruncă asupra ei.

Vru s-o strângă de gât.

Dar deodată lăsă braţele în jos şi se retrase râzând.

— Haida-de!... Frumos lucru ar fi să-l vezi pe maiorul Avatar omorând o femeie!...

Şi recăzu din nou în fotoliu, plângând ca un copil.

— Dumnezeule!... murmură Vanda, şi sania care ne aşteaptă!... Şi Madeleine care e gata!

Exclamaţiile de mânie ale lui Rocambole făcuseră oarecare zgomot şi Vanda, consternată, auzi paşi pe scări.

Domnul de Morlux, în costum de noapte, intră cel dintâi cu o lumânare în mână.

— Ce-i zgomotul acesta? întrebă dânsul cu mirare.

Dar Vanda îşi aţinti o clipă ochii în ochii lui şi ghici îndată adevărul.

Îndărătul vicontelui Carol apărură, rând pe rând, mai mulţi servitori şi fostul camerist Herman.

Văzând atâta lume în faţa sa, Rocambole îşi şterse lacrimile şi se sculă pentru a treia oară.

Un moment Vanda speră că misterioasa beţie care îl zdrobea avea să se risipească.

Dar Rocambole se înfurie şi mai rău şi arătându-şi tovarăşii domnului de Morlux strigă:

— Priveşte! domnule... O vezi pe femeia aceasta?

— Prietene... în numele cerului!... murmură Vanda,

— Dânsa m-a târât spre ruină, continuă Rocambole; v-o spune pe cuvântul său de onoare maiorul Avatar. Amorul meu nebun pentru dânsa m-a făcut să trec la duşman... Sunt nedemn de a purta uniforma şi epoleţii!

Şi nenorocitul, a cărui halucinaţie lua proporţii bizare, începu să arunce hainele de pe el.

Apoi îşi smulse barba falsă pe care o purta şi care era aşa de minunat ticluită, încât numai ochiul scrutător al lui Herman putuse să recunoască falsul.

Domnul de Morlux încreţi din sprâncene şi Vanda se îngălbeni.

Rocambole îşi lepădă hainele una după alta, înjurând şi vociferând.

Spectatorii acestei scene stăteau cu toţii înlemniţi.

Vanda trecea prin nişte suplicii de moarte.

Apoi, după acest acces de furie, urmă o linişte mare, un fel de nesimţire completă şi nenorocitul se întinse, aşa despuiat cum era, de-a lungul mesei, zicând:

— Puteţi să mă împuşcaţi!... Sunt gata!... Ştiu bine că merit moartea.

— E nebun! zise domnul de Morlux.

— Nu, zise Vanda care-şi fixă asupra vicontelui privirea-i teribilă; nu e nebun, e beat!...

În clipa aceea un nou personaj apăru.

Văzându-l, Vanda făcu un pas înapoi.

Era Nicolai Arsoff.

Contrar obiceiurilor sale şi pentru prima oară de douăzeci de ani Nicolai Arsoff nu era beat la ora aceea. Avea privirea liniştită şi faţa senină.

În urma lui intrară o jumătate de duzină de oameni îmbrăcaţi în uniformă.

Erau soldaţii trimişi de guvernatorul militar din Studianka, pentru a primi contingentul de oameni datorat de contele Potenieff.

El părea că nici n-o vede pe Vanda, care stătea palidă şi tremurândă şi, întorcându-se spre subofiţerul care comanda cei şase soldaţi, le zise:

— Iată, acesta este omul despre care v-am vorbit. Şi, cu degetul, îl arătă pe Rocambole.

Barba cea falsă era aruncată la pământ.

Nicolai Arsoff continuă, pe când Vanda, înlemnită, nu putea să pronunţe nici un cuvânt:

— Omul acesta e un sclav de pe pământurile noastre. Se numeşte Grigore Nexloff. A fugit de tânăr în Germania şi nu şi-a plătit niciodată dările către stăpânire.

— N-ascultaţi ce vă spune omul acesta! strigă Vanda în cele din urmă; minte!...

Nicolai înălţă din umeri şi, adresându-se mereu subofiţerului, îi zise:

— Nu daţi nici o atenţie acestei femei; dânsa e complicea acestui mizerabil.

Rocambole părea paralizat; un surâs idiot îi rătăcea pe buze.

— Speră să scape, prefăcându-se nebun, continuă intendentul.

Rocambole făcu un pas înainte şi le zise soldaţilor:

— Înţeleg... aţi venit după mine... pentru a mă împuşca... Merit moartea... Sunt gata să vă urmez!

Şi pe jumătate gol, veni să se aşeze printre soldaţi.

— Nu vedeţi, strigă Vanda, că nenorocitul acesta e nebun?...

— Cine spune că sunt nebun? strigă Rocambole. Ah!... e femeia aceea... Dânsa m-a pierdut! N-o ascultaţi, vă rog!

Vanda avu un acces de furie superbă.

Ridică mâna asupra lui Arsoff şi exclamă:

— Sclavule!... dacă nu declari îndată adevărul, te voi zdrobi în picioare ca pe un câine.

Intendentul se îngălbeni şi se trase înapoi.

Vanda era înspăimântătoare; era atâta furie, atâta fascinaţie în privirea ei strălucitoare, încât intendentul se simţi din nou dominat.

— În genunchi, sclavule!... în genunchi!... repeta ea. În genunchi, şi spune adevărul. Ai uitat cine sunt eu?

Accentul de autoritate cu care vorbea tânăra femeie emoţionă pe toată lumea.

Rocambole singur, în prada puternicei beţii care-l cuprinsese, continua să râdă, şi nu înţelegea nimic.

Fu un moment de fascinaţie aşa de puternic încât Vanda, ca o leoaică înfuriată, îi ţinea încătuşaţi sub privirea ei înflăcărată, pe toţi oamenii aceia.

Dar domnul de Morlux fu cel dintâi care-şi redobândi cumpătul.

Adresându-se subofiţerului, îi zise:

— Domnule, dumneata eşti soldat, şi trebuie să-ţi faci datoria. Ştii dumneata cine e femeia aceasta, care vorbeşte cu glas atât de ridicat?

— Sunt baroneasa Sherkoff! strigă Vanda cu mândrie.

— Da, aşa este, zise domnul de Morlux. Baroneasa Sherkoff, spioana revoluţiei poloneze, pe care poliţia rusă o caută în toate părţile cu cea mai mare atenţie.

Vanda scoase un strigăt de indignare şi de spaimă, fixându-şi asupra lui Rocambole privirea disperată.

Dar Rocambole râdea mereu ca un idiot; şi Vanda, zdrobită, sfârşită de emoţie şi de durere, căzu pe un fotoliu, frângându-şi mâinile.

Capitolul XXIII

Soldatul rus este sclavul disciplinei.

I se comandă, dânsul ascultă, fără să obiecteze. E rece ca un neamţ şi niciodată n-are obiceiul să dea îndărăt.

Subofiţerul, căruia domnul de Morlux o denunţase pe Vanda, răspunse cu cea mai mare linişte:

— Se poate ca dumneata să spui adevărul; dar eu n-am fost trimis aici pentru asta. Şefii mei mi-au ordonat să vin pentru a lua trei oameni pentru contingent şi nicidecum pentru a o aresta pe doamna.

Dar domnul de Morlux nu se dădu învins.

— Luaţi seama! zise el; luaţi bine seama, la ce spuneţi.

În accentul său liniştit şi plin de demnitate era atâta ameninţare, încât subofiţerul fu emoţionat.

Domnul de Morlux, văzând că câştigă teren, continuă:

— Pot să-ţi mai spun că aceluia care o va aresta pe baroneasa de Sherkoff i se va da un premiu de o mie de franci.

Acesta fu cuvântul magic hotărâtor.

— Atunci, zise subofiţerul, dacă e aşa, doamna ne va urma la Studianka.

Dar această nouă combinaţie nu era deloc pe placul intendentului Nicolai Arsoff.

— Nu, nu, zise el; asta nu se poate.

Şi-şi plimbă rând pe rând privirea asupra domnului de Morlux, care stătea nepăsător, asupra subofiţerului, care nu ştia ce să facă, şi asupra Vandei, care se sculase din nou.

Rocambole era mereu în aceeaşi stare teribilă de imbecilitate...

— Nu, repetă Nicolai Arsoff; dacă doamna e căutată de poliţia rusă şi dacă se dă pentru prinderea ei un premiu de o mie de franci, premiul acesta mi se cuvine mie, cel puţin pe jumătate.

— Al dreptate, zise subofiţerul; vom împărţi premiul pe din două.

— Prin urmare, zise Nicolai, până când premiul va fi plătit, doamna trebuie să rămână aici.

— Ai dreptate, repetă din nou militarul.

— Răspund eu de dânsa, adăugă Nicolai.

Vanda îl privea pe Rocambole şi se gândea că partida era pierdută.

Bietul nebun striga:

— Ei bine!... să plecăm... vreau să se sfârşească o dată... De vreme ce voi fi împuşcat... să se facă mai repede!...

Râdea şi plângea în acelaşi timp.

Pentru ultima oară Vanda se apropie de dânsul.

Nu mai avea acum nimic de ascuns; nici chiar adevăratul nume al lui Rocambole. Îl chema pe numele acesta, sperând că astfel îl va putea face să-şi vină în fire.

Dar el răspunse furios:

— Nu înţelegi, o dată, femeie, că eu nu sunt Rocambole!... Sunt maiorul Avatar!...

Şi din nou se duse în mijlocul soldaţilor şi exclamă:

— Să mergem!...

Vanda îşi pierduse capul un moment, dar era o femeie plină de energie şi-şi regăsi îndată prezenţa de spirit.

În loc să se gândească să se lase arestată împreună cu Rocambole — căci cam bănuia dânsa că beţia aceea bizară nu putea să nu fie trecătoare — tânăra femeie se gândi la Madeleine.

La Madeleine, pe care nu trebuia s-o lase în puterea domnului de Morlux şi pe care trebuia încă s-o apere ea singură, împotriva atâtor duşmani.

Avea o încredere atât de mare, atât de nemărginită în forţa şi în inteligenţa „stăpânului”, încât nu se îndoi nici măcar o singură clipă că nu va putea să scape din mâinile soldaţilor îndată ce-şi va veni în fire.

Faţa domnului de Morlux exprima o bucurie sălbatică.

Vanda schimbă o privire de foc cu dânsul, apoi nu se mai ocupă decât de Rocambole.

— Dar, zise subofiţerul în cele din urmă, eu nu văd decât un singur om, şi-mi trebuie trei. Unde sunt ceilalţi doi?

—Al doilea este închis într-o cameră de sus, răspunse Nicolai Arsoff. Cel de-al treilea va sosi în curând. Am trimis după dânsul în sat.

Dar intendentul nu mai avu timpul să pronunţe numele victimei sălbăticiei sale.

Doi oameni intrară în sală, târându-l pe un al treilea în mijlocul lor.

Era Alexei, soţul Catherinei.

— N-am avut nevoie să mergem până în sat, zise unul dintre ei. L-am găsit pe ştrengarul acesta într-o sanie la o mică distanţă de castel. Era şi timpul, căci se pregătea să fugă împreună cu soţia sa.

Vanda îşi fixă asupra lui Alexei privirea ei rugătoare, arătându-l pe Rocambole.

Apoi îi zise în limba rusă:

— Veghează asupra stăpânului!...

Alexei îl privea pe Rocambole cu o uimire adâncă, căci acesta părea nebun de legat.

— Să plecăm!... zise subofiţerul. Numai să iei bine seama, Nicolai Arsoff, ca nu cumva doamna aceasta să-ţi scape!... Nu numai că-ţi vei pierde partea ta din mia de franci făgăduită, dar guvernământul militar va putea să-ţi aducă o acuzaţie gravă.

— Fii liniştit, răspunse intendentul.

— Răspund eu de această femeie, adăugă domnul de Morlux.

Vanda tăcea. Simţea bine că de acum înainte avea nevoie de toată liniştea, de tot sângele ei rece. Rocambole avea mereu aceeaşi privire.

— Să pornim!... repetă dânsul.

Şi soldaţii îl luară cu dânşii, iar Vanda îl văzu ieşind şi nu scoase nici un strigăt.

Era singură acum, singură pentru a o apăra pe Madeleine contra domnului de Morlux, singură pentru a se apăra pe sine însăşi contra brutalităţilor lui Nicolai Arsoff.

Câteva minute după aceea sania, care fusese cumpărată de Alexei pe socoteala lui Rocambole, îl transporta pe acesta din urmă, pe cei doi tovarăşi de nenorocire al săi, la Studianka.

. . . .

Şi Vanda rămase în prezenţa domnului de Morlux, care râdea zicându-i:

— Mi se pare, frumoasă doamnă, că, de astă dată, eşti complet bătută, nu-i aşa?

Vanda nu răspunse.

Domnul de Morlux făcu un pas spre ea şi adăugă:

— Vrei să facem pace, doamnă?

Ea ridică asupra lui o privire dispreţuitoare.

— Ce pofteşti, domnule? îl întrebă ea.

— Vreau să-ţi ofer libertatea.

— Cu ce condiţie?

— Cu condiţia ca niciodată să nu te mai amesteci în afacerile mele.

Ea îl zdrobi cu privirea ei mândră; apoi ieşi din sufragerie, trăgându-se îndărăt pas cu pas, ca şi cum ar fi vrut să-şi apere retragerea.

Ajunsă în coridor, se îndreptă în fugă în camera Madeleinei.

Zărind puşca de vânătoare a lui Rocambole, pe care acesta o lăsase rezemată de zid, o luă cu dânsa.

Dar domnul de Morlux nu-şi dăduse osteneala s-o urmărească.

Nicolai întovărăşise pe soldaţi până afară şi nu voise să se despartă de ei decât în momentul când îi văzuse cu proprii săi ochi pe cei trei prizonieri urcaţi în sanie şi plecaţi.

Vanda intră ca un fulger în camera Madeleinei.

Madeleine auzise tot zgomotul care se produsese în castel deodată, pe neaşteptate, şi era pe jumătate moartă de spaimă.

Văzând-o pe Vanda intrând, strigă:

— Scapă-mă, doamnă!

— Suntem pierdute amândouă, sărmana mea copilă, răspunse Vanda.

Şi, arătându-i puşca pe care o ţinea în mână, adăugă:

— Am aici moartea a doi oameni, până să poată ajunge la noi... Dar după aceea...

Închise uşa cu zăvorul şi îngrămădi în dreptul ei toate mobilele camerei, pe care putu să le mişte de la locul lor.

Apoi zise:

— Domnul de Morlux vrea să pună mâna pe dumneata, moartă sau vie!

— Ucide-mă, mai bine! exclamă Madeleine.

— Nu, vreau să te salvez. Intendentul acesta mizerabil a făcut pentru mine o pasiune sălbatică, odioasă...

— Dumnezeule!

— Şi suntem amândouă în puterea lor... Trebuie să fugim.

— Dar dânsul... omul acela care trebuia să ne salveze?

— Pierdut!... idiot!... nebun!... răspunse Vanda.

Pe când răspundea cu vioiciune la întrebările tinerei fete, Vanda deschisese fereastra şi legase bine scara de frânghie de zăbrelele de jos. După aceea zise:

— Nu prea ştiu unde vom merge... Poate că plecăm de aici pentru a fi pradă lupilor, sau pentru a muri de frig şi de foame... Dar e mai bine aşa, decât să rămânem în ghearele acestor bandiţi!...

Punându-şi puşca pe umăr, o cuprinse pe Madeleine în braţe:

— Nu te teme, zise ea, sunt puternică.

Şi cu hotărâre se urcă pe pervazul ferestrei; cu o mână apucă frânghia, cu cealaltă înlănţui mijlocul Madeleinei, repetând:

— Să fugim!...

Capitolul XXIV

Noaptea era neagră.

Nu se mai auzeau acum decât gemetele vântului, sub puterea căruia crengile arborilor se plecau murmurând.

Cu toate acestea, înainte de a coborî, Vanda stătu un moment la îndoială.

I se părea că zărise jos, în mijlocul zăpezii, o umbră neagră.

Dar cum obiectul acela stătea nemişcat, îl luă drept unul

din acei arbori pitici, care abundă în vegetaţia rusă.

— Să ne lăsăm în paza Domnului! murmură dânsa.

Şi începu să coboare.

Madeleine o ţinea cu braţele de gât şi se lipise de dânsa cât putuse mai bine.

Vanda cobora încetişor, cu cea mai mare precauţie.

Dar deodată se opri.

— Doamnă... doamnă, murmură Madeleine, ce este?

— Tăcere! răspunse Vanda.

Văzuse punctul acela negru, care de la început îi atrăsese atenţia, mişcându-se şi luând formă omenească.

Apoi, la o distanţă de numai câţiva paşi, o altă formă, tot aşa de neagră, care se apropia de cea dintâi.

Vanda înţelese că orice retragere îi era tăiată.

Atunci, cu energia sa de neînvins, rusoaica, în loc să coboare, începu să urce înapoi spre cameră.

Corpul Madeleinei era greu, mai ales când coborârea se schimbă în ascensiune; dar Vanda avea muşchi de oţel. Avu puterea să urce până sus.

Iar în timpul acestei periculoase ascensiuni îi spunea Madeleinei:

— Să nu te umileşti... să nu strigi... am fi căzut pradă în ghearele lor.

Vanda ghicise că domnul de Morlux dibuise proiectul ei de fugă şi aşezase santinele sub fereastră.

Ajunsă pe pământ sigur, îşi luă capul între mâini şi început să cugete.

Avea mereu pe umăr puşca lui Rocambole, care era încărcată cu două gloanţe.

— Doamnă, îi zise Madeleine încetişor, de ce ne-am urcat înapoi? Nu mai vrei să fugim?

— Priveşte... nu vezi doi oameni acolo jos?

— Ba da, răspunse Madeleine, înfiorându-se.

— Poate că unul dintre aceşti doi oameni e duşmanul nostru de moarte, domnul de Morlux, reluă Vanda.

Şi apucând puşca, o puse la umăr.

— Ce faci, doamnă? întrebă cu vioiciune Madeleine.

— Încerc să te scap de duşmanul dumitale, răspunse Vanda cu răceală.

Madeleine simţea că inima i se oprise..

După o clipă un fulger ţâşni, se auzi o detunătură puternică

şi, în acelaşi timp, un strigăt de durere.

Unul dintre cele două puncte negre fusese atins şi se rostogoli pe zăpadă. Celălalt o luă la fugă.

Un blestem ajunse până la urechile Vandei. Fusese rostit în limba rusă.

— M-am înşelat, cugetă dânsa; Morlux ar fi strigat în franceză.

Şi punând din nou puşca la ochi, urmări cealaltă umbră.

A doua detunătură se auzi.

Forma cea neagră căzu, se sculă, căzu din nou şi iar se sculă.

— Era prea departe! murmură Vanda.

Apoi, apropiindu-se de Madeleine, îi zise:

— Copila mea, cei doi oameni care ne aşteptau jos sunt o dovadă sigură că proiectul nostru de fugă era cunoscut. Acum va trebui să ne apărăm în camera aceasta şi să susţinem cu energie un asediu până la ziuă. Cine ştie? Poate că până atunci beţia lui — se referea la Rocambole — se va risipi şi va putea să ne vină în ajutor.

În clipa aceea nişte paşi se auziră în coridor, pe când de jos răzbăteau ţipetele de agonie ale omului rănit.

— Dar cum vom rezista? întrebă Madeleine.

— Vom face şi noi ce vom putea.

Şi se aşeză în faţa uşii.

— Nu mai avem arme, zise Madeleine.

Într-adevăr, Vanda nu mai avea nici un cartuş şi nu mai putea, prin urmare, să-şi încarce din nou arma. Dar, desfăcându-şi corsetul, scoase un pumnal.

— Iată! zise dânsa. Nu există fiinţă omenească să poată ajunge până la dumneata, cât timp pumnalul acesta nu va fi zdrobit şi eu voi mai fi în viaţă!

Cineva bătu în uşă.

— Deschideţi! se auzi o voce de afară.

Vanda recunoscu vocea domnului de Morlux.

Un alt glas vocifera:

— Ah! îmi ucideţi ţăranii!... Bine! bine! vom vedea noi...

Era vocea lui Nicolai Arsoff.

Pentru că uşa rezistă tuturor încercărilor, se aduse un ciocan şi în curând zăvorul fu smuls de la locul său. Dar Vanda îngrămădise îndărătul uşii o mulţime de mobile. Ea fu întredeschisă, dar nu era încă destul loc pentru a putea să încapă corpul unui om.

Camera era cufundată în cel mai complet întuneric.

Coridorul, dimpotrivă, era luminat, căci Nicolai Arsoff avea o lampă în mână.

În urma domnului de Morlux veneau câţiva camerişti, sclavi al intendentului.

Nicolai Arsoff se ţinea la distanţă cu prudenţă; prefera să-l lase pe domnul de Morlux în frunte.

Vanda se aşezase în faţa Madeleinei cu pumnalul în mână, gata să se repeadă asupra celui dintâi care va apărea.

Pe când domnul de Morlux şi oamenii săi, care se aflau în coridor, nu puteau vedea ce se petrece înăuntru, Vanda, mulţumită lanternei intendentului, îl vedea foarte bine pe domnul de Morlux.

Era gata să se repeadă asupra lui.

În sfârşit, o ultimă sforţare a servitorilor fu încununată de succes.

Piramida de mobile îngrămădite se prăbuşi şi uşa se deschise mare, în lături.

Atunci Vanda se încordă ca o tigroaică şi se repezi ca fulgerul asupra domnului de Morlux, lovindu-l cu pumnalul.

Dar, în aceeaşi clipă, ea fu apucată pe la spate de două braţe robuste şi răsturnată la pământ.

Nu era domnul de Morlux. Era Herman, care se urcase pe fereastră cu ajutorul scării de frânghie, pe care Vanda avusese imprudenţa s-o lase acolo.

— Asta nu-i femeie! E un demon!... urlă domnul de Morlux, nebun de furie.

Pumnalul Vandei îl atinsese la braţ şi la umăr şi sângele îi curgea în abundenţă.

Vanda stătea întinsă la pământ, nemişcată, sub genunchiul vânjos al lui Herman.

Ceea ce se petrecu atunci fu oribil de văzut.

Vanda se zbătea furioasă şi domnul de Morlux o stropea cu sângele său.

Nicolai Arsoff, cu lanterna în mână, lumină operaţia.

Madeleine încerca să se smulgă din braţele celor doi servitori, care o luaseră pe sus, şi scotea nişte strigăte teribile.

Vanda, redusă la neputinţă, legată cu mâinile la spate, fusese aruncată într-un colţ al camerei, ca un lucru neînsufleţit.

Domnul de Morlux îşi fixă privirea asupra lui Nicolai Arsoff.

— Sper, zise el, că după ce voi pleca, mă vei răzbuna?...

Şi luând-o pe Madeleine în braţe, o ridică pe umeri, pe când intendentul se apropie de Vanda cu o bucurie sălbatică.

Madeleine închise ochii de groază.

În curtea castelului aştepta o sanie.

Domnul de Morlux o aruncă pe Madeleine într-însa, aşa leşinată cum era, o înveli bine cu o blană şi se urcă alături, pe când Herman luă loc lângă vizitiu.

Sania ieşi în fugă din curtea castelului.

De acum înainte, Madeleine era în puterea domnului de Morlux.

Vanda, cu picioarele şi cu mâinile legate, trântită la pământ, putu să audă cum clopoţeii săniei se îndepărtau din ce în ce mai mult, pe când acea bestie sălbatică, care răspundea la numele de Nicolai Arsoff, se apropia de dânsa.

În acest timp, Rocambole, lovit de nebunie, era condus de soldaţi spre Studianka.

Totul era pierdut!...

Capitolul XXV

Să pornim acum pe urmele domnului de Morlux.

Evenimentele petrecute erau prea emoţionante, prea groaznice pentru forţa Madeleinei.

Biata fată închisese ochii şi leşinase.

Frigul nopţii, în loc s-o trezească, o cufundă şi mai mult în leşinul ei.

Sania aluneca pe zăpadă cu o repeziciune nebună.... Caii îşi clătinau cu forţă clopoţeii şi vizitiul, în speranţa unui bacşiş gras, îi mâna mereu cu biciul şi cu vocea.

După o oră de drum, Herman, care, după cum ne amintim, se aşezase lângă vizitiu, întoarse capul.

Domnul de Morlux trăsese pe genunchii săi capul palid al Madeleinei, care părea că se află în prada unui somn de moarte.

Felinarul era cu sticlă dublă şi lumina în acelaşi timp şi interiorul săniei, şi drumul.

Herman îl văzu pe domnul de Morlux admirând-o cu un entuziasm trist pe femeia aceea; a cărei moarte o jurase cu atâta energie şi pentru care, cu toate acestea, prinsese o pasiune sălbatică.

Un surâs flutură pe buzele fostului camerist şi, cu glas ironic, îi zise fostului său stăpân:

— Aşadar, o iubeşti într-adevăr?...

Domnul de Morlux nu răspunse.

— Acum, continuă Herman, dânsa este a dumitale... a dumitale e, întreagă... Nu te sfii, stăpâne.

Domnul de Morlux îl privi la rândul său pe Herman.

— Eu tot mă mai gândesc, zise el.

— La ce?

— Să mă căsătoresc cu dânsa.

— Rău faci, stăpâne.

— Pentru ce?

— Pentru două motive.

— Ah! zise domnul de Morlux cu vocea înăbuşită, să vedem care sunt cele două motive ale dumitale.

— Cel dintâi e că Antoinette nu este moartă.

Domnul de Morlux făcu o mişcare bruscă; capul fetei sări de pe genunchii săi şi căzu din nou în fundul săniei.

— Şi al doilea? întrebă dânsul.

— Al doilea, fata aceasta e îndrăgostită de Ivan Potenieff.

— Ce-mi pasă mie? răcni dânsul cu brutalitate.

— Vrei să-ţi mai dau şi un al treilea motiv?

— Vorbeşte.

— Ei bine!... De vreme ce Madeleine voia să fugă cu afurisita aceea de femeie blondă, e sigur că ea trebuie să ştie acum cine eşti dumneata, să ştie, cu alte cuvinte, că eşti asasinul mamei sale, că ai încercat s-o asasinezi pe sora ei!...

Domnul de Morlux nu putu să-şi înăbuşe un strigăt.

— Aşa că dânsa te urăşte şi te dispreţuieşte, continuă cu răceală Herman, şi când va deschide ochii şi se va vedea lângă dumneata, va scoate un strigăt de mânie!...

— Oh! ce infern!... murmură domnul de Morlux, cu spume la gură.

— Stăpâne, reluă Herman cu cea mai mare linişte, vrei să-ţi dau un sfat bun?

— Te ascult

— Suntem acum la o distanţă de abia şaizeci de leghe de frontiera prusacă.

— Ei bine?

— După două zile de mers, semănând mult aur în calea noastră, vom fi în Prusia şi autoritatea rusă nu va mai avea

nici o putere asupra noastră.

— Şi după aceea? murmură domnul de Morlux.

— Să ne depărtăm de Studianka şi să ne îndreptăm spre Prusia, spre Berlin, adică. De acolo nu mai avem decât trei zile până la Paris.

— Nu te înţeleg, zise domnul de Morlux.

— Ascultă-mă bine, murmură Herman şi caută să-ţi aduni amintirile.

— Adică?...

— De ce ai venit dumneata în Rusia? Pentru a scăpa de prezenţa fetei, după cum ai vrut să scapi şi de sora ei, nu-i aşa?...

— Da.

— Ei bine!... momentul a venit!...

— Dar cum?... Prin ce mijloc?... întrebă domnul de Morlux cu vocea tremurătoare.

— Îţi voi spune îndată, continuă Herman. Pentru moment, am scăpat de omul acela, care pare a fi destul de puternic pentru a te bate pe toată linia la Paris...

— Oh! zise domnul de Morlux, sper să nu-l mai întâlnesc niciodată în calea mea.

— Poate...

— Guvernul rus nu-şi eliberează niciodată soldaţii, zise domnul de Morlux şi nu se interesează deloc de provenienţa lor.

— Fie, zise Herman; să zicem că este aşa. Dar peste câteva ore Rocambole îşi va reveni în fire şi va începe desigur să protesteze. Iar militarii îi vor râde în nas.

— Desigur.

— Va putea chiar să apară înaintea instanţelor superioare, invocând calitatea sa de străin; dar mărturia lui Nicolai Arsoff va fi îndestulătoare pentru a-l pierde.

— Cu atât mai uşor, adăugă domnul de Morlux, cu cât Rocambole nu poate avea curajul să ceară intervenţia consulatului francez.

— Foarte bine, zise Herman; dar un om care a evadat din închisoarea de la Toulon va evada din închisoarea rusă tot aşa de uşor cum ai bea dumneata un pahar cu apă. Aşa că peste puţin timp îl vei revedea la Paris şi, cu atât mai rău pentru dumneata dacă nu-ţi vei fi făcut încă treaba.

— Ce vrei să spui?

— Te voi lămuri îndată, răspunse Herman, care începu să

cerceteze orizontul cu privirea.

Era un frig teribil; se părea că pământul însuşi voia să crape în două de atâta ger.

În depărtare câmpia albă era mărginită de o linie întunecată.

Erau pădurile pe care domnul de Morlux le străbătuse cu patru zile mai înainte.

— Dar vorbeşte o dată! repetă acesta, adresându-se lui Herman.

— Aşteaptă, răspunse fostul camerist.

Sania îşi urmă drumul cu repeziciune şi conturul liniei negre devenea tot mai distinct la orizont.

— Peste puţin, reluă Herman, vei vedea stelele aprinzându-se.

— Da, zise domnul de Morlux ridicându-şi ochii spre cer, stelele lucesc de multă vreme pe firmament.

— Nu despre stelele astea vreau să-ţi vorbesc.

— Dar despre care?

— Despre acele stele mişcătoare, care ne înconjurau acum câteva zile ca un cerc de foc.

— Despre lupi?

— Da.

— Ei bine, zise domnul de Morlux, care tresări din nou şi se înfioră din tot corpul.

— Aşteaptă... aşteaptă... murmură Herman.

Deodată caii ciuliră urechile şi se traseră în lături.

— Lupii!... strigă vizitiul.

Şi-şi învârti biciul prin aer.

Caii, înspăimântaţi, porniră înainte nebuneşte.

Un curent de aer aducea până la ei mirosul teribililor duşmani.

— Dar vorbeşte o dată! strigă domnul de Morlux cu nerăbdare.

— Aşteaptă puţin, zise Herman.

Şi îşi îndreptă privirea spre Madeleine.

Biata fată zăcea neînsufleţită în fundul săniei şi domnul de Morlux nu mai îndrăznea acum să-şi îndrepte privirea spre bietul ei chip palid.

Deodată stelele, cum le zicea Herman, începură să se aprindă una câte una în mijlocul nopţii şi urme negre se aruncară tăcute de amândouă părţile săniei.

Erau lupii.

— Stăpâne, zise atunci Herman, când cineva face o greşeală, trebuie cu orice preţ să ştie s-o repare...

— Ce vrei să spui?... întrebă vicontele înfiorându-se din creştet până-n tălpi.

— Acum câteva zile ai scăpat-o pe Madeleine din ghearele lupilor... Acum trebuie să le-o înapoiezi.

— Taci, nenorocitule!... Taci!... murmură domnul de Morlux.

— Peste o oră nu se va mai vedea nici o urmă, continuă Herman şi, în acelaşi timp, sări în interiorul săniei pentru a o lua pe Madeleine în braţe.

— Opreşte-te, mizerabile! strigă domnul de Morlux.

— Aşadar, vrei, totuşi, să te căsătoreşti cu ea?... zise Herman cu ironie... Dar dânsa te urăşte... te dispreţuieşte!...

— Oh!

— Haide, stăpâne, continuă mizerabilul, un moment, o licărire de raţiune...

Şi, apucând-o pe Madeleine, vru s-o ridice.

— Nu, nu, zise domnul de Morlux cu vocea înăbuşită, ar fi o moarte prea oribilă... Mai bine s-o ucid întâi!

Şi-şi alipi ţeava unuia dintre pistoalele sale de fruntea Madeleinei.

Capitolul XXVI

Lovitura era gata să plece; glontele avea să-i zdrobească tâmpla şi să facă un cadavru din acea fată superbă, care avea abia douăzeci de ani.

Numai o minune o mai putea salva pe Madeleine; şi Dumnezeu a făcut minunea aceea...

Şi domnul de Morlux, înspăimântat, lăsă să-i cadă arma din mână.

Părul i se zbârli în cap şi o tremurătură convulsivă îi cuprinse tot corpul.

Sunt unii oameni care îşi revin în fire după un leşin mai mult sau mai puţin lung, cu creierul tulburat, cu mintea greoaie şi care se îngrozesc să-şi aducă aminte de cele petrecute.

Sunt unii care leagă îndată momentul în care au închis ochii cu acela în care i-au deschis şi a căror memorie revine lămurită şi întreagă.

Madeleine era dintre aceştia din urmă.

Ea îl văzu pe domnul de Morlux şi-l recunoscu îndată.

Simţi că era în sanie şi înţelese că fusese răpită...

Împreunându-şi mâinile, tânăra fată exclamă:

— Domnule, oare nu vei avea milă de mine?

Vocea aceasta rugătoare îl tulbură încă şi mai mult pe domnul de Morlux.

Herman sărise la locul său, lângă vizitiu, şi murmură cu mânie:

— Iată că stăpânul meu începe să facă prostii!...

Madeleine continuă cu o admirabilă prezenţă de spirit şi cu o voce aşa de drăgăstoasă, încât domnul de Morlux îşi pierdu cu totul cumpătul.

— Ştiu cine eşti, domnule... Eşti fratele mamei noastre... şi vrei moartea mea şi a surorii mele.

Domnul de Morlux păstra o tăcere de moarte.

— Vrei moartea noastră, continuă Madeleine, pentru că ţi-e teamă să nu fii obligat să ne înapoiezi averea.

— Taci! o întrerupse domnul de Morlux cu brutalitate.

Dar tânăra fată continuă:

— Ei bine!... Îţi jur că dacă vei avea milă de mine şi de sora mea, dacă vei renunţa la planurile dumitale infame, noi nu ne vom reclama niciodată averea, nici nu vom proclama cu glas tare numele mamei noastre. Vom continua să trăim ca şi până acum, din munca noastră modestă, în întuneric, dar în cinste.

Domnul de Morlux o întrerupse din nou:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă dânsul ca un uragan.

Dânsa scoase un ţipăt de oroare şi-l privi înspăimântată.

Dar vicontele, cuprins de acea pasiune fatală care-i clocotea în vine şi-i înfierbânta capul în ciuda frigului glacial al nopţii, continuă cu un accent sălbatic:

— Vei fi soţia mea!... o vreau!...

— Niciodată! strigă dânsa, retrăgându-se în celălalt colţ al săniei. Niciodată!

— În acest fel numai, continuă domnul de Morlux, îţi voi înapoia averea aceea care...

Dar tânăra fată îl întrerupse.

— Oh! strigă dânsa, dar nu vezi că eşti acoperit încă de sângele mamei mele!...

Dânsul râse sălbatic şi îşi înăbuşi o exclamaţie de ciudă.

— Ucide-mă mai bine adăugă fata.

— Haide, stăpâne, strigă Herman, un moment de curaj... Nu vezi că lupilor le este foame?...

Într-adevăr, teribilele animale continuau să alerge de ambele părţi ale săniei.

Domnul de Morlux puse din nou mâna pe pistoale, dar îi lipsi curajul.

— Nu, zise dânsul furios, am jurat că vei fi a mea.

Şi vru să cuprindă cu braţele mijlocul fetei, dar dânsa îl respinse indignată.

— Ucide-mă mai bine, asasinule! îi strigă.

— Ei bine, fie! exclamă dânsul.

Şi vru să se repeadă s-o strângă de gât.

Dar Herman se întoarse din nou.

— E prea târziu sau e prea curând acum, zise el; iată staţia de poştă.

Într-adevăr, o căsuţă albă se zări în mijlocul câmpiei de zăpadă, prin acoperişul căreia o dungă de fum se înălţa spre cer.

Lupii, care sunt totdeauna prudenţi, rămaseră în urmă, ţinându-se la o distanţă respectabilă.

Madeleine se împăcate cu gândul sacrificiului vieţii şi acum stătea tăcută.

Vizitiul, îndată ce zări staţia, începu să şuiere. Stăpânul staţiei era de altfel înştiinţat dinainte şi, când sania domnului de Morlux sosi, trei cai odihniţi şi un nou vizitiu aşteptau la poartă.

În Rusia, vizitiii se schimbă la fiecare staţie, ca şi caii.

Herman se aplecă la urechea stăpânului său şi-i şopti:

— Cu toate acestea, trebuie să te hotărăşti într-un fel, domnule. Ce vrei să faci?

— Vreau ca fata aceasta să fie soţia mea sau amanta mea! răspunse domnul de Morlux cu voce poruncitoare.

Herman ridică din umeri şi rămase tăcut.

Caii cei noi fură înhămaţi şi un alt vizitiu se urcă pe capră.

Madeleine stătea îngenuncheată în sanie şi părea că-şi încredinţează sufletul lui Dumnezeu; încetişor, murmură numele mult iubiţilor săi Antoinette şi Ivan.

Tăcut şi sălbatic, domnul de Morlux ţineau mereu pistoalele în mână, neştiind el însuşi ce să facă.

Frumuseţea Madeleinei provoca o tulburare atât de adâncă în sufletul său înrăit de toate crimele, încât mâna îi tremura şi simţea cu tărie că n-ar fi avut puterea să-şi descarce arma în

creierul tinerei fete.

Sania porni din nou la drum.

Herman examina cu atenţie figura noului vizitiu.

Dar era foarte greu să-şi dea seama ce fel de om era acesta; corpul său dispărea aproape în întregime într-o blană mare şi faţa îi era acoperită până peste ochi de o căciulă de astrahan.

Cu toate acestea, Herman încercă să intre în vorbă cu dânsul.

— N-ai văzut trecând pe aici nişte soldaţi care conduceau trei ţărani cu picioarele înlănţuite?

Vizitiul nu răspunse.

Herman îi vorbi în franţuzeşte, în nemţeşte, în ruseşte.

Dar vizitiul se mulţumea să şuiere şi să-şi învârtească biciul prin aer, părând a nu auzi cuvintele lui Herman.

Acesta îşi îndreptă din nou privirea spre fundul saniei.

Domnul de Morlux contempla figura Madeleinei îngenuncheată şi-şi chinuia fără încetare mânerele pistoalelor.

La o distanţă de o sută de metri de staţia de poştă, lupii înconjuraseră din nou sania şi caii începură din nou să alerge într-o goană nebună.

Herman îi zise din nou stăpânului său:

— Să vedem, domnule, trebuie să sfârşim o dată...

— O iubesc! repetă domnul de Morlux cu vocea răguşită.

Lupii, cu ochii lor sângeroşi, făcuseră un cere de foc împrejurul săniei.

Herman şi domnul de Morlux vorbeau în limba germană.

Madeleine ghicea că era vorba de dânsa, dar nu înţelegea nici un cuvânt din convorbirea celor doi oameni.

— Stăpâne, murmură Herman, să ne păzim de vizitiu. Să lucrăm fără mult zgomot, fără focuri de pistol; ia-o în braţe şi arunc-o afară din sanie... Lupii vor face restul.

— Taci!... nu mă ispiti!... zicea domnul de Morlux.

— Vrei oare să ajungem la Peterhoff sau la Studianka? Acolo va striga după ajutor şi primul soldat care va trece ne va opri şi atunci...

— Oh!... exclamă domnul de Morlux cu furie, trebuie ca fata asta să fie a mea!.....

— Stăpâne!... stăpâne!... lupii sunt flămânzi... murmură Herman.

Ochii domnului de Morlux erau injectaţi de sânge.

El se repezi asupra Madeleinei şi o apucă de mijloc...

Madeleine scoase un ţipăt teribil şi se prinse, cu mâinile de sanie.

— Lupii sunt flămânzi! repetă Herman.

Deodată un alt ţipăt se auzi, şi mai teribil decât cel dintâi...

Vizitiul îl apucase pe Herman de gât şi-l aruncase în zăpadă.

Şi domnul de Morlux, lăsând-o pe Madeleine în fundul săniei, putu să vadă cum lupii se repezeau asupra victimei lor, putu să audă strigătele de disperare ale lui Herman.

Lupii îşi disputau corpul bucăţică cu bucăţica, urlând sălbatic...

Capitolul XXVII

L-am lăsat pe Rocambole în prada acelei beţii bizare provocate de opium; l-am lăsat prizonier în sania soldaţilor ruşi pe drumul spre Studianka.

Frigul îi domolea puţin câte puţin surescitarea nervoasă.

Soldaţii cântau; Alexei plângea, căci fusese despărţit de tânăra sa soţie. Cel de-al treilea dintre prizonieri era beat şi murmura nişte cuvinte fără înţeles.

La naturile nervoase surescitaţia produsă de haşiş se calmează aproape instantaneu.

Frigul, după ce mai întâi îl cufundase pe Rocambole într-un soi de somn adânc, produsese în fiinţa lui un fel de revoluţie.

Adormise beat şi nebun; acum se trezi ca de obicei, cu mintea limpede şi cu obişnuitul său sânge rece, care niciodată nu-l părăsise.

Un moment rămăsese nehotărât, căutând să-şi adune amintirile.

Se ştia adormit într-un fotoliu în sufrageria castelului Potenieff şi acum se vedea într-o sanie, în tovărăşia a zece oameni necunoscuţi, care vorbeau, cântau, râdeau, plângeau.

Cine erau oamenii aceştia? Ce căuta el în mijlocul lor?

Cu toată perspicacitatea sa, Rocambole nu putea să ghicească ce se întâmplase.

Încotro mergeau? De ce i se legaseră mâinile?... Alt mister.

Rocambole şi cei doi tovarăşi al săi de nenorocire erau aruncaţi în fundul săniei şi pentru că sania n-avea felinare cu două feţe, era cufundată în cel mai desăvârşit întuneric, astfel

că Rocambole nu putea să vadă chipurile tovarăşilor săi.

Alexei plângea mereu; dacă ar fi vorbit, desigur că Rocambole i-ar fi recunoscut îndată vocea.

În cursul furtunoasei sale existenţe, Rocambole se găsise de multe ori în alte situaţii şi mai grele; şi când un om a petrecut şase ani în fundul ocnei, e destul de prevăzător pentru a nu comite imprudenţe în asemenea ocazii.

Primul lucru pe care l-ar face un om obişnuit devenit prizonier în timpul somnului sau al beţiei, venindu-şi în fire, ar începe să se zbată şi să strige.

Dar Rocambole nu era un om obişnuit.

Nimic în atitudinea lui nu trăda reîntoarcerea bruscă la viaţa reală.

Numai ochiul său pătrunzător căuta să străbată întunericul şi înalta sa inteligenţă începu să reconstituie faptele petrecute.

Din timp în timp, câte un soldat îşi aprindea pipa la licărirea tremurătoare a amnarului.

Rocambole putu să se convingă că era în puterea unor soldaţi. Dar ce făcuse dânsul oare pentru a fi arestat?

Puţin câte puţin, amintirile îi reveneau de-a valma.

În momentul în care raţiunea îl părăsise, el pregătea fuga Vandei şi a Madeleinei şi nu mai aştepta decât momentul când Nicolai Arsoff şi domnul de Morlux aveau să se urce în camerele lor.

Ce se mai petrecuse apoi?

Tot ce putea să-şi aducă aminte Rocambole era faptul că fumul ţigării sale îi provocase somnul. Un moment chiar a fost tentat s-o arunce.

În acel moment Rocambole ghici ce se petrecuse.

Desigur că ţigara conţinea un narcotic şi, pe când dânsul credea că domnul de Morlux era învins pe toată linia, fusese el însuşi învins.

Puţin îi păsa ce se mai petrecuse după aceea.

Îi era de ajuns să ştie că Madeleine şi Vanda erau de acum în puterea domnului de Morlux.

Şi Rocambole simţea că inima îi bătea să-i spargă pieptul şi părul i se făcuse măciucă în cap...

În timpul acesta, făgăduiala premiului de o mie de ruble îl făcuse pe subofiţer să devină foarte vesel, mai ales că domnul de Morlux îi pusese de mai înainte un bilet de douăzeci de

ruble în mână.

Putea să fie vreo oră de când sania alerga prin mijlocul zăpezii.

Subofiţerul îi zicea vizitiului:

— Caii tăi sunt buni camarade. Nu-i aşa că ai să vrei să facem un mic înconjur?

Rocambole auzi vorbele acestea.

— Şi încotro doreşti să mergi? întrebă vizitiul.

— Vreau să facem un mic ocol spre nord-vest.

Mujikul începu să râdă.

— Te înţeleg, zise el, vrei să faci un mic popas la hanul *„Sava”*?...

— Întocmai.

— Voi avea şi eu partea mea?

— Fără îndoială.

— Dacă-i aşa, la drum! exclamă vizitiul.

Şi sania se îndreptă spre nord-vest.

Rocambole ştia destul de bine limba rusă pentru a nu pierde nici un cuvânt din această conversaţie.

De patru zile se vorbise deseori de faţă cu el de hanul *„Sava”* şi Rocambole ştia bine că hanul acesta nu era decât la o mică distanţă de castelul contelui Potenieff.

Şi Rocambole, mereu mut şi nemişcat, cu urechea aţintită, asculta mai departe conversaţia dintre subofiţer şi soldaţi.

Şi pe când îi asculta, îşi zicea:

„Dacă oamenii aceştia se vor opri şi se vor apuca de băut, voi găsi eu un mijloc ca să le scap din gheare.”

Alexei plângea mereu.

Printre suspinele sale lăsase de mai multe ori să-i scape numele Catlei şi, în cele din urmă, Rocambole îl recunoscu. Se aplecă înspre dânsul şi-l strigă încetişor pe nume. Alexei tresări şi se opri din plâns.

Rocambole îi şopti:

— Sunt eu... stăpânul... şi mi-am recăpătat toată mintea...

— Adevărat? întrebă ţăranul.

— Da, dar spune-mi... ce s-a întâmplat?

— Ai fost nebun, domnule.

— Ah!

— Nebun şi furios; nu recunoşteai pe nimeni...

Şi Alexei îi povesti tot ce ştia, până în cele mai mici amănunte.

La sfârşit, îi repetă lui Rocambole ultimele cuvinte ale

Vandei:

— Veghează asupra stăpânului tău!

Rocambole, care avea o mare încredere în Vanda, îşi spuse:

„Dacă voi putea scăpa din gheara oamenilor acestora, poate că nimic nu e încă pierdut.”

Sania alerga acum spre hanul *„Sava”* cu repeziciunea unui fulger.

În sfârşit, după o cursă nebună, hanul blestemat se arătă în depărtare. Era tăcut şi trist şi nici o dungă de fum nu se vedea ieşind prin acoperişul lui; nici o lumină nu se zărea înăuntru.

— Hei! Vrăjitoareo!... strigă vizitiul oprindu-şi sania în faţa porţii...

După o pauză, pocni din bici cu putere şi strigă din nou.

Subofiţerul sări jos şi bătu cu patul puştii în poartă.

După acest zgomot infernal, o fereastră se deschise şi bătrâna Ivanovşka strigă:

— Ce poftiţi?

— Vrem să bem.

— Vedeţi-vă de drum; nu mai am nici un dram de bere.

— Dar trebuie să mai ai ceva rachiu!

— N-am deloc.

Nici chiar dacă ţi-am da două ruble?

— Adevărat? Vreţi să plătiţi? întrebă bătrâna hangiţă, care se temea de soldaţi pentru că ştia că nu prea aveau obiceiul să plătească.

— Da, vom plăti înainte.

Atunci Ivanovşka se hotărî să deschidă.

Soldaţii săriră din sanie şi unul dintre ei îi zise subofiţerului:

— Sărmanii noştri prizonieri trebuie să fie morţi de frig; ar fi bine să-i lăsăm să se încălzească puţin lângă sobă.

— Drace! exclamă subofiţerul, îi văd că stau liniştiţi, mai bine să-i lăsăm la locul lor.

Rocambole îşi lipi din nou buzele de urechea lui Alexei.

— Cu ce-ţi sunt legate mâinile? întrebă dânsul.

— Cu o frânghie subţire.

— Dacă-i aşa, caută de te culcă cu faţa în jos şi apropie-ţi mâinile de dinţii mei, zise Rocambole.

Capitolul XXVIII

Soldaţii şi vizitiul intraseră în han şi aţâţară în cămin focul care aproape se stinsese.

Apoi aprinseră nişte torţe de răşină, care la ţăranii ruşi ţin loc de lumânări.. Putură să vadă atunci un om culcat pe un pat, lângă cămin.

Era Piotr, care scăpase cu viaţă. Ivanovşka îl îngrijise cu devotamentul unei mame şi reuşise să-l salveze.

Piotr era bolnav încă, dar probabil că peste câteva zile avea să fie pe picioare.

După ce soldaţii intrară, bătrâna le spuse:

— Nu voiam să vă deschid, pentru că mă temeam ca nu cumva să fiţi nişte cazaci din regimentul de la Peterhoff.

— Nu, răspunse subofiţerul, care se numea Gogloff; noi facem parte din corpul de infanterie, cu garnizoana la Studianka.

— Din ce ţinut veniţi acum?

— Am fost pe domeniile contelui Potenieff pentru a lua trei oameni datoraţi contingentului pe anul acesta.

La auzul acestor cuvinte, mujikul Piotr, care era în prada unei somnolenţe, deschise ochii şi se ridică în sus.

— Cine vorbeşte de Potenieff? strigă dânsul. Sunt eu... N-am eu vocea lui Ivan Potenieff? Ivan şi eu tot una face...

— Lăsaţi-l să vorbească, zise bătrâna; e un sărman tânăr bolnav de friguri.

— Dar din ce cauză s-a îmbolnăvit? întrebă Gogloff.

— S-a luptat cu un cazac.

— Pentru un pahar de bere, desigur?

— Nu, pentru o femeie.

— Şi cazacul a răpit femeia?

— Nu, nici unul, nici altul.

— Madeleine!... urla Piotr, zbuciumându-se sub cuverturile cu care era învelit, te iubesc şi va trebui să fii a mea!...

Gogloff se întorsese cu faţa înspre cămin şi nu mai auzi ultimele cuvinte ale bolnavului.

Apoi bătrâna se duse să aducă bere şi rachiu şi strânse cu îngrijire o hârtie de o rublă pe care i-o aruncase subofiţerul.

Din când în când câte un soldat ieşea pentru a vedea ce mai fac cei trei prizonieri.

Cel care era beat dormea cu adevărat, ceilalţi doi se prefăceau că dorm.

După ce soldatul intră înăuntru, Rocambole se punea pe lucru.

Frânghia cu care erau legate mâinile lui Alexei avea o grosime destul de mare; dar dinţii lui Rocambole erau solizi şi, în cele din urmă, firele se destrămară unul câte unul, frânghia fu ruptă şi mâinile lui Alexei rămaseră libere.

Acum soldaţii beau şi cântau, fără să se mai îngrijească câtuşi de puţin de prizonieri.

De altfel, izolarea completă a hanului *„Sava”*, frigul glacial al nopţii şi vecinătatea îngrozitoare a lupilor erau pentru dânşii garanţii suficiente că prizonierii nici nu se puteau gândi la o evadare...

Cine ar fi îndrăznit să încerce a fugi în asemenea condiţii, chiar dacă n-ar fi fost legat?

— Repede, ordonă Rocambole; dacă vrei s-o vezi pe Catia, nu mai avem nici un singur moment de pierdut. Mâinile tale sunt libere, eliberează-mă acum şi pe mine.

Alexei nu aşteptă să i se repete de două ori acelaşi lucru; îşi puse toate puterile şi dezlegă frânghia care ţinea încătuşate mâinile lui Rocambole.

Restul fu o adevărată jucărie pentru acesta din urmă.

Îşi desfăcu cătuşele de la picioare cu cea mai mare uşurinţă şi, după aceea, le desfăcu şi pe cele ale lui Alexei.

Acesta din urmă înţelese că acum Rocambole nu mai era cu minţile rătăcite şi avea din nou toată încrederea în el.

Crezu că trebuia să sară amândoi din sanie şi s-o ia la fugă de-a curmezişul câmpurilor.

Dar Rocambole îi şopti:

— Nu te mişca.

Apoi sări pe capră, luă hăţurile în mână, ridică biciul şi şuieră, ca un adânc cunoscător în materie.

— Ce faci, stăpâne? întrebă Alexei mirat.

— Vezi bine, răspunse Rocambole.

Şi caii porniră în fugă, scuturându-şi cu zgomot clopoţeii.

La auzul zgomotului, soldaţi, deja pe jumătate beţi, alergară în fugă afară.

Ajunşi la poartă, rămaseră ca împietriţi.

— Nu-mi prea place mie să merg pe jos, zise Rocambole râzând.

Şi, ridicând biciul, lovi din nou caii, care o porniră într-o fugă nebună.

Cu toate acestea, Rocambole nu râsese din toată inima.

Era chinuit de gânduri teribile.

Se gândea la Vanda, la Vanda poate mai mult decât la Madeleine.

Pentru ce? Nici el însuşi n-ar fi putut să spună.

— Încotro ne ducem? întrebă Alexei.

— La castel!... Unde vrei să ne ducem?

— Aşadar, vrei să cădem din nou în mâinile lui Nicolai Arsoff?

— Nu, de data aceasta dânsul va cădea în puterea noastră.

— Dumnezeu să te audă, stăpâne!

— Ce anume vrei să facem cu cele două femei pe care le-am lăsat acolo?... Ce vrei să facem cu Catia?...

— Ai dreptate! răspunsul ţăranul.

Ne aducem aminte că Rocambole, în accesul său de nebunie, lepădase hainele, dar unul dintre soldaţi avu milă de dânsul şi-i aruncă din nou haina pe umeri, fără să se gândească ce serviciu îi făcea astfel.

Într-adevăr, în Rusia banii sunători sunt foarte rari şi lumea se serveşte mai mult de hârtie-monedă.

Portofelul lui Rocambole se afla în acea haină şi acesta era tixit bine cu bilete de cinci, zece, opt şi douăzeci de ruble.

— Stăpâne, caii sunt obosiţi şi nu vor putea să ne ducă până la „Lifru”...

Rocambole îşi pipăi portofelul şi răspunse:

— Vom găsi cai odihniţi la postul de la Peterhoff.

Nu mai aveau acum de străbătut până la Peterhoff decât o distanţă de vreo opt verste. Adică o distanţă pe care o puteau cu uşurinţă străbate într-o oră.

Alexei cunoştea foarte bine ţinutul şi nu putea să se înşele în privinţa drumului.

Pe când îşi stimula caii cu vocea şi cu biciul, Rocambole cugeta.

De o lună de când se lupta cu domnul de Morlux, putuse să se convingă că avea într-însul un adversar serios.

Şi Rocambole îşi mai spunea:

„Una din două. Sau domnul de Morlux s-a luat la luptă cu Vanda şi, în cazul acesta încă Madeleine nu se află în puterea duşmanului ei, pentru că o cunosc eu bine pe tigroaica mea şi ştiu că nici moartă n-ar fi părăsit-o pe Madeleine... Sau Vanda a fost redusă la neputinţă şi, în cazul acesta, domnul de Morlux trebuie să fi fugit luând-o cu sine şi pe Madeleine. În primul caz voi mai avea încă destul timp ca să ajung acolo la vreme. În cazul al doilea, îl voi întâlni pe domnul de Morlux pe

drum.”

Raţionamentul acesta era foarte logic, după cum se va putea vedea îndată.

Peste o oră, sania se oprea la staţia de poştă.

Stăpânul postului alergă.

Rocambole sări jos şi-i puse în mână câteva hârtii.

— Cai, strigă dânsul: îmi trebuie cai.

— E cu neputinţă, răspunse şeful postului.

— De ce?

— Pentru că cei pe care îi am sunt reţinuţi.

— De cine?

— De un străin care va trece pe aici.

— Când?

— Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

— De unde vine dânsul?

— De la contele Potenieff.

Rocambole tresări.

— Şi de unde ştii tu astea? întrebă dânsul.

Şeful postului indică cu degetul un om îmbrăcat într-o piele de lup, care aţipise lângă sobă.

— E curierul lui Nicolai Arsoff, zise el: a venit acum o oră să reţină caii.

— Ei bine! zise Rocambole, îmi voi trage sania în şura ta... Vei duce caii în grajd şi le vei da de mâncare şi, după ce se vor fi odihnit, voi pleca mai departe.

Stăpânul postului nu văzu nimic neobişnuit în executarea acestei cerinţe.

Sania fu băgată deci în şură, caii fură duşi în grajd şi li se dădu de mâncare.

— Vreţi să vă încălziţi şi dumneavoastră puţin? întrebă şeful postului.

— Nu, răspunse Rocambole; eu şi tovarăşul meu rămânem lângă cai.

Cine l-ar fi văzut pe Rocambole cu o oră mai înainte, nerăbdător să se întoarcă la „Lifru”, ar fi rămas foarte uimit acum de liniştea de care dădea dovadă.

Stăpânul postului le dădu o lanternă şi le zise:

— De vreme ce vreţi să rămâneţi lângă cai, faceţi o gaură în grămada de paie; veţi dormi de minune.

Apoi le zise bună seara, intră în casă şi închise uşa.

Imediat intră Rocambole în grajd.

— Acum, zise dânsul, suntem acasă la noi.

— Stăpâne, zise Alexei, ce vrei să faci?

Rocambole îl arătă cu degetul pe vizitiu, care trebuia să plece cu caii reţinuţi şi care dormea adânc, culcat pe o grămadă de paie.

— Vei vedea îndată, zise dânsul.

Capitolul XXIX

Vizitiul dormea cum dorm toţi oamenii de meseria lui.

Rocambole se apropie de el şi-l zgâlţâi cu putere. Vizitiul se mulţumi să mormăie, fără să deschidă ochii, şi se întoarse pe cealaltă parte.

Atunci Rocambole se aplecă până la urechea lui şi-i şuieră în ureche: şuieratul acela bizar, particular tuturor vizitiilor ruşi.

Mujikul sări dintr-o dată în picioare, deschise ochii şi vru să alerge afară.

Dar Rocambole îl apucă de gât cu atâta putere, încât nenorocitul scoase limba afară de un cot.

— Dacă rosteşti un singur cuvânt, te ucid! zise Rocambole în limba rusă.

Şi, trântindu-l jos, îl ţinu nemişcat.

Vizitiul, uimit, deschise ochii, îi holbă mari de tot şi nu putu să se dumirească ce aveau cei doi oameni cu el de-i voiau răul.

Dar Rocambole adăugă îndată:

— Nu dorim să-ţi facem nici un rău, nici să te furăm; din contra, dacă mă vei asculta, îţi voi da zece ruble.

Rubla este pentru ţăranul rus un cuvânt magic.

Faţa înspăimântată a mujikului se însenină dintr-o dată.

— Ce trebuie să fac pentru asta? întrebă el.

— Trebuie să mă asculţi.

Vizitiul, pe care Rocambole îl lăsase liber, se ridică şi continuă să-i privească pe cei doi străini cu nedumerire.

Un moment crezu că erau cei doi călători pe care îi aştepta şi le zise:

— Caii noştri sunt gata de drum...

— Nu, zise Rocambole, nu asta vrem noi de la tine.

— Atunci, dar, ce doriţi?

— Trei lucruri. Mai întâi cizmele tale.

Mirarea vizitiului era din ce în ce mai mare.

— După aceea vrem biciul şi haina ta.

— Vrei să conduci dumneata caii mei?

— Da.

— Şi... eu... ce fac?

— Tu te culci din nou şi dormi fără grijă până la ziuă.

— Dar... Excelenţă... bolborosi mujikul, care vedea bine că are de-a face cu o persoană sus pusă: îmi voi pierde locul...

— Te voi despăgubi eu de orice!

Şi Rocambole scoase portofelul şi-i arătă rublele.

Vizitiul se înclină.

— Va fi cum doriţi, excelenţă, zise el cu supunere.

Şi, de bună voie, îşi scoase cizmele şi i le dădu.

Rocambole le încălţă îndată şi-şi trase căciula pe ochi.

— Uite, zise cu naivitate Alexei, care nu înţelegea încă ce voia să facă stăpânul, dar nici de întrebat nu îndrăznea să-l întrebe, s-ar zice că eşti un adevărat mujik!...

Pe când Alexei făcea această constatare, un zgomot de clopoţei se auzea în depărtare şi un strigăt gutural, care anunţau apropierea săniei aşteptate.

Rocambole scoase caii din grajd şi-i zise lui Alexei:

— Tu poţi să mă aştepţi aici... Nu ştiu exact când mă voi întoarce, dar nu voi întârzia mult. Fii liniştit!...

. . . .

Iată ce s-a petrecut în urmă.

Acel vizitiu, care-i succedase mujikului, plecat la „Lifru”‘ şi lângă care Herman se aşezase fără cea mai mică bănuială, nu era altul decât Rocambole.

Rocambole, care nu încetase nici un moment să vegheze asupra Madeleinei, îşi conducea sania cu cea mai mare abilitate.

Şi numai în clipa în care domnul de Morlux era gata s-o apuce pe Madeleine pentru a o arunca afară din sanie, în gheara fiarelor turbate, Rocambole văzu bine că nu mai putea să aştepte nici o singură clipă şi că sosise momentul să acţioneze.

„Desigur, murmură dânsul, niciodată o pedeapsă nu va fi mai bine aplicată decât aceasta”.

Şi îl apucase pe Herman de mijloc şi-l aruncase în mijlocul lupilor.

În acelaşi timp şi repede ca fulgerul sări în interiorul săniei, lăsându-şi caii liberi.

O panteră care ar fi sărit din înălţimea unei stânci asupra prăzii sale n-ar fi putut să fie mai fulgerătoare.

Domnul de Morlux, înspăimântat, simţi mâinile puternice ale lui Rocambole rotunjindu-se în jurul gâtului său.

În acelaşi timp, acesta îi zicea Madeleinei:

— Nu te teme! Eşti salvată!...

Un secol trecu pentru domnul de Morlux în acea clipă, un secol de groază şi de agonie.

Falsul mujik îşi aruncase căciula şi rămăsese cu capul descoperit în faţa domnului de Morlux.

— Mă recunoşti? întrebă dânsul.

— Rocambole! murmură domnul de Morlux îngrozit.

Rocambole îi smulse pistoalele din mână şi vicontele nici nu se gândi să se apere.

Madeleine credea că vede cerul deschizându-se în faţa ei.

Îl recunoscuse şi dânsa pe Rocambole, adică pe salvatorul Antoinettei.

În depărtare se mai auzeau ţipetele disperate ale lui Herman; dar erau din ce în ce mai încete, mai slabe, mai sfârşite.

— Viconte Carol de Morlux, zise atunci Rocambole cu o voce sentenţioasă, dumneata al făptuit o mulţime de fărădelegi în lunga dumitale viaţă: dar de data aceasta nu te voi ierta. Eu te sfătuiesc să te rogi, căci în curând vei muri.

Vicontele se îngrozi. El îşi împreună mâinile şi murmură:

— Iertare!

Şi ochii săi rugători se îndreptară spre Madeleine.

— Iartă-l, murmură tânăra fată, privindu-l pe Rocambole.

Acesta ţinea în mână pistoalele pe care i le smulsese domnului de Morlux.

— Iartă-l!... repetă tânăra fată, crezând că Rocambole se pregătea să tragă.

— Domnişoară, zise atunci Rocambole, crezi că ai dreptul să ierţi pe asasinul mamei dumitale?

Madeleine îşi înăbuşi un ţipăt şi tăcu.

Domnul de Morlux era livid de groază.

— Vreţi să mă iertaţi? murmură dânsul, vă voi înapoia totul.

— Nu, zise Rocambole, doresc ca pedeapsa ta să fie teribilă, mizerabile!...

Aruncă o privire în urma săniei şi zări acea grămadă de

stele strălucitoare, care se apropia din nou.

Erau lupii care, după ce-l devoraseră pe Herman, se întorceau după o nouă pradă.

În acelaşi timp, îl apucă pe domnul de Morlux cum îl apucase şi pe Herman, îl ridică în sus şi-l ţinu un moment suspendat deasupra capului său.

Madeleine scoase un strigăt şi, de groază, închise ochii.

Rocambole îl aruncase pe domnul de Morlux afară din sanie.

În acelaşi timp îi strigă:

— Vreau să ai posibilitatea să te aperi! Şi-i aruncă pistoalele.

Caii îşi continuau mai departe cursa lor vijelioasă.

Rocambole nu vru să-şi arunce privirea; nu voia să-l vadă şi pe domnul de Morlux pierind, cum îl văzuse pe Herman.

Sărind din nou pe capră, îşi reluă hăţurile şi biciul.

— La „Lifru”... acum; la „Lifru”!

Şi într-o clipă întoarse sania.

Madeleine, pe jumătate moartă de spaimă, auzi acest nume şi exclamă la rândul ei:

— Da... La „Lifru”!... Să nu pierdem nici o singură clipă!

— Vanda?... Ce s-a întâmplat cu Vanda? întrebă Rocambole cu nelinişte.

— Când cei doi mizerabili m-au ridicat şi m-au scos afară, dânsa era legată şi trântită la pământ...

— Dar Arsoff?

— Să mergem la „Lifru”! repetă Madeleine. Să mergem repede!...

Rocambole înţelese.

Biciul şuieră prin aer cu furie şi caii devorau spaţiul. Puţin după aceea, cei doi fugari auziră o detunătură în depărtare; apoi încă una...

Era domnul de Morlux care trăgea asupra lupilor.

— Justiţia lui Dumnezeu începe! murmură Rocambole.

Şi continuă să-şi îndemne caii cu biciul.

Capitolul XXX

Ce se făcuse Vanda?

Am lăsat-o pe tânăra şi curajoasa femeie în momentul în

care, după ce fusese legată şi aruncată într-un colţ al camerei ca un pachet, ca un lucru neînsufleţit, domnul de Morlux şi Herman o ridicaseră pe sus pe Madeleine şi ieşiseră cu dânsa afară.

Acum Vanda era în puterea lui Nicolai Arsoff.

Acesta, ca un animal sălbatic, se repezise asupra victimei sale, cu ochiul aprins, cu gura spumegând.

Dar privirea sa întâlni privirea Vandei.

Vanda, legată, Vanda, redusă la neputinţă, rămăsese încă puternică prin forţa privirii.

La jumătatea drumului, Arsoff se opri.

Privirea Vandei îi ardea faţa.

Cu toate acestea, mizerabilul făcu o sforţare şi continuă să înainteze spre dânsa.

Atunci tânăra femeie vorbi.

— Sclavule! exclamă dânsa, nu vezi că n-ai nici măcar curajul infamiei tale? Vrei să fii iubit de o femeie nobilă, şi ţi-e atât de teamă ca cerul să nu se deschidă şi să trimită fulgerul asupra ta pentru a te trăsni, încât o ţii pe femeia aceea înlănţuită. Şi cu toate acestea, eşti bărbat şi eu sunt femeie... Laşule!... Oh!... laşule!...

Cuvintele acestea avură efectul pe care Vanda îl aştepta.

Arsoff se opri nehotărât.

— De ce ţi-e teamă? urmă Vanda. Singurul om care ar fi putut să mă apere nu mai este aici. Tu singur eşti stăpânul castelului şi toată lumea se pleacă sub voinţa ta de fier. Ţi-e teamă că voi încerca să fug? Închide uşa!.... Ştii bine că dacă aş striga după ajutor mi-aş osteni gura în zadar... Toţi oamenii din castel ar râde de spaima mea şi nici nu s-ar urni din locurile lor.

— Ah! tu îţi baţi joc de mine, zise Arsoff, ai cărui ochi se injectau ca al unui taur scos în arenă.

— Nu, răspunse Vanda, dar mă gândesc că tu însuţi îţi pui foc propriei tale case.

Arsoff nu înţelese, dar nu îndrăzni să mai înainteze.

Vanda urmă cu aceeaşi voce batjocoritoare şi metalică, ce producea un efect aşa de adânc asupra intendentului.

— Desfă-mi legăturile ca să mă pot ridica în picioare. Nu ţi-e ruşine, sclavule, să încerci să fii iubit de o femeie redusă la starea de neputinţă în care mă aflu eu?

Pumnalul Vandei stătea încă aruncat în mijlocul camerei.

Intendentul îl ridică.

— La urma urmei, zise el, pot să fac ceea ce-mi ceri tu, căci dacă vei încerca să fugi, te voi ucide.

Şi tăie frânghia care ţineau înlănţuite picioarele Vandei.

Tânăra femeie se sculă în picioare şi pentru că mâinile îi erau încă legate la spate, se sprijini de zid, ţinându-şi mereu fixată asupra lui Arsoff privirea de foc, care-i era acum singura armă.

Intendentul o privea cu o bucurie sălbatică, dar era încă o oarecare teamă în ochii săi.

— Sclavule, murmură tânăra femeie, ai pretenţia că mă iubeşti?

Şi vocea ei, mândră şi dispreţuitoare până atunci, deveni dintr-o dată mai dulce, mai dezmierdătoare.

— Oh!... de-ai şti cât de mult te iubesc, murmură dânsul, cu vocea înăbuşită.

— Şi dacă aş consimţi şi eu să te iubesc o oră... m-ai ucide pe urmă?

Dânsul făcu un pas înapoi şi o privi năucit.

— Da, repetă dânsa, dacă eu, femeie nobilă, soţia fostului tău stăpân, soţia acelui în faţa căruia tremurai de teamă, şi care de atâtea ori a ordonat să fii biciuit, dacă eu aş uita pentru moment că nu eşti decât un sclav nemernic...

— Oh! taci!... se rugă dânsul.

— Din contră, vreau să mă asculţi, continuă tânăra femeie, cu un accent sălbatic, simţind că începea din nou să-l domine. Vreau să-ţi spun, în câteva cuvinte, povestea mea...

— Povestea dumitale?...

Cu pumnalul în mână, stătea în picioare, sprijinită de zid, cu capul sus, cu privirea mândră şi scânteietoare, în atitudinea unui îmblânzitor care vrea să fascineze o fiară sălbatică.

— Crezi tu, sclavule, reluă dânsa, că dacă eu aş mai fi baroana Sherkoff, înalta doamnă din aristocraţia rusă, m-ai fi văzut venind aici în tovărăşia unui străin, de vorbele căruia ascultam ca o sclavă?

— Atunci ce ai devenit? întrebă dânsul.

Vanda surâse cu oarecare ironie.

— Vrei să ştii ce am devenit?... întrebă dânsa; vrei să ştii?

— Da... vreau... bolborosi intendentul pradă unei tulburări bizare.

— Înainte de a-ţi spune, reluă dânsa, doresc să cunosc bine situaţia ta. Stăpânul tău, contele Potenieff, este sărac, nu-i

aşa?

Intendentul râse cu cinism.

— Stăpânul sărac, intendentul bogat! conchise dânsa. Spune, eşti bogat?

— Poate...

— Dacă vrei să acoperi abisul care există între o femeie liberă şi un sclav, trebuie să arunci un pod de aur deasupra.

— Un pod de aur? întrebă el.

— Da.

Tânăra femeie îşi întovărăşi spusele cu un surâs plin de graţie.

Nicolai îşi plecă privirea şi simţi că genunchii slăbeau.

— Dar dezleagă-mi mâinile o dată! zise dânsa.

Acum nu mai ordona; se ruga, şi în rugămintea ei era o misterioasă şi drăgăstoasă rugăminte.

El luă pumnalul şi, fiara sălbatică, îmblânzită acum, tăie sforile care legaseră braţele tinerei femei.

Braţele rămase libere se sprijiniră cu moliciune perfidă de umerii lui Nicolai Arsoff.

— Vii, prostule! murmură dânsa râzând.

Dar acum nu era vocea aceea imperioasă şi mândră. Era o voce drăgăstoasă, plină de farmec.

Nu mai era regina ofensată, care-l calcă în picioare pe îndrăzneţul sclav; era fiica Evei, care înlănţuia la carul ei plin de farmece pe acel urs al nordului, care ar fi putut s-o zdrobească dintr-o singură lovitură.

Şi Nicolai Arsoff îngenunche şi îndrăzni să atingă cu buzele mâna Vandei.

Doar lanterna pe care intendentul o adusese cu el era martora acestei scene.

Vanda îl lăsă un moment îngenuncheat în faţa sa; apoi, cu un gest, îl ridică în picioare.

El o privi acum cu admiraţie şi cu respect.

— Aşadar tu eşti bogat? îl întreba dânsa.

— Foarte bogat, răspunse Arsoff cu mândrie.

— Eu mi-am pus în gând să te fac sărac.

Arsoff începu să râdă.

— Va fi cam greu, zise dânsul.

— Atunci, zise ea, învăluindu-l în razele magnetice ale privirii sale, ucide-mă mai bine.

Şi-i surâdea aşa de încântător, încât intendentul îşi pierdu şi putina raţiune care-i mai rămăsese.

— Unde este aurul tău? întrebă dânsa.

— E ascuns!... Oh!... e ascuns bine!...

— Vreau să ştiu unde...

Dar avariţia şi lăcomia erau mai puternice la omul acela decât orice alte sentimente, decât orice alte pasiuni.

— Nu; e imposibil, zise dânsul; îţi voi da tot ce doreşti... dar...

— Dar, zise dânsa, întrerupându-l cu un gest plin de mândrie, doresc ca tu să fii mereu sclav... şi pentru că ai un castel şi o armată întreagă de lachei, trebuie ca tot ce mişcă pe aici să mă asculte.

Privirea şi surâsul Vandei îl îmbătau pe Nicolai Arsoff mai tare decât l-ar fi îmbătat rachiul acela blestemat, cu care îi plăcea să se ameţească în fiecare seară.

Fiara sălbatică era dominată, zdrobită, redusă la neputinţă.

— Vreau o serbare de îndată, ordonă Vanda; vreau să cinez chiar astă noapte la lumina vie a candelabrelor: vreau să beau din vinul cel mai bun, sclavule, şi vreau ca toţi oamenii tăi să mi se prosterneze la picioare. Voi fi regina acestui castel de acum înainte.

Şi din nou îşi sprijini unul din braţele ei de gâtul de taur al lui Arsoff.

De astă dată intendentul înnebuni de-a binelea.

Vocea sa se auzi răsunând prin coridoare şi ordinele se succedară ca acelea ale unui general în ajunul unei lupte.

Erau orele două după miezul nopţii. La orele trei, după dorinţa suverană a Vandei, serbarea nocturnă era improvizată şi dânsa se afla la masă, între patru ochi cu intendentul, pe când afară o muzică intona dulci melodii.

Şi servitorii sălbaticului intendent îşi spuneau între ei:

— Acum stăpânul e îndrăgostit; poate că va fi mai puţin crud.

Două ore după aceea, intendentul era beat.

Atunci Vanda trimise servitorii la culcare şi concedie muzicanţii.

— Acum, zise dânsa intendentului, îndată ce fură singuri, vreau să-mi spui unde e aurul tău?

Dar el se mai apăra încă.

— Oh! nu... asta nu se poate!...

Pe o masă se afla încă pumnalul care se înroşise de sângele domnului de Morlux. Vanda întinse mâna şi-l apucă.

Intendentul crezu că tânăra femeie vrea să-l ucidă şi se trezi un moment. Se sculă clătinându-se şi se îndreptă spre Vanda.

Dar aceasta se dădu înapoi, cu pumnalul ridicat, repetând:

— Unde e aurul tău?...

Capitolul XXXI

O amintire lumină creierul lui Nicolai Arsoff pe când înainta spre Vanda ca s-o dezarmeze.

El îşi aduse aminte că cu trei ore înainte Vanda se aruncase asupra domnului de Morlux cu agilitatea şi fulgerătoarea repeziciune a unei tigroaice şi că domnul de Morlux nu scăpase de moarte decât mulţumită unei fericite întâmplări.

Se opri deci în mijlocul camerei şi începu să râdă; râsul acela idiot de beţiv.

— Mi se pare, bolborosi dânsul, că dumneata îţi baţi joc de mine.

— Nicidecum, răspunse Vanda; vreau numai să ştiu unde e comoara.

— Pentru a mi-o răpi?

— Poate...

— Nu, nu, repetă dânsul; îţi voi da tot ce doreşti, dar...

— Vreau să ştiu unde e comoara; fără nici un „dar”...

Şi îi surâse din nou, cum îi surâdea întotdeauna când voia să-l seducă.

Nicolai mai făcu un pas înainte.

Dar pumnalul acela, pe care Vanda îl ţinea mereu în mână, îl făcu să se oprească din nou.

— Oh! te iubesc, bolborosi dânsul, te iubesc!...

— Dacă-i aşa, zise dânsa surâzându-i mereu, de ce nu vrei să-mi arăţi unde e ascunsă comoara ta?

— Dar îţi spun că-ţi voi da aur cât vei vrea...

— Nu, vreau să-mi fac eu singură partea...

— Ah! zise dânsul uimit, aşadar nu vei lua totul?

— Nu.

Vocea tinerei femei era limpede şi pe chipul ei era răspândită o expresie de sinceritate atât de mare, încât beţivul rămase nehotărât.

— Vreau să ştiu unde-ţi ascunzi aurul, pentru a mă putea convinge dacă eşti om ingenios.

Arsoff începu să râdă.

— E ascuns bine aurul meu, zise el.

— Ah!

— Ar putea să-l caute sute de oameni în toate părţile, adăugă dânsul cu mândrie, şi tot nu l-ar găsi.

Vorbind astfel, Nicolai Arsoff habar n-avea că, cu patru zile mai înainte, pe când germanul şi tovarăşa să îl aduceau beat mort de la Studianka, trăncănise în neştire, vrute şi nevrute.

Rocambole îi spusese atunci Vandei:

— Păcat că nu mai sunt Rocambole de altă dată. Iată un prilej frumos de a pune mâna pe o avere mare, fără multă muncă.

Deci, Vanda avea motive să insiste în întrebările ei.

Nicolai Arsoff mai stătea încă la îndoială.

— Dar, adăugă Vanda, începând să râdă, dacă ai într-adevăr aşa de mult aur, cum crezi tu că-l voi putea lua cu mine?

— Am cu ce să-mi umplu o sanie întreagă, răspunse dânsul.

— Arată-mi-l şi mie!

Beţivul stătu multă vreme la îndoială, între două sentimente cu totul opuse, vanitatea şi prudenţa.

Vanitatea îl împingea să-şi arate comoara, pentru a o face pe Vanda să-i admire ingeniozitatea.

Prudenţa îi comanda să-şi păstreze secretul numai pentru el.

În cele din urmă vanitatea fu mai puternică.

— Ei bine! exclamă dânsul, îţi voi spune.

— Ah!... în sfârşit...

— Dar nu-i aşa că vei vrea să mă iubeşti?

Şi mai făcu un pas spre dânsa.

— Da, după ce-mi vei fi spus unde este aurul tău...

— Dar nu-i aici în castel...

— Da?... Dar atunci unde e?...

— În grădină.

— Îngropat?

— Nu... mai bine decât aşa.

— Ei aş!... zise dânsa sprijinindu-şi mâna stângă de umărul intendentului, care simţi un fior prin tot corpul la această atingere.

— E sus, în aer... adăugă Arsoff.

— Nu vezi cum ninge şi ce frig e afară?...

— Ce-mi pasă?

— Mă voi înveli bine într-o blană.

În aceeaşi clipă Vanda apăsă pe butonul soneriei şi doi camerişti intrară îndată.

— Proştilor! le zise Nicolai Arsoff, daţi-mi blănurile cele mai calde şi aruncaţi-le pe umerii doamnei, care va fi de acum înainte stăpâna şi regina voastră. Aduceţi blana aceea de vulpe albastră, pentru care negustorul de la Peterhoff mi-a oferit douăzeci de mii de ruble.

Ordinele lui Nicolai Arsoff fură executate îndată.

Învăluită în bogata blană care-i fusese adusă, Vanda se sprijini alene de braţul intendentului.

— Mi se pare că înnebunesc, murmură acesta, simţindu-se transportat într-o lume de vis.

— Să mergem să-ţi vedem comoara, repetă Vanda.

Nicolai, clătinându-se mereu, se aventură prin coridoarele castelului. Vanda îl susţinea.

Ajunseră astfel până la uşa care dădea în grădină şi a cărei cheie Arsoff o avea în buzunar.

Era o noapte glacială, cerul era de un senin strălucitor.

Frigul îl dezmetici puţin pe Nicolai Arsoff. Din nou stătu la îndoială.

Dar Vanda se lipi şi mai mult de dânsul şi neîncrederea fu uşor învinsă, prudenţa dispăru cu totul şi nu mai rămase decât vanitatea. Ţinea să justifice cuvântul ingenios pe care-l pronunţase Vanda.

— Stăpâno, zise dânsul, pe când înaintau mereu, crezi oare dumneata că un sclav nu poate avea tot atâta spirit ca un om liber? Nici contele Potenieff, stăpânul meu, nici ţarul însuşi n-ar fi putut avea ideea pe care am avut-o eu.

— Da?... zise Vanda cu un ton plin de ironie.

Intendentul întinse mâna spre un monument de formă bizară, cu cupolă aurită, care se găsea la capătul grădinii.

— Ce-i acolo? întrebă dânsa.

— Sunt băile castelului; sunt cabine pentru iarnă şi un bazin de marmură pentru vară.

— Şi acolo sunt banii tăi?...

— Poate.

Era lună plină; pământul era pretutindeni acoperit de zăpadă; s-ar fi zis că eră ziuă, atât de mare era lumina.

Cu cât se apropiau de monument, Vanda se prefăcea a fi din ce în ce mai curioasă.

În sfârşit, ajunseră în punctul pe care Arsoff îl arătase cu mâna. Acum Vanda putu să vadă lângă monumentul cu cupola aurită un bazin adânc de vreo cincisprezece picioare.

— Acolo e! zise Arsoff.

Vanda se apropie de bazin, se uită până în fund, dar nu văzu nimic.

Bazinul era cu totul deşert.

— Sclavule, zise dânsa cu o voce dulce, vrei să-ţi râzi de mine?

— Nu, stăpâno, răspunse Arsoff, lasă-mă să-ţi explic.

— Vorbeşte.

— Nu vezi, jos, în mijlocul bazinului, un punct negru?

— Da.

— E un inel de fier. Ridicând inelul acesta, dai de o scândură.

— Bun...

— Şi scândura aceasta acoperă o pivniţă adâncă, de vreo opt picioare.

— Şi, acolo...

— Acolo am îngrămădit atâta aur şi atâtea bilete de bancă, încât contele Potenieff şi-ar pierde capul contemplându-le o clipă măcar.

— Dar eu!... zise Vanda, aruncând intendentului o privire plină de farmec.

Nicolai întinse braţele şi vru s-o îmbrăţişeze; dar tânăra femeie îl respinse cu dulceaţă.

— Nu, zise ea, vreau mai întâi să ştiu totul...

În acelaşi timp îi arăta surâzând lama pumnalului, pentru care Nicolai avea un respect foarte mare.

— Dar, reluă dânsa, ştii că ascunzătoarea asta mie nu mi se pare tocmai aşa de ingenioasă!...

— Şi pentru ce, mă rog?

— Mi-ar plăcea mai bine o casetă solidă, într-o pivniţă cu ziduri groase şi cu o uşă masivă de fier.

— Natura mi-a oferit ceva mai bun! zise Nicolai Arsoff. Priveşte... Bazinul acesta este adânc.

— Da.

— E făcut din marmură şi pereţii săi nu prezintă nici cea mai mică asperitate.

— E adevărat.

— Dacă un om, un tâlhar de exemplu, ar coborî într-însul, n-

ar putea să mai iasă decât cu ajutorul unei scări.

— Un lucru pe care şi-l poate procura oricine, cu cea mai mare uşurinţă, zise Vanda.

— Aşteaptă, reluă intendentul; bazinul acesta nu e gol niciodată... decât două trei zile, în tot timpul anului; şi te asigur că în aceste trei zile sunt cu ochii deschişi!...

— Explică-te!...

— Ieri, ţăranii şi-au plătit toate datoriile. Mâine, dacă noaptea va fi destul de întunecoasă, voi transporta jos tot ce mi-au adus dânşii.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, vezi cabinetul acesta?

— Da.

— E în comunicaţie cu cabinetul de iarnă. Îl voi deschide...

— Şi bazinul se va umple?

— Da. O oră după aceea, apa va îngheţa şi deasupra comorii mele vor fi douăzeci de picioare de gheaţă, un zid pe care mi-l făureşte natura de-a gata, mai puternic decât ar fi putut să-l ridice vreodată mâna omului.

Vanda surâse şi Nicolai Arsoff crezu că surâsul exprima admiraţie.

— Eşti un om de geniu, exclamă tânăra femeie; dar cred că-ţi vei aminti de făgăduiala pe care mi-ai făcut-o?

— Fără îndoială, bolborosi dânsul.

— Mi-ai făgăduit aur!...

— Da.

— Şi vreau să mi-l dai mai înainte de a inunda bazinul. Mă înţelegi tu?... Vreau aur!... Vreau să mă îmbăt privind monedele în mâna mea!...

— Îl vrei pe tot? întrebă el cu oarecare spaimă, însă din ce în ce mai fermecat.

— Nu, eu mă încred în generozitatea ta. Dar în ce mod vei coborî înăuntru? Nu văd nici o scară pe aici...

— Oh! aşteaptă puţin, murmură dânsul.

Îndată desfăşură în jurul corpului său o frânghie, pe care aproape toţi robii ruşi o poartă la dânşii, şi agăţă un capăt al acelei frânghii de robinetul tubului.

Vanda avu o privire nesăţioasă şi ochii începură a-i străluci ca două flăcări stranii.

Capitolul XXXII

Atunci intendentul se dezbrăcă de blană, care ar fi putut să-l supere în mişcări şi, apucând frânghia cu mâna, se lăsă să alunece în fundul bazinului.

Dar abia se aplecase pentru a pune mâna pe belciugul de fier cu care trebuia să ridice scândura sub care se găsea comoara, când deodată un torent de apă căzu pe capul lui.

Se sculă cu vioiciune, aproape orbit de torent.

Vanda deschisese robinetul ţevii de apă caldă şi apa curgea acum de mărimea unui val.

Arsoff nu înţelese la început; el îşi închipuia că, trăgând frânghia pe care coborâse în bazin, trăsese şi robinetul care se deschisese.

De aceea îi strigă Vandei, care stătea nemişcată pe marginea bazinului:

— Închide robinetul, doamnă!...

Dar Vanda nu se mişca deloc şi apa cădea pe capul intendentului, care se retrăsese la cealaltă extremitate a bazinului.

— Închide! închide! repetă el.

— Dobitocule, răspunse Vanda rânjind. Ha! ha! ha!...

Arsoff se repezi spre frânghia care atârna şi începu să urce.

Vanda nu se împotrivi deloc şi-l lăsă să urce.

Înainta cu îndârjire, cu toate că apa îi cădea cu furie pe cap şi-l orbea.

Vanda, nemişcată şi liniştită, râdea mereu.

Arsoff se dezmeticise acum de-a binelea şi îşi regăsise toată puterea, toată energia....

Urca cât putea de repede şi ajunsese aproape sus; voi chiar să pună mâna pe marginea bazinului pentru a se avânta pe pământ, când deodată recăzu din nou la fund.

Vanda tăiase frânghia cu pumnalul.

Intendentul scoase un strigăt teribil de furie, dar Vanda îi răspunse printr-un nou hohot de râs.

— Sclavule, îi strigă dânsa, de acum înainte nu vei mai biciui pe nimeni; nu vei mai putea să-l jefuieşti nici pe stăpânul tău, Potenieff; şi nici nu vei mai îndrăzni să-i vorbeşti de amor unei femei libere ca mine!... Dacă ştii vreo rugăciune, îngenunchează şi spune-o; dacă crezi în Dumnezeu, cere-i iertare, căci vei muri, şi locul în care eşti acum va deveni

mormântul tău!...

— Ajutor!... ajutor!... urla Nicolai Arsoff, sărind în sus ca un bezmetic sau ca o fiară prinsă în cursă.

— Nu te aude nimeni! răspunse Vanda, şi chiar dacă te-ar auzi, n-ar îndrăzni să se apropie!   n-aş avea decât să le fac un singur semn, ca să se îndepărteze îndată cu toţii. Nu le-ai spus chiar tu că de acum înainte eu sunt stăpâna şi regina lor?

Nivelul apei urca necontenit şi bazinul se umplea.

— Ah! femeie mizerabilă! strigă dânsul sfârşit, vrei deci să mă îneci?

Ea îi răspunse printr-un hohot de râs strident, teribil, ca o condamnare la moarte.

— Nu, zise ea; moartea prin asfixiere ar fi prea dulce pentru tine!... N-ai fi îndeajuns de pedepsit!...

Şi învăluită în blana sa, ea aştepta cu ochii fixaţi asupra intendentului, împrejurul căruia apa urca puţin câte puţini..

Primele valuri de apă care curseră erau calde; apoi apa deveni mai rece şi în cele din urmă îngheţată.

Nicolai Arsoff scotea ţipete îngrozitoare, se ruga, blestema, iar se ruga.

Bazinul se umplea cu încetul; acum apa îi venea până la piept...

— Femeie! strigă Arsoff, închide robinetul şi toată comoara va fi a ta!

— Sclavule! răspunse ea; dacă trăia baronul Sherkoff şi ai fi cutezat să ridici ochii asupra mea, te-aş fi omorât sub loviturile biciului.

— Iertare, doamnă, iertare, stăpână!... zise el împreunându-şi mâinile. Închide robinetul!... în numele cerului, în numele lui Dumnezeu!

Vocea îi tremura şi dinţii îi clănţăneau cu furie, căci apa era din ce în ce mai rece şi urca necontenit.

În sfârşit, ajunse până la umerii nenorocitului şi-i înconjură gâtul ca un cerc de oţel.

— Haide să te ascult, îi zise Vanda cu un hohot de râs batjocoritor, închizând robinetul.

Apa încetă să mai curgă, iar capul nenorocitului rămase afară.

Pentru moment el se crezu scăpat; pentru moment crezu că dânsa avusese milă de el şi începu să strige:

— Aruncă-mi frânghia mat iute şi cheamă pe cineva să mă ajute!...

Dar Vanda râdea mereu, acelaşi râs strident.

— Ah! strigă intendentul, apa mă îngheaţă! Ajutor!... Scoate-mă de aici, doamnă!...

— Eşti nebun! răspunse Vanda plimbându-se împrejurul bazinului pentru a se încălzi.

În sfârşit, Nicolai Arsoff simţi că apa se strânge împrejurul lui şi, din gâtul lui îngheţat, abia mai ieşeau cuvinte nearticulate.

Apoi aceste sunete nearticulate deveniră din ce în ce mai slabe...

Vanda se plimba mereu împrejurul bazinului, păzindu-şi victima, ca un dragon în jurul unei caverne în care zace o comoară.

Cu toată blana ei de vulpe, tremura şi ea de frig, căci era una din acele nopţi teribile de care chiar şi ruşii se înspăimântă. Dar, ura îi dădea puterea şi curajul de a lupta cu frigul.

Arsoff nu mai striga.

El îşi plimba de jur împrejur privirea-i rătăcită şi Vanda înţelese că o agonie teribilă începuse pentru dânsul.

Şi, cu ceasul în mână, numărând minutele care se scurgeau, ea îşi continua umblatul mândră şi neînduplecată ca zeiţa răzbunării!...

. . . .

Pe când Vanda îl chinuia astfel pe Nicolai Arsoff, o sanie alerga ca fulgerul spre castelul „Lifru”.

Se luminase de ziuă şi vârfurile arborilor străluceau sub bătaia razelor lucitoare.

Rocambole îşi biciuia caii cu furie şi repeta fără încetare numele Vandei:

— Vanda!... Vanda!...

Madeleine, zdrobită, învinsă de atâtea emoţii, amorţită de frigul teribil al nopţii, adormise din nou în fundul săniei.

Alexei, ţăranul rus pe care Rocambole îl luase cu dânsul, când trecuse din nou prin faţa staţiei de poştă, îngrămădise peste dânsa toate blănurile şi cuverturile pe care le avea în sanie.

În sfârşit, zidurile fiefului de la „Lifru” începură să se zărească, şi peste puţin timp caii se opriră în curtea castelului.

Rocambole sări de pe capră strigând:

— Vanda?... Unde este Vanda?...

Un mujik, care ştia limba franceză, îi ieşi înainte şi, cu un aer tâmp, îi răspunse:

— Doamna este stăpâna noastră acum!

Rocambole îi văzu alergând spre dânsul pe toţi oamenii castelului.

Unii râdeau, alţii erau beţi...

Dar toţi păreau învioraţi de o bucurie neînţeleasă. Şi cum Rocambole continuă să întrebe mereu de Vanda, îl conduseră în grădină, de unde tânăra femeie nu se mişcase toată noaptea.

Aici Rocambole o văzu pe Vanda asistând la cel din urmă moment al vieţii sclavului ei, care cutezase să-i vorbească de dragoste.

Acum bazinul era de tot îngheţat, şi din mijlocul unui bulgăre de gheaţă ieşea capul lui Nicolai Arsoff.

El mai respira încă, dar gheaţa i se strânsese împrejurul gâtului şi-l sugruma; oamenii castelului o surprinseră pe Vanda împlinindu-şi răzbunarea, şi, în loc să-l scape pe stăpânul lor, aplaudară, bucuroşi de supliciul lui.

Vanda nu auzea, nu vedea nimic; ea privea fix capul acela vânăt, pe care se zugrăvise moartea. Şi numai când acei ochi se închiseră şi acele buze îngheţară, numai când fu sigură că Nicolai Arsoff murise, ea se întoarse.

Atunci îl văzu pe Rocambole, grav şi tăcut lângă ea, şi scoase un ţipăt.

— Unde e Madeleine? întrebă ea.

— E salvată, răspunse Rocambole.

— Ah! ştiam eu bine! murmură tânăra femeie căzând în braţele stăpânului ei.

— Acum să plecăm spre Franţa! Spre Franţa!... strigă Rocambole.

Capitolul XXXIII

Înainte de al urma pe Rocambole şi pe Vanda care o duceau pe Madeleine în Franţa, trebuie să ne întoarcem la un personaj din această poveste pe care l-am pierdut puţin din vedere.

Vrem să vorbim de Ivan Potenieff, pe care l-am lăsat întorcându-se de la prinţul K..., fiind arestat la bariera

Moscovei, din ordinul şefului poliţiei.

În Rusia nu se mai discută în asemenea împrejurări.

De la cel mai umil servitor, până la cel mai mare senior, toţi se supun.

Ivan, care n-avea de unde bănui că această arestare fusese provocată de tatăl său, după ce se întrebă în zadar care putea să fie crima de care era acuzat, se resemnă şi se urcă în sania ce trebuia să-l conducă la Sankt Petersburg.

Drumul i se păru nesfârşit de lung; câteva zile i se părură un secol întreg.

Fiecare verstă pe care o străbătea, nu-l îndepărta oare tot mai mult de scumpa lui Madeleine?

În privinţa sorţii care îl aştepta, Ivan nu era tocmai neliniştit.

Avea mulţi prieteni în corpul cadeţilor şi toată lumea cunoştea destul de bine principiile paşnice de care se călăuzise întotdeauna.

Ivan îl iubea cu toată sinceritatea pe împărat şi nu era deloc entuziasmat de ideile retrograde ale vechiului partid aristocrat rus.

Numai că într-o ţară unde poliţia joacă un rol atât de mare, era lucrul cel mai firesc ca autorităţile din Moscova să fie înspăimântate văzând un ofiţer din garda imperială la întrunirile prinţului K..., ce făcea opoziţie pe faţă guvernului Majestăţii Sale.

Ivan înţelegea toate acestea cât se poate de bine şi-şi spunea în timpul drumului.

„Nu voi avea decât să scriu împăratului, pentru a obţine imediata eliberare şi o prelungire de concediu. Voi pleca atunci fără întârziere spre Moscova şi prea onoratul meu tată, care este toată cauza acestei întâmplări, vrând, nevrând, va trebui să mi-o dea pe scumpa mea Madeleine.”

Şi, din momentul în care făcu această reflecţie, Ivan se mai linişti şi începu să privească arestarea sa ca pe un eveniment fără nici o importanţă.

Ofiţerul de poliţie care îl întovărăşea îi îngăduise să-i scrie câteva rânduri tatălui său.

„Laşi la o parte orice afacere, scumpul meu tată, îi spunea dânsul în scrisoare, şi vii la Petersburg.

Dacă împăratul va fi înşelat de vreun fals raport al poliţiei, e

bine să fii lângă mine pentru a mă apăra.”

În sfârşit, în dimineaţa celei de-a cincea zi, ofiţerul prizonier îşi făcu intrarea în capitala tuturor ruşilor şi fu condus în acea parte care se numeşte „insula Sankt Petersburg”, la fortăreaţa hexagonală care serveşte de închisoare militară.

Guvernatorul parcurse cu repeziciune raportul adus de ofiţerul de poliţie care executase arestarea lui Ivan şi îl întovărăşise la Petersburg.

Apoi se adresă lui Ivan:

— Eşti oaspetele meu până la un nou ordin şi-mi place să cred că situaţia dumitale nu e deloc gravă.

Familia Potenieff, deşi nu mai era bogată, se bucura totuşi de mare consideraţie.

Ivan fu găzduit într-o încăpere separată şi i se dădu un soldat pentru a-l servi. Seara, guvernatorul închisorii îl invită la cină.

Această politeţe i se păru lui Ivan de bun augur.

El ceru voie să-i scrie împăratului şi voia îi fu acordată.

A doua zi aşteptă tot timpul punerea sa în libertate, dar nici un ordin nu fu trimis guvernatorului închisorii.

Mai trecură două zile şi, spre cea mai mare uimire a lui Ivan, nu văzu pe nimeni venind; el credea că tatăl său alergase îndată spre Petersburg şi era convins că împăratul n-avea să-i refuze nimic contelui Potenieff.

Ivan însă se înşela.

Zilele treceau una după alta şi el era tot arestat; i se dădea însă permisiunea de a scrie şi el redacta un adevărat jurnal pentru scumpa sa Madeleine.

După zile veniră săptămâni, şi el tot arestat era, fără ca guvernatorul să-i vorbească măcar de punerea sa în libertate.

Într-o zi însă, când pentru a suta oară Ivan se plângea cu amărăciune de rigoarea cu care era tratat şi de puţina stimă ce se arăta tatălui său, contele Potenieff, guvernatorul, un ofiţer bătrân, care nu era tocmai mulţumit de actuala sa funcţie, înălţă din umeri şi-i zise:

— Crezi dumneata, tinere, că contele Potenieff se ocupă de dumneata?

— Doamne! răspunse Ivan, s-ar putea să fie altfel?

— S-ar putea...

— Ce vrei să spui, domnule? întrebă Ivan mirat.

— Tânărul meu prieten, zise guvernatorul, vei avea

bunăvoinţa să discuţi câteva minute cu mine?

— Desigur, domnule.

— De ce ai fost arestat?

— Pentru că am fost pe la prinţul K... unde se ocupa lumea de politică şi vorbea împotriva ţarului.

— Şi pentru ce te-ai dus la prinţul K...?

— Este un prieten al familiei mele. Tatăl meu m-a însărcinat să-i duc complimente din partea lui.

Guvernatorul începu să surâdă.

— Ascultă-mă, reluă dânsul. Crede-mă că, dacă poliţia din Moscova te-ar fi crezut cât de puţin primejdios, nu te-ar fi trimis la Petersburg şi te-ar fi trântit chiar în închisoarea din Moscova.

— Serios?

— Şi, după aceea, ai fi fost trimis în lanţuri în Siberia, fără multă discuţie.

Ivan se înfiora fără voie...

— Vezi bine că n-ai fost trimis în Siberia, continuă guvernatorul, şi că eşti foarte departe de acolo; te odihneşti în închisoarea aceasta, unde nimic nu-ţi lipseşte.

— Nimic, afară de permisiunea de a mă plimba puţin pe Bulevardul Newski, zise Ivan râzând.

— Dacă îmi vei da cuvântul dumitale că te vei întoarce aici serile, îţi dau voie să ieşi în oraş în toate zilele, răspunse guvernatorul.

— E cu putinţă aşa ceva? exclamă Ivan uimit.

— Da, este; dar sunt absolut imperioase trei condiţii, pentru aceasta; trei condiţii pe care trebuie să-mi dai cuvântul dumitale de onoare că le vei îndeplini.

— Şi care sunt aceste condiţii?

— Cea dintâi e că nu vei încerca să pătrunzi în palat şi nici nu vei cere audienţă, fie la directorul general al poliţiei, fie la oricare alt înalt funcţionar.

— Promit, răspunse Ivan.

— Cea de-a doua, că nu vei scrie împăratului; căci, trebuie să-ţi spun adevărul, adăugă ei râzând; am primit ordin să opresc scrisoarea dumitale şi, prin urmare, împăratul nu a primit-o.

— Dar, domnule... strigă Ivan disperat.

— Şi cea de-a treia, zise guvernatorul cu răceală, este că ori primeşti aceste condiţii, şi atunci vei avea permisiunea să te

plimbi în toate zilele, ori nu le primeşti şi atunci vei rămâne în camera dumitale...

— Bine, murmură Ivan, nu voi scrie nimic.

— Pe lângă acestea, trebuie să adaug, continuă guvernatorul, că dacă vei întâlni pe cineva din cunoştinţele dumitale, nu le vei spune că eşti prizonier.

— Domnule, strigă Ivan cu uimire, toate acestea sunt o enigmă.

— O enigmă al cărui cuvânt trebuie să-l fi înţeles dumneata...

— Ba nu înţeleg nimic...

— Caută şi vei găsi, cuvântul e un nume de femeie, îi zise guvernatorul.

Apoi plecă, lăsându-l pe Ivan în prada unei vii surprinderi.

O oră după aceea, soldatul pe care i-l dăduse ca valet de casă îi aduse din partea guvernatorului un portofel şi un bilet.

Portofelul conţinea o sută de ruble şi scrisoarea arăta că acei bani proveneau dintr-un bilet de credit trimis de contele Potenieff.

— Tatăl meu este la Petersburg! strigă Ivan.

Şi, sărind în sus, începu să se îmbrace în cea mai mare grabă.

Era pe la prânz, şi fiindcă soarele strălucea, strada era plină de echipaje.

Guvernatorul, însă, nu-şi râsese de Ivan, căci, aflându-se la poartă, îl salută şi-l lăsă să iasă, şi astfel, de îndată ce se găsi afară din arest, se aruncă într-o trăsură şi zise vizitiului:

— Condu-mă la „Puntea cântăreţului”.

Lângă acea punte era casa „Kallugiun”, unde contele Potenieff avea obiceiul să tragă când venea la Petersburg.

Dar, ajungând acolo, află că nici nu se auzise vorbindu-se de contele Potenieff şi atunci el, care nu ghicise nimic din declaraţia guvernatorului, îşi reaminti de cuvântul enigmă, care era o femeie, şi-şi zise în sine

„Vasilika! Ea trebuie să fie!”

Aşadar, Ivan nu-l acuza pe tatăl său, ci pe frumoasa contesă Vasilika, pentru că, îndrăgostindu-se de dânsul, provocase fără îndoială arestarea sa pentru a-l smulge de lângă Madeleine. Cugetând astfel, fu cuprins de furie şi strigă vizitiului:

— Condu-mă la Vyburg!

Vyburgul e un cartier situat pe malul drept al Nevei şi acolo

locuia frumoasa contesă Vasilika Wasernoff, adică bogata moştenitoare pe care bătrânul Potenieff plănuise s-o căsătorească cu fiul său.

Nu trecu mai mult de un sfert de oră şi trăsura se opri în faţa scării de marmură roşie a palatului Wasernoff.

Ivan, palid de mânie, murmură:

„Să te vedem acum, contesă Vasilika, cine din noi doi este mai tare!...”

Capitolul XXXIV

Contesa Vasilika Wasernoff, care era văduvă, era foarte frumoasă: albă ca un crin, cu părul blond ea aurul, de talie înaltă, cu ochi negri plini de foc şi cu nişte buze dispreţuitoare, care indicau un caracter foarte energic.

Contesa Vasilika poseda o „imensă avere”; ea era stăpână absolută pe mâna ei şi, dacă cugetase să se căsătorească cu Potenieff, era din cauză că acesta, în iarna precedentă, mai înainte de a o fi văzut pe Madeleine, îi făcuse frumoasei văduve o curte stăruitoare. Şi apoi Potenieffii şi cu Wasernoffii erau rude; primind mâna lui Ivan, contesa ştia că ridica o casă nobilă, căzută în sărăcie.

Ivan, timp de cinci luni pe care şi le petrecuse departe de Petersburg, îi scrisese contesei mai multe scrisori.

Cele dintâi fură înfocate, dar cele din urmă erau puţin mai reci.

Vasilika se credea însă iubită şi răspunse contelui că era gata să se căsătorească cu Ivan.

Ivan intră la contesă ca un nebun, dar intendentul îi ieşi înainte zicându-i:

— Doamna e cam indispună şi domnul vine cam devreme.

— Vreau să o văd îndată, zise Ivan cu bruscheţe şi trecu înainte.

Contesa era întinsă pe o sofa, învelită cu o piele de tigru.

Flori frumoase erau răspândite în jurul ei.

În timp ce zăpada îmbrăcase terasele palatului său de marmură, contesa părea că trăieşte în mijlocul florilor şi a vegetaţiei din Orient.

La vederea lui Ivan, ea se ridică leneş, îi întinse mâna şi vru să-l tragă lângă ea pe sofa.

Dar Ivan era foarte palid şi obrazul lui trăda o iritare violentă.

— Vii de la Moscova? îl întrebă contesa. Când ai sosit?

Această întrebare îi permise lui Ivan, care rămăsese în picioare, să dea drumul furiei sale.

— Ştii mai bine ca mine, contesă, zise el.

Ea îl privi cu o mirare care ar fi trebuit să-l convingă că nu ştia nimic.

Dar era atât de orb de furie, încât urmă cu un ton ameninţător:

— Sunt prizonier de zece zile, mulţumită ordinului dumitale.

— Prizonier? întrebă ea cu mare uimire.

— Da, am fost arestat la Moscova acum cincisprezece zile.

— Dar pentru ce?

— Dumneata mă întrebi asta? zise el cu un surâs batjocoritor...

— Vezi bine...

Dânsul începu să bată din picior cu furie.

— Femeile, strigă el, sunt perfide şi false.

La aceste cuvinte, contesa Vasilika se sculă ca o regină ofensată şi-i arătă uşa:

— Ieşi! îi zise.

Ivan înţelese că mersese prea departe şi gângăvi câteva cuvinte de scuză, dar contesa repetă gestul şi-i întoarse spatele.

Ivan se potoli şi zise:

— Nu voi ieşi până nu mă voi explica cu dumneata, contesă...

Vasilika îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ce explicaţii îmi ceri?

— Vreau să ştiu de ce m-ai arestat?

— Eu?

— Da, dumneata; căci a fost ordinul dumitale.

Tânărul era aşa de tulburat, încât contesa bănui, o clipă că Ivan îşi pierduse minţile.

— Să vedem, zise ea cu oarecare dulceaţă. Vreau să-mi dai o explicaţie. Zici c-ai fost arestat?

— Da.

— Pentru ce?

— Ah! zise Ivan cu amărăciune; am fost acuzat că am făcut politică...

— Dar, dragul meu, zise contesa, eu n-am nici o legătură cu

prefectul de poliţie.

— Dar cu tatăl meu, mi se pare că ai oarecare relaţii?

— Fără îndoială... Am relaţii cu tatăl dumitale, pentru că odinioară a fost vorba de o căsătorie între noi doi.

— Ei bine, verişoară, răspunse tânărul, tocmai pentru că astăzi eu nu mai doresc această căsătorie... de aceea m-aţi arestat dumneavoastră...

Contesa Vasilika nu era o femeie care să suporte o asemenea insultă.

Ea trase cu violenţă de cordonul soneriei.

Un camerist apăru îndată.

— Condu-l pe domnul Potenieff până afară, zise dânsa şi, trăgându-se pe lângă perete, dispăru pe o uşă secretă, lăsându-l pe Ivan împietrit.

Furia tânărului ofiţer se potolise. El îşi luă în linişte blana din mâinile cameristului, o îmbrăcă şi aşezându-se în trăsură, ordonă vizitiului:

— La catedrală!

Pe drum Ivan se întrebă dacă contesa spusese sau nu adevărul.

Atitudinea ei liniştită, mirarea adâncă, nu erau oare o dovadă de nevinovăţie?

Intră în temniţă şi ceru o audienţă guvernatorului.

Dar guvernatorul nu era acasă.

Ivan luă tocul şi scrise contesei Vasilika.

„Doamnă,

Iartă-mă; ai avut dreptate să spui că sunt nebun. Dar mă voi sili să mă explic în câteva cuvinte. Am căutat onoarea de a-ţi deveni soţ dumitale, căci am crezut că aceasta era dorinţa inimii mele; dar numai raţiunea a fost aceea care m-a îndemnat. Acum sunt cuprins de o adevărată patimă, şi am crezut că dumneata voiai să te răzbuni.

Iartă-mă.”

Ivan o luă de confidentă pe contesa Vasilika şi-i povesti toată dragostea lui pentru Madeleine, rugând-o să intervină pentru punerea lui în libertate.

După o oră de la expedierea acestei scrisori, contesa îi răspunse în termenii următori:

Scumpul meu văr,

Aş fi rămas şi acum tot la ideea mea că eşti nebun, dacă nişte scrisori pe care le-am primit chiar acum din Moscova nu mi-ar fi dovedit că spusele dumitale sunt adevărate.

Aşa încât, scumpul meu văr, m-am convins că povestea cu Madeleine este pe cât se poate de adevărată; sunt de asemenea convinsă că acea tânăra fată este aşa frumoasă, cum mi-o descrii. De aceea te rog să te grăbeşti, pentru că ar fi o adevărată nenorocire să pierzi asemenea comoară.

Şi pentru a ajunge la acest rezultat, te sfătuiesc să nu te duci la Moscova.

Madeleine nu mai este acolo.

Iubitul dumitale tată, care ţine aşa de mult să restaureze averea domeniilor sale pierdute, a crezut de cuviinţă s-o trimită pe tânăra Madeleine la plimbare, în Franţa.

Prin urmare, te sfătuiesc să te duci s-o cauţi în Franţa. Ştii, bunul meu văr, că am fost întotdeauna fată drăguţă şi pentru familia mea am făcut tot ce-am putut.

Pentru că îmi închipui că scumpul nostru conte Potenieff nu se va grăbi să-ţi deschidă un credit nelimitat, adaug la scrisoarea mea un bon de douăzeci de mii de ruble şi o scrisoare de credit pentru domnul de Rothschild, din Paris.

Îţi urez cel mai deplin succes atât dumitale, cât şi domnişoarei Madeleine.

Verişoara ta care te iubeşte,

Vasilika Wasernoff

P.S. — Ah! uitam că eşti prizonier!... Îi voi scrie unuia din fraţii mei, care se află în anturajul împăratului.

Cred că vei pus în libertate fără întârziere.”

Ivan, nebun de bucurie, ar fi vrut să alerge pentru a se arunca la picioarele contesei Vasilika; dar scrisoarea mai avea şi un al doilea post-scriptum.

„Îţi mai comunic — spunea mândra contesă — că părăsesc Petersburgul de îndată ce-ţi voi scrie aceste rânduri. Voi face o scurtă călătorie pe domeniile mele.”

„Femeia aceasta e un înger!...” murmură Ivan.

În aceeaşi seară, pe la orele opt, guvernatorul îl chemă la dânsul.

— Domnule, îi zise el, am ordinul să te pun în libertate, dar cu condiţia să părăseşti Petersburgul chiar în noaptea asta. Prefectul de poliţie mi-a dat şi un paşaport pentru dumneata. Vei putea să călătoreşti în voie timp de doi ani.

„Ce bună e Vasilika!”... murmură Ivan.

Câteva momente după aceea ieşea din fortăreaţă.

O troică gata de drum îl aştepta la poartă.

Un om îmbrăcat într-o blană mare ieşi înaintea lui Ivan şi se înclină până la pământ.

— Domnule, îi zise dânsul în limba franceză, eu sunt cameristul contesei Vasilika. Am călătorit foarte mult în viaţa mea, vorbesc toate limbile europene şi contesa a crezut că voi putea să-ţi fiu de oarecare folos, dacă vei binevoi să mă iei în serviciul dumitale. De asemenea, contesa Vasilika te mai roagă să primeşti şi troica asta, ca o mică amintire de la dânsa.

— O primesc din toată inima! exclamă Ivan, şi te primesc şi pe tine cu dânsa.

Cameristul surâse misterios şi Ivan se sui în troică fără a bănui că răzbunarea nemiloasei Vasilika era să călătorească împreună cu dânsul.

Capitolul XXXV

Ivan călătorise zi şi noapte, nemaiavând alt tovarăş de drum decât pe cameristul contesei Vasilika.

Omul acesta, italian de origine, nu se lăuda în zadar.

Vorbea destul de bine aproape toate limbile europene.

Călătorise pretutindeni; el ştia de mai înainte că în cutare ţinut drumurile erau grele şi caii proşti, că în cutare oraş erau hanuri bune şi care anume era cel mai bun dintre toate.

Ivan vroia să călătorească repede; Ivan era grăbit. El primise fără prea multe mofturi portofelul, şi scrisoarea de credit a puternicei contese Vasilika, şi acum semăna rublele în calea sa, atât era de doritor să ajungă mai repede.

De altminteri, paşaportul pe care îl avea la dânsul îl cam neliniştea. Pentru că acest paşaport nu era o armă îndestulătoare şi, dacă contele Potenieff ar fi aflat de fuga sa, şi ar fi vrut să-l oprească, ar fi putut cu uşurinţă obţine arestarea sa la frontieră.

Altfel, Ivan era un călător destul de vesel; mânca bine, bea bine şi fuma cu poftă ţigările pe care le găsise în troică.

Era o atenţie din partea contesei Vasilika.

Cameristul, care se numea Beruto, se pricepea de minune să povestească o mulţime de anecdote şi de întâmplări interesante, care mai scurtau lungimea drumului.

Căci în Rusia drumurile sunt aproape mereu aceleaşi. Câmpii vaste, pline de zăpadă; păduri de pini, din când în când câte un sat sau câte o casă de poştă izolată. Toate acestea treceau şi apăreau cu o monotonie chinuitoare.

După opt zile de drum ajunsese în mijlocul acelei provincii unde tatăl său avea vaste domenii, care din nenorocire erau acum în mare parte ipotecate.

Ivan Potenieff se hotărî să facă un mic înconjur pe la Lifru, pentru a schimba câteva cuvinte cu intendentul Nicolai Arsoff.

Dacă ţăranul rus tremură înaintea intendentului, acesta tremură şi mai mult în faţa stăpânului.

Ivan, după sfaturile lui Beruto, care era un om foarte ingenios, îşi spuse:

„Ştrengarul acesta de Nicolai Arsoff trebuie să aibă mulţi bani prin lăzile sale. Mă duc să-l scutur puţin; va fi treabă de o oră.”

Din această cauză sania lui Ivan se oprise la Peterhoff, pentru a lua cai odihniţi. Avea, deci, să părăsească un moment marele drum al Varşoviei şi să se îndrepte spre Lifru.

De obicei, casa de poştă e goală. Afară de stăpân şi de familia sa, afară de călătorul care se opreşte un moment acolo pentru a aştepta schimbarea cailor, nu mai întâlneşti pe nimeni.

Cu toate acestea, în ziua aceea casa de poştă era plină de lume.

Erau acolo nişte burghezi din Peterhoff, nişte soldaţi din corpul de cazaci şi mai mulţi ţărani. Cu toţii făceau cerc în jurul unui vizitiu, care perora cu mare vioiciune.

Omul acela vorbea şi ascultătorii păreau vrăjiţi de spusele lui.

Poporul rus, ca toate naţiunile robite, are o doză foarte mare de scepticism şi de indiferenţă, care îl împiedică să fie curios.

El n-are ardoarea aceea fierbinte a meridionalului, nu se pasionează, nu se entuziasmează.

Prin urmare, povestea vizitiului trebuia să fie nespus de

interesantă.

Ivan se apropiase şi asculta şi dânsul.

Omul acela nu făcea parte din poşta imperială: era un vizitiu particular, purta livreaua unui mare senior de prin împrejurimi, prinţul Maropuloff.

Prinţul acesta era unul din cei mai bogaţi proprietari al provinciei.

Proprietăţile vecinilor săi erau nişte nimicuri pe lângă proprietăţile sale. Omul acesta avea o sută de ţărani; poseda mine de argint la picioarelor munţilor Urali; la nevoie, ar fi putut să ridice un regiment întreg pe socoteala sa.

Prinţul Maropuloff era un om foarte tânăr; avea abia treizeci de ani. Distracţia sa preferată era vânătoarea.

În trecut, în vremea când împăratul Alexandru nu era încă împărat, îl întovărăşea la vânătoarea de urşi.

Dar în partea Rusiei unde locuiau acum nu erau urşi deloc. Lupi însă, după cum am văzut, erau foarte numeroşi.

Pentru prinţ era o plăcere nebună să plece la apusul soarelui, când începea să se anunţe noaptea îngheţată, din castelul său de pe ţărmurile Berezinei, pentru a se îndrepta spre Nord, în direcţia Moscovei. Îi plăcea să plece împreună cu câţiva amici veniţi anume de la Petersburg, într-o sanie trasă de cai sălbatici din Ucraina.

Vizitiul dădea drumul cailor cu toată viteza, scoţând nişte chiote lungi.

Unul dintre servitorii prinţului, care sta îndărătul săniei, trăgea de urechi o capră, ce începea să ţipe de durere.

Sania zbura pe zăpadă ca o luntre pe ocean.

La ţipetele caprei, lupii veneau în goană. Atunci prinţul şi tovarăşii săi îşi descărcau armele. Şi alergau astfel toată noaptea, lăsând în urma lor un lung şir de cadavre.

Când se lumina de ziuă şi zăpada începea să lucească sub razele vii ale soarelui, lupii rămaşi în viaţă fugeau să se afunde în adâncul pădurilor.

Atunci vizitiul întorcea caii şi aduna unul câte unul cadavrele rămase nemâncate de lupi, ale, căror blănuri mirau îndată în marile săli ale castelului, unde prinţul Maropuloff petrecea o mare parte din sezonul de iarnă.

Povestea unei astfel de vânători o spunea acum surugiul în casa poştei de la Peterhoff.

Cu toate acestea, vânătorile prinţului erau atât de

cunoscute în locurile acelea, încât nu mai interesau pe nimeni, dacă n-ar mai fi fost la mijloc şi o altă întâmplare extraordinară.

Iată ce mai spunea surugiul:

— Alaltăseară, prinţul a ordonat să se înhame caii la sania de vânătoare. Avea ca oaspeţi patru amici de la Petersburg, ofiţeri de gardă. La ora cinci, după apusul soarelui, prinţul şi cu amicii lui erau în sanie. Mai erau în sanie două căprioare, douăsprezece puşti şi doi mujiki, care aveau însărcinarea — unul de a le face pe căprioare să ţipe, celălalt — de a încărca puştile. Astfel am plecat şi când s-a înnoptat de tot am intrat într-o pădure de brazi. Atunci lupii începură să iasă şi prinţul cu tovarăşii săi începură să descarce focuri. Timp de o oră a fost un adevărat măcel, căci lupii se înmulţeau de parcă ar fi ieşit din pământ. Ieşirăm din pădure în câmp, cu lupii în urma săniei noastre. Deodată, în depărtare am văzut o lumină de fulger, după care a urmat o detunare.

„— Oh! oh! zise prinţul, cine îşi permite să vâneze când vânez eu?...”

Atunci îmi dădu ordin să merg iute ca vântul şi în câteva minute ajunserăm în punctul de unde se văzuse lumina armei.

Prinţul scoase un ţipăt.

„— Grăbeşte, grăbeşte! îmi strigă el, un om e în pericol...”

Într-adevăr, aşa era; în mijlocul zăpezii, la lumina lunii, am văzut vreo treizeci de lupi care mâncau cadavrele a doi tovarăşi ai lor şi la zece paşi distanţă un om în mână cu două pistoale descărcate. Pe când sania sosea, lupii isprăviseră prada şi doi dintre ei se repeziră asupra omului. Noi nu eram atunci decât la o sută de metri distanţă. Auzirăm ţipete, apoi un urlet de durere şi unul dintre lupi căzu şi se rostogoli pe zăpadă. Fără îndoială, omul îi frânsese spinarea cu ţeava pistolului; dar celălalt lup îi sărise de gât. Atunci prinţul Maropuloff trase cu puşca în lupul ce sărise asupra omului; lupul căzu şi omul se ridică. Apoi urmară douăzeci de detunături; atât sania noastră, cât şi omul care era între lupi se pierdură într-un nor gros de fum. Omul era încă în picioare, deşi era sfâşiat şi plin de sânge. Prinţul îi aruncă o frânghie, de care el se agăţă, şi-l trase în sania care-şi continuă drumul înainte, fără popas. Dar omul acela înnebunise, adăugă vizitiul.

— Dar cine era acel om? întrebă Ivan, care ascultase povestea surugiului.

— Nu ştiu, răspunse vizitiul; tot ce ştiu e că vorbeşte limba franceză.

— Eu ştiu cine e, zise şeful postului, apropiindu-se de nobilul călător.

Capitolul XXXVI

Ivan înălţă capul spre stăpânul staţiei şi-l privi cu oarecare curiozitate.

— Da, reluă acesta; ştiu cine e omul care a fost scăpat de la moarte. E un francez, un nobil francez, care călătorea împreună cu un german. Au trecut pe aici amândoi, acum şase zile, îndreptându-se spre castelul de la „Lifru”.

— „Lifru”! exclamă Ivan.

— Da, castelul contelui Potenieff. Îl cunoaşteţi pe domnul conte, excelenţă?

— Eu sunt, zise cu simplitate Ivan; sau mai bine-zis, e tatăl meu.

Şeful staţiei îl trase imediat pe tânăr într-un colţ al încăperii.

Vizitiul îşi continuă povestea, căci nimeni nu auzise vorbele lui Ivan.

— Cum domnule, exclamă şeful postului; dumneata eşti fiul contelui Potenieff?

— Bineînţeles.

— Şi te duci înspre „Lifru”?

— Desigur.

— Atunci trebuie să ştii noutatea...

— Ce noutate? întrebă Ivan, mirat.

— Evenimentele care s-au petrecut la „Lifru.

— Ce evenimente?

— Intendentul dumitale a murit.

— Neculai Arsoff?

— Da.

— Ah! exclamă Ivan cu indiferenţa unui om liber faţă de viaţa unui sclav. Şi din ce pricină a murit?

— A fost lăsat să îngheţe în bazin de către femeia blondă.

— Ce toţi cânţi acolo, întrebă Ivan, căruia soiul acesta de moarte nu i se părea tocmai de înţeles şi despre ce femeie îmi vorbeşti?

— Oh!... nu vorbesc despre frumoasa domnişoară pe care a

răpit-o francezul, ci despre cealaltă...

Ivan era din ce în ce mai uimit.

— Domnule, reluă stăpânul staţiei, îţi voi spune şi eu ce-am aflat şi ce se povesteşte de ieri dimineaţă în întreg ţinutul.

— Să auzim, zise Ivan, căruia nici prin gând nu-i trecea că una dintre cele două femei blonde despre care i se vorbise putea să fie scumpa lui Madeleine.

— Încep de la capăt, reluă stăpânul postului. Acum şase zile, francezul despre care este vorba a trecut pe aici cerându-mi cai. Cu toate că era foarte frig şi se înnopta, dânsul a vrut să plece mai departe. Pe drum a fost atacat de lupi şi a tras cu furie asupra lor, cum face de exemplu prinţul Maropuloff; apoi, la capătul pădurii, a scăpat de la moarte sigură o fată tânără, frumoasă ca îngerii, care era franţuzoaică ca şi el, după câte se spune.

— Blondă!... franţuzoaică!... exclamă Ivan.

— Da, domnule.

— Ştii numele ei?

— Mi se pare că francezul îi spunea Madeleine.

Ivan scoase un strigăt teribil.

— Venea de la Moscova, continuă şeful staţie, şi se oprise la hanul *„Sava”*. Se pare că omul care o întovărăşea s-a purtat brutal cu tânăra fată... Frumuseţea ei îl ameţise.

Auzind aceste cuvinte, Ivan deveni palid ca un mort.

— Şi după aceea?... întrebă dânsul cu o voce şuierătoare.

— Atunci tânăra fată a luat-o la fugă — şi, din fericire pentru dânsa, în momentul când, sfârşită de oboseală şi de groază, cădea în mijlocul nopţii şi a fiarelor sălbatice, pe câmpia acoperită de zăpadă, francezul a sosit şi a scăpat-o. A doua zi de dimineaţă au trecut pe aici toţi trei, adică francezul, germanul şi tânăra fată; se îndreptau spre castelul de la „Lifru”

Aceste ultime cuvinte îl făcură pe Ivan să nu mai aibă nici o bănuială.

Tânăra fată despre care se vorbea era, fără îndoială, scumpa sa Madeleine, pe care tatăl său o trimisese spre Neculai Arsoff, pentru ca acesta s-o conducă în Germania.

— Şi pe urmă?... pe urmă?... întrebă dânsul cu o nelinişte din ce în ce mai mare.

Stăpânul postului continuă:

— La o oră după ce francezul a trecut pe aici şi ne-a povestit modul miraculos în care a scăpat-o pe tânăra fată,

intendentul dumitale, Neculai Arsoff a trecut-şi el. Se întorcea de la Studianka şi ducea împreună cu dânsul doi străini, un bărbat şi o femeie. Erau nişte negustori care se îndreptau spre iarmarocul din Moscova.

— Şi pe urmă? repetă Ivan.

— Femeia germanului era blondă şi foarte frumoasă; Neculai Arsoff o mânca din ochi. Pe onoarea mea, adăugă şeful staţiei; nu prea ştiu ce s-a petrecut la „Lifru”, în intervalul acestor cinci zile; dar germanul, femeia blondă şi domnişoara au trecut pe aici ieri dimineaţă, îndreptându-se spre frontiera prusacă; o oră după plecarea lor, un ţăran de la „Lifru” a venit să ne povestească că intendentul fusese înecat de către femeia blondă într-un bazin şi că murise îngheţat. Oamenii legii au plecat într-acolo şi acum castelul trebuie să fie plin de lume.

— Dar dânsa, fata cea tânără?... întrebă Ivan, interesându-l foarte puţin Neculai Arsoff şi sfârşitul său groaznic.

— Ţi-am spus-o, domnule; a trecut pe aici ieri dimineaţă, împreună cu germanul şi cu soţia sa. Domnişoara nu mai era îngrozită ca mai înainte, ba chiar surâdea.

— Ah!... oftă Ivan uşurat.

— Pe onoarea mea, domnule, adăugă stăpânul hanului, de vreme ce te duci spre „Lifru” — şi ai dreptate să te duci, pentru că totul trebuie să fie acolo în cea mai mare neorânduială — ar fi bine să faci un mic înconjur de două sau trei verste.

— Pentru ce?

— Pentru a te duce până la hanul „Sava”; acolo vei putea să afli mai multe lucruri, cu atât mai mult cu cât mujikul mai trăieşte...

— Ce mujik? întrebă Ivan.

— Acela care a vrut să-şi bată joc de domnişoara cea frumoasă...

— Mizerabilul!... murmură Ivan cu ochii scânteietori.

În momentul acela italianul Beruto se apropie:

— Caii sunt gata, zise el.

Dar Ivan stătea la îndoială.

Acum ştia cu siguranţă că tânăra fată care trecuse pe acolo era Madeleine. Madeleine, după care dânsul alerga.

Ce-i păsa lui de moartea lui Neculai Arsoff şi de toate celelalte?

Era afacerea tatălui său, contele Potenieff, nu a sa.

Există însă un sentiment, care-şi are germenii săi viguroşi în inima oricărui rus, sentimentul răzbunării. Ivan simţi că tremură din tot corpul la gândul că se găsise un om destul de îndrăzneţ pentru ca să ridice o privire vinovată asupra Madeleinei.

Cine era oare omul acela pe care şeful staţiei îl definise când camerist, când mujik?

O altă bănuială străbătu mintea lui Ivan.

Cine ştie?... Poate că tatăl său era complicele tuturor acelor infamii.

Şi fu cuprins de o dorinţă arzătoare de a-l pedepsi cu cruzime pe mizerabilul care îndrăznise să mânjească urechile frumoasei sale Madeleine.

— Şi spuneai că omul acela e încă la hanul „Sava”, zise dânsul şefului staţiei.

— Da, domnule.

Ivan nu voia să mai audă nimic; se aruncă în sanie şi ordonă vizitiului să mâne nebuneşte.

După două ore sania lui Ivan se oprea la poarta hanului „Sava”.

Însufleţit şi plin de zgomot cu o seară mai înainte hanul blestemat era acum din nou trist.

Cu toate acestea, se mai aflau acolo trei persoane: bătrâna doamnă, care-şi plângea mereu căţeluşul şi nu ştia cum să-şi continue drumul, fie spre „Lifru”, fie să se întoarcă la Moscova; Piotr, mujikul, care scăpase cu viaţă şi stătea acum lângă cămin, încălzindu-se ca un adevărat convalescent. Şi, în sfârşit, bătrâna vrăjitoare, stăpâna hanului, care aducea nenorocirea.

Ivan intră ca un uragan.

Văzu lângă cămin un om cu părul lins, cu privirea suferindă, care-l privea cu oarecare mirare.

Şi chiar dacă omul acesta ar fi fost îmbrăcat în costum ţărănesc ordinar, Ivan l-ar fi recunoscut îndată.

Nu putea să stea încă la îndoială, pentru că mujikul purta livreaua contelui Potenieff.

Ivan îi sări de gât.

— Mizerabile! îi strigă, ce-ai făcut cu Madeleine?

Piotr se îngălbeni de moarte.

— Te ucid! reluă Ivan, dar înainte de a te ucide trebuie să ştii cine sunt. Mă numesc Ivan Potenieff.

Piotr nu-l văzuse niciodată pe omul a cărui voce o avea şi, de spaimă, scoase un ţipăt şi căzu în genunchi.

Apoi, împreunându-şi mâinile, murmură:

— Nu mă omorî; eu n-am făcut altceva decât să mă supun ordinelor tatălui dumitale.

La auzul acestor cuvinte, furia lui Ivan se potoli şi, privindu-l pe omul care de abia se ţinea pe picioare de slăbiciune, îi zise:

— Vorbeşte! Vreau să ştiu totul.

În acel moment Beruto intră în sală şi, auzindu-l pe Piotr mujikul vorbind, rămase uimit de asemănarea vocii sale cu vocea lui Ivan; numai Ivan nu observă această asemănare.

Capitolul XXXVII

Înainte de a trece mai departe, trebuie să dăm o desluşire asupra straniei naraţiuni făcute de surugiul principelui Maropuloff la staţia de poştă de la Peterhoff.

Povestea era întocmai cum o spusese vizitiul, şi omul pe care îl scăpaseră din gura lupilor era domnul de Morlux.

Rocambole îi aruncase pistoalele, nu pentru ca să-l scape de moarte, ci pentru a întârzia ora unei morţi îngrozitoare.

El nu dorise ca acest om să cadă în judecata providenţei fără a avea un mijloc de apărare şi, depărtându-se, îşi spusese:

„Dacă Dumnezeu va găsi prea dulce această pedeapsă pentru el, atunci îl va scăpa, pentru a putea să primească pedeapsa ce i-am hotărât-o în Franţa”.

Domnul de Morlux fusese într-adevăr tras cu frânghia în sania vânătorilor, care-şi urmase apoi fuga ei nebună, căci primejdiile unei astfel de vânători sunt nenumărate.

Cât timp sania merge, lupii nu cutează să se apropie şi mănâncă fără milă pe cei care cad ucişi de gloanţele vânătorilor.

Dar mirosul prăzii atrage alte fiare; şi haita în loc să scadă, se înmulţeşte din ce în ce mai mult. Şi dacă, din nenorocire, s-ar întâmpla să cadă un cal, ceilalţi cai ar fi apucaţi de gât, şi apoi bestiile ar năvăli în sanie şi, oricât de numeroşi ar fi vânătorii, n-ar putea să reziste multă vreme fiarelor.

De aceea viaţa vânătorilor depinde de agerimea cailor şi de dibăcia vizitiului.

Aşadar, vânătorii îl scăpaseră pe domnul de Morlux; dar nu avuseseră timpul să se ocupe de el, pentru că trebuiau să descarce necontenit focuri.

După comportarea domnului de Morlux s-ar fi putut justifica părerea vizitiului, care spusese că omul acela era nebun.

Hainele sfâşiate şi pline de sânge, obrazul palid, ca al unui cadavru, iar pe alocuri vânăt, ochii rătăciţi, părui său alb pătat de sânge îi dădeau un aspect straniu.

Unul dintre amicii prinţului îl privi cu atenţie.

Zdrenţele lui, căci atâta mai rămăsese din hainele sale, nu erau ale unui ţăran; era lesne de văzut că acest om aparţinea unei clase mai bune, de aceea amicul prinţului îl întrebă în limba rusă.

— Cine eşti dumneata?

Domnul de Morlux răspunse:

— Un francez.

Apoi, zdrobit de oboseală şi de emoţie se lăsă să cadă în fundul săniei.

Canonada puştilor continua mereu. Dar peste puţin luna dispăru şi stelele începură să nu mai lucească pe cer. O dungă albicioasă se ivi la orizont.

Erau zorii zilei.

Făcuseră mult drum într-o noapte întreagă şi acum ţărmurile Berezinei şi castelul prinţului Maropuloff erau departe.

Îndată ce apărură primele raze de soare, lupii rămăseseră în urmă, apoi dispăruseră.

În acelaşi timp, sania ajungea la o staţie de poştă. Caii erau zdrobiţi de oboseală.

Ei fură lăsaţi la staţie, împreună cu vizitiul, care primi ordinul ca a doua zi dimineaţă să se întoarcă acasă. Apoi, prinţul le zise tovarăşilor săi:

— Suntem acum la o distanţă de şase verste de castelul prietenului meu, contele Kuroff, cel mai vesel om din tot ţinutul, şi dacă vreţi, mergem să dejunăm la el.

— Sigur că vrem!... răspunseră toate vocile.

Dar acela dintre tinerii ruşi care-i adresase cuvântul domnului de Morlux zise:

— Mi se pare domnilor că ar trebui să ne ocupăm puţin şi de acest sărman om pe care l-am scăpat de la moarte!...

— Dânsul doarme, spuse prinţul.

Într-adevăr, domnul de Morlux stătea nemişcat, în fundul

săniei.

Soarele îi lumina bine figura şi prinţul, privindu-l, nu-şi putu opri o exclamaţie:

— Ce fizionomie curioasă!... Cine naiba o fi omul acesta?

— E un francez!...

— Şi un om distins, adăugă un altul. Lupii i-au sfâşiat hainele în bucăţi, dar se vede bine ce erau aceste haine mai înainte.

— Uite! zise un al treilea, mai are încă sacul său de călătorie.

Adevărat, domnul de Morlux avusese norocul să nu-şi piardă hârtiile şi banii.

Prinţul mai observă în degetul drept al domnului de Morlux un inel foarte frumos şi zise:

— Omul acesta trebuie să fie un gentilom; asta fără nici o îndoială.

— Dar cum de se afla singur în mijlocul drumului? întrebă un altul.

— Acesta e un mister pe care ni-l va desluşi el când se va deştepta, dacă nu-şi va fi pierdut cumva minţile.

— Eu cred, zise unul dintre vânători, că a adormit şi a căzut din sanie fără să ştie.

— Da, aşa cred şi eu, zise prinţul.

Domnul de Morlux făcu o uşoară mişcare, dar nu deschise ochii.

Puseră peste el mai multe blănuri, pentru a-l mai încălzi cât de cât. Apoi nu se mai ocupară de el şi cei cinci tineri începură să vorbească de Petersburg şi de plăcerile iernii.

Cu toate acestea, domnul de Morlux nu dormea şi nici nu dormise deloc.

Zăpăceala şi nebunia lui, produse din spaimă şi din groaza ce o încercase, fuseseră de scurtă durată, căci dânsul era un om cu o vitalitate fără margini.

Văzuse moartea cu ochii, şi cu toate acestea moartea nu voise să-l ia cu ea. Îşi recăpătase spiritul, luciditatea şi liniştea obişnuită şi, dacă închisese ochii şi se prefăcuse că doarme, era numai pentru a reflecta în linişte şi de a analiza cu o riguroasă atenţie evenimentele întâmplate.

Dacă buzele sale s-ar fi mişcat, cel dintâi nume ce l-ar fi pronunţat ar fi fost numele lui Rocambole, căci imaginea grozavului său inamic i se prezenta aşa după cum îl văzuse

pentru cea din urmă oară.

Domnul de Morlux înţelesese acum că Rocambole, liber şi stăpân pe Madeleine, trebuia să se fi întors la „Lifru”, s-o fi scăpat şi pe Vanda şi era sigur că, la ora aceea, Rocambole, Madeleine şi Vanda alergau pe drumul spre Franţa.

Cu toate acestea, domnul de Morlux ştiu să ia îndată o hotărâre, căci pentru dânsul o situaţie nu era niciodată disperată.

„În mijlocul dezastrului meu, cugeta dânsul, mă mai pot bucura încă de un mare avantaj. Rocambole mă crede mort... Mă pot întoarce deci în Franţa şi nu-mi va fi tocmai aşa de greu să încep din nou lupta.”

Pe când cugeta astfel, prinţul Maropuloff şi tovarăşii săi discutau între ei.

— Domnilor, spunea prinţul, contele Kuroff este unul dintre cei mai veseli oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Dânsul a călătorit foarte mult şi a locuit multă vreme la Paris. El se înconjoară de tot felul de artişti şi scriitori şi vă asigur că nu-şi pierde nimeni vremea într-o discuţie cu dânsul.

— Te rog să mă ierţi, dragul meu prinţ, îl întrerupse unul dintre vânători, e multă vreme de când nu te-ai mai întâlnit cu contele?

— Mai mult de şase luni.

— Ei bine, acum îl vei găsi cu totul schimbat.

— De ce?

— Pentru că e îndrăgostit.

— Îndrăgostit de cine?

— De o femeie care nu-l vrea, contesa Vasilika.

— Frumoasa doamnă Wasernoff?

— Chiar dânsa.

— Ah! da, zise prinţul, dânsa trebuie să se căsătorească cu sărmanul Ivan Potenieff. Nu e vărul ei?

— Da.

— Sărmanul Ivan, cu câtă greutate o va îmblânzi pe această andaluză a deşertului!...

— Mi se pare că n-are pumnalul destul de solid pentru dânsa!... zise un altul.

Auzind numele lui Ivan, domnul de Morlux tresărise şi-şi aţintise urechea.

Ascultă cu cea mai mare atenţie.

Capitolul XXXVIII

Prinţul Maropuloff continuă:

— Şi oare sărmanul Kuroff să fie într-adevăr aşa de trist?

— Vai!... da.

— Dacă-i aşa, cred că trebuie să renunţăm la proiectul nostru de a-l vizita.

— Pentru ce?

— Pentru că într-o asemenea stare sufletească trebuie să fie foarte mizantrop.

— Tocmai de aceea cred că ne va primi cu braţele deschise. Singurătatea trebuie să-l apese îngrozitor.

În clipa aceea domnul de Morlux făcu o mişcare.

— Ah! zise prinţul, iată că omul nostru se trezeşte.

Într-adevăr, domnul de Morlux deschise ochii. Apoi, prefăcându-se că aruncă o privire de uimire în jurul său, murmură:

— Unde sunt?

— Domnule, răspunse prinţul, eşti într-un loc sigur şi foarte departe de colţii lupilor.

Domnul de Morlux se ridică cu vioiciune în picioare. El reuşi de minune să simuleze spaima aducerii aminte şi murmură:

— Ah!... îmi amintesc...

— Ai scăpat ca prin urechile acului, zise prinţul.

Şi se înclină în faţa domnului de Morlux ca şi cum l-ar fi întâlnit într-un salon din Paris sau din Petersburg.

— Domnilor, răspunse vicontele înclinându-se la rândul său, înainte de a vă mulţumi, căci vă datorez viaţa, vă rog să-mi daţi voie să vă spun numele meu. Mă numesc vicontele Carol de Morlux, gentilom francez.

Prinţul şi amicii săi se înclinară şi răspunseră declarându-şi pe rând numele şi titlurile.

— Suferi mult, domnule viconte? îl întrebă prinţul, privind muşcăturile de pe braţul şi mâna domnului de Morlux.

— Nu aşa mult, răspunse acesta, căci nu sunt decât nişte zgârieturi neînsemnate; am avut noroc că hainele şi cravata erau destul de groase, căci altfel aş fi fost sfâşiat în bucăţele.

— Dar domnule, zise atunci prinţul, oare nu sunt indiscret întrebându-te cum de te găseai singur în mijlocul câmpiei atât de târziu?

În timp ce domnul de Morlux se prefăcea că doarme, îşi

pregătise răspunsul:
— Domnilor, zise el, mă întorceam de la Moscova, unde am rezolvat nişte afaceri şi eram în sanie împreună cu cameristul meu. Din întâmplare, am adormit şi deodată m-am deşteptat în ţipete. Sania alerga nebuneşte. Atunci, crezând că sania se îndreaptă spre o prăpastie, am sărit din ea, fără ca valetul meu, care şedea lângă surugiu, să mă vadă, şi din nefericire am căzut în mijlocul unei haite de lupi. Am înţeles că ţipetele valetului şi spaima cailor erau din pricina acelei haite, dar sania zburase şi nu mai aveam ce face.
Această explicaţie era atât de verosimilă, încât nimeni nu se îndoi de spusele sale.
Într-o oră de conversaţie, domnul de Morlux, desfăşurându-şi tot spiritul şi punând în lumină educaţia sa perfectă, îl făcu pe prinţul Maropuloff să-i zică:
— Scumpul meu viconte, îmi vei permite ca, mai înainte de a lua drumul Varşoviei pentru a te reîntoarce în Franţa, să te conduc pentru opt zile la castelul meu?
Domnul de Morlux se înclină.
— Iar până atunci, reluă prinţul, ne vom duce să dejunăm la contele Kuroff, amicul meu, a cărui locuinţă este colo, între arborii ce se zăresc.
Prinţul întinse mâna spre nord-vest şi domnul de Morlux putu să vadă în depărtare o mare construcţie, cu zidurile albe.
După o oră de drum, intrară cu zgomot în curtea acelui castel.
Când sania se opri la scară, stăpânul castelului alergă înaintea noilor sosiţi şi acela dintre oaspeţi care afirmase că domnul conte era disperat, făcu un gest de mirare.
Contele era foarte vesel.
— Conte, îi zise prinţul Maropuloff, dă-mi voie să-ţi adresez felicitările mele.
— Felicitări!... Pentru ce?
— Pentru că te văd vindecat.
— Vindecat? întrebă contele cu mirare, de care boală?
— De amorul care te rodea.
— Ah! ştii asta? întrebă contele râzând.
— Se înţelege că ştiu.
— Ei bine! nu sunt încă vindecat, dar sunt pe cale de a fi.
— Ce?! n-o mai iubeşti pe contesa Vasilika?
— Din contră, o ador.
— Atunci, nu înţeleg.

— Înţelesul este că peste două luni mă voi căsători, poate, cu dânsa!

— Şi cu Ivan cum rămânea?

— Mă întrebi de nenorocitul Ivan Potenieff?

— Da, de dânsul.

Domnul de Morlux, căruia i se dăduseră nişte haine demne de înaltul său rang, stătea la dreapta contelui Kuroff.

Auzind vorbindu-se despre Ivan Potenieff, deveni foarte atent.

Contele urmă:

— Bunii mei prieteni, cine se laudă că ar cunoaşte femeia, e un mare dobitoc...

— Asta e şi părerea mea, zise prinţul râzând.

— Vara trecută, contesa Vasilika mă adusese la disperare. Dânsa înălţa din umeri ori de câte ori mă auzea suspinând; îmi râdea în faţă şi mă făcea să plâng de ciudă ca un copil.

„— Dar dacă mă voi sinucide, am întrebat-o eu într-o zi, dumneata ce vei face?”

„— Nimic, răspunse dânsa cu o linişte desăvârşită, ce ai vrea să fac?”

Am plecat din Petersburg, cu sufletul îndoliat şi am venit să mă înmormântez aici. De multe ori mă ademenea gândul sinuciderii. Acum două zile am primit o scrisoare.

— O scrisoare de la contesă?

— Da, de la dânsa; a fost ca nişte raze călduroase de soare, după o furtună teribilă.

Vorbind astfel, contele Kuroff, care se înăbuşea de prea multă fericire şi simţea nevoia s-o mai reverse în afară, îşi desfăcu haina şi scoase de la piept scrisoarea pe care, timp de două zile, o acoperise cu sărutări nebune.

— Vreau să vă citesc această scrisoare, zise el.

Toată lumea deveni atentă, mai ales domnul de Morlux.

Scrisoarea contesei Vasilika era astfel concepută:

„Scumpul meu conte,

Mi se pare că dumneata ţi-ai făcut o părere proastă despre mine; cu atât mai rău pentru dumneata, dacă este într-adevăr, aşa. Dacă mai speri încă, cu atât mai bine pentru dumneata şi cu atât mai bine şi pentru mine, căci te iubesc, scumpul meu conte; şi îţi voi acorda mâna mea la primăvară... Bineînţeles, aceasta numai în cazul când nu te vei fi sinucis de

disperare.

Dă-mi voie să-ţi spun, prietene, că niciodată n-am fost îndrăgostită de Ivan Potenieff; făcusem însă unui muribund jurământul solemn de a deveni soţia lui Ivan. În mărturisirea aceasta, vei găsi, cred, explicarea rezervei nude.

Astăzi sunt desfăcută de jurământul acela.

Ivan Potenieff este nebun.

Nebunia sărmanului tânăr constă în aceea că vorbeşte mereu despre o tânără fată franţuzoaică numită Madeleine, cu care vrea numaidecât să se căsătorească.

Dragul meu, adevărul este că acea fată n-a existat niciodată decât numai în imaginaţia sa bolnavă. Ivan pleacă spre Paris, unde va urmări o fiinţă impalpabilă şi invizibilă. Cameristul meu îl însoţeşte şi va veghea asupra lui.

Am făgăduit lucrul acesta bătrânului Potenieff, care este foarte disperat.

Ivan nu este un nebun în adevăratul înţeles, al cuvântului, e mai mult o monomanie. În afară de acea Madeleine, care n-a existat niciodată, în afară de credinţa pe care o are că l-am ţinut prizonier în cetăţuia de la Petersburg, pentru a-l sili să se căsătorească cu mine, bietul tânăr e cât se poate de liniştit şi raţionează lucrurile cât se poate de bine.

Dacă mă mai iubeşti ca altădată, dragul meu conte, vino iarna aceasta să petreci o lună la Paris; am plecat într-acolo pe mare.

Mă vei găsi instalată în strada Pépinière, la contele şi contesa Artoff.

A dumitale,

Vasilika Wasernoff.”

— Ei bine, domnilor, zise contele sfârşind, ce credeţi dumneavoastră despre toate acestea?

— Eu cred, zise prinţul Maropuloff, că dacă Ivan Potenieff n-ar fi înnebunit, tu n-ai fi primit niciodată scrisoarea aceasta, dragul meu amic.

— Cam aşa s-ar fi întâmplat, răspunse contele cu un surâs melancolic.

— Şi pleci spre Franţa?

— Da, plec chiar poimâine.

— Dar din ce cauză o fi înnebunit sărmanul Ivan?

— Habar n-am.

— Mie mi se pare că cunosc cauza acestei nebunii, zise unul

dintre prietenii prinţului.

— Da?

— Ivan avea obiceiul să bea prea mult absint...

— Într-adevăr?

— Şi, afară de asta, era îndrăgostit nebuneşte de contesă; şi ştiţi cu toţii ce caracter sălbatic are Vasilika Wasernoff.

— Aşa vei păţi şi tu, dragă conte, zise prinţul.

— Oh, eu! răspunse contele Kuroff, iubesc prea mult rolul de sclav faţă de femei. E mult mai uşor să li se supună cineva decât să le comande.

Pe când convorbirea urma, domnul de Morlux îşi zicea:

„Câteodată şi nenorocirea e bună la ceva. Dacă Rocambole nu m-ar fi aruncat în mijlocul lupilor, n-aş avea de unde să ştiu că Ivan Potenieff aleargă după Madeleine şi că frumoasa contesă Vasilika are interes ca tânărul ofiţer rus să treacă drept nebun. Iată un ajutor, un complice, pe care mi-l trimite chiar infernul!...”

Şi speranţa renăscu în inima domnului de Morlux.

Capitolul XXXIX

L-am lăsat pe Ivan la hanul „Sava”; l-am lăsat strigând mujikului Piotr:

— Să-mi spui îndată tot ce s-a petrecut, sau te ucid.

Piotr era furios şi laş; fusese de-ajuns să se uite în ochii lui Ivan pentru a vedea bine că acesta nu glumea.

Într-adevăr, Ivan era palid ca un mort şi tot trupul său era zguduit de acea grozavă tremurătură nervoasă pe care oamenii nordului au botezat-o furia albă.

— Vreau să ştiu totul, repetă Ivan, fixând asupra mujikului o privire scânteietoare, ca lama unei săbii în soare.

Apoi scoase un pistol de la cingătoare şi-l puse pe masă.

— Stăpâne! repetă mujikul tremurând, tatăl dumitale e vinovat; el a făcut totul.

— Tatăl meu?...

— Da.

— Explică-te, ordonă Ivan.

Cu toate că cuvintele lui erau imperioase, vocea însă i se îndulci oarecum şi mujikul speră un moment că va scăpa cu viaţă dacă va mărturisi totul.

Beruto intrase în sala hanului şi asista, mut şi liniştit, la acea stranie scenă.

Mujikul începu prin a spune, cum, cu cincisprezece zile înainte, contele Potenieff se îndrepta spre Moscova în grabă, şi cum fusese surprins de tonul vocii sale.

Cu toate că e foarte greu ca cineva să se judece singur în astfel de împrejurări, Ivan observă că mujikul avea o voce identică cu vocea lui.

Apoi mujikul povesti cum sosise la Moscova şi cum primise ordinul de a juca rolul de mut; în sfârşit, spuse toată comedia infamă pe care de bunăvoie o jucase.

Ivan, palid, cu ochiul scânteind şi cu braţele încrucişate asemenea unui judecător suprem asculta şi era gata să dea sentinţa de moarte.

— Tatăl dumneavoastră, urmă mujikul voia să n-o mai vezi niciodată pe domnişoara Madeleine şi chiar dacă ai mai fi văzut-o vreodată, voia să fie atât de decăzută, încât să nu-ţi mai fie cu putinţă s-o faci femeia dumitale.

— Şi apoi? zise cu răceală Ivan.

— Apoi, pentru că am găsit-o frumoasă...

— Mizerabile! urlă Ivan.

— Nu mi-a ordonat excelenţa voastră să vorbesc? zise cu umilinţă mujikul.

— E adevărat, continuă.

— Tatăl dumitale, continuă mujikul, îmi spusese în momentul plecării: „Această tânără fată are douăzeci de mii de franci în sacul de călătorie... e o zestre drăguţă.”

— Şi după aceea?... După aceea? repetă Ivan.

— Drace! reluă mujikul, nu sunt mai altfel decât ceilalţi oameni, şi când am ajuns aici...

— Ei bine?...

— Surugiul care ne conducea s-a lăsat corupt şi s-a întors... femeia care ţine hanul mi-a făgăduit, să facă tot ce voi vrea...

Ivan îl întrerupse cu bruscheţe:

— Dar bătrâna aceasta? strigă dânsul.

Şi cu degetul o arătă pe bătrâna doamnă, care continua să plângă moartea iubitului căţeluş.

— Dânsa, zise mujikul cu dispreţ, nu se ocupa decât de căţeluşul ei.

— Ah!

— Am făcut atunci ce-am vrut, am încercat cel puţin s-o fac, urmă Piotr, care reuşi un moment să întoarcă furia lui Ivan

asupra bătrânei guvernante.

— Madeleine s-a zbătut, nu-i aşa? întrebă Ivan.

— Oh! da...

— Şi a strigat?

— Desigur; s-a apărat cu bărbăţie!... Vedeţi bine în ce stare sunt...

Şi Piotr îşi arătă rănile pe care i le făcuse Madeleine cu sabia cazacului.

— Şi femeia aceasta?

— Femeia aceasta dormea dusă.

Furia lui Ivan izbucni teribilă ca un uragan.

— Sunt adevărate toate acestea? strigă dânsul; e adevărat ce spune omul acesta?...

Bătrâna răspunse printr-un geamăt şi aruncă asupra lui Ivan o privire rătăcită.

— Femeie! strigă tânărul, eşti mai vinovată decât mizerabilul acesta! şi e drept să fii cea dintâi pedepsită...

Apoi, uitându-se la ceasornic, văzu că erau orele patru după prânz şi nu mai era decât o oră până să se înnopteze.

Sania aştepta la uşa hanului, cu surugiul pe capră.

Ivan o luă pe bătrână şi, ridicând-o ca pe o pană, o duse şi o aruncă în sanie.

— Beruto, ordonă tânărul, ascultă bine ordinele mele şi, dacă vrei să rămâi în serviciul meu, execută-le. Madeleine a fost încredinţată acestei femei şi ea a părăsit-o; trebuie să fie pedepsită. Vei pleca cu ea spre Moscova şi, când vei fi în pădure, vei lăsa-o acolo. Va muri de foame şi de frig, dacă va scăpa din ghearа lupilor.

Bătrâna scotea ţipete disperate; dar Beruto era ascultător şi sania plecă.

Apoi fiul contelui Potenieff intră în han şi se aşeză lângă cămin.

Piotr se credea scăpat, căci i se părea că Ivan nu se mai gândeşte la el.

Tânărul ofiţer îşi aprinse ţigara pe care o fuma liniştit. Trecu astfel o oră; soarele scăpătase şi Ivan fuma necontenit, iar Piotr mujikul nu se mişca din loc.

Deodată se auzi în depărtare zgomotul clopoţeilor de la sanie; Beruto se întorcea.

Ivan ieşi pe prag şi se asigură că Beruto executase ordinul său: bătrâna nu mai era în sanie.

Apoi, intrând iar în han, îşi aruncă privirea asupra mujikului şi acea privire fu atât de grozavă încât mizerabilul înţelese că îi sunase şi lui ceasul.

— Fă-ţi rugăciunile, îi zise Ivan.

— Dar... stăpâne...

— Închină-te, repetă Ivan.

Şi luând pistoalele de pe masă le încărcă.

Piotr căzu în genunchi.

— Iertare, stăpâne!... iertare! bolborosi dânsul.

— Nu!... nu există iertare pentru tine!... răspunse Ivan.

Şi scoţându-şi din nou, ceasornicul, adăugă:

— Îţi dau zece minute ca să te închini.

Mujikul îşi împreunase mâinile şi-l privea pe Ivan cu o spaimă nebună; tânărul îşi examina pistoalele cu atenţie şi cu cea mai mare nepăsare.

Dar în clipa aceea, un nou zgomot de clopoţei se auzi în apropiere.

Piotr avu una din acele speranţe supreme pe care o au condamnaţii conduşi spre eşafod. Era zgomotul unei sănii. Al unei sănii care se apropia cu repeziciune şi care avea să se oprească poate la poarta hanului „Sava”.

Ivan încruntă din sprincene şi ieşi din nou în prag, dar fără să lase pistoalele din mână.

— Roagă-te! îi zise mujikului; nu mai ai decât şapte minute.

Mujikul părea că se închină, dar cu gândul întins asculta zgomotul clopoţeilor care devenea din ce în ce mai distinct.

Era într-adevăr o sanie plină de lume, care sosea cu cea mai mare grabă.

Era sania prinţului Maropuloff.

Prinţul îl recunoscu îndată pe Ivan.

— Potenieff! exclamă dânsul.

Şi sări din sanie.

— Ah! dumneata eşti, zise Ivan. Te rog să nu te opreşti aici.

— Cât eşti de palid! zise prinţul; şi de ce fruntea asta sinistră?... de ce armele acestea în mâna dumitale?

Şi intră în han, urmat de doi dintre prietenii săi, care săriseră şi ei din sanie.

Ivan îl arătă pe mujik cu degetul.

— Îl vedeţi pe omul acesta? întrebă el.

— Da.

— Ei bine!... omul acesta va muri!...

— De ce?

— Pentru a ispăşi o crimă mare.

— Ce crimă? întrebă prinţul.

— A avut îndrăzneala să ridice ochii asupra unei fete pe care o iubesc şi care se numeşte Madeleine.

La auzul acestui nume, prinţul Maropuloff şi prietenii săi schimbară un surâs de neîncredere şi de milă. Surâsul acesta însemna:

„Contele Kuroff a spus adevărul: sărmanul Ivan e într-adevăr nebun”.

Capitolul XI

Prinţul Maropuloff, către contele Kuroff, la Paris

„Dragul meu prieten,

Pentru că sunt sigur că ai plecat la Paris pe drumul cel mai scurt, deoarece acum trei zile, când m-am despărţit de dumneata te-am lăsat gata de drum, nu-mi dau osteneala să-ţi adresez scrisoarea aceasta în altă parte.

Ea va ajunge la Paris în urma ta, căci trebuie să recunoşti şi tu, nici calul deşertului cântat de poetul arab, nici fulgerul, nici vântul, nu sunt aşa de uşori în fuga lor, ca omul care aleargă după femeia iubită.

Şi ştii pentru ce îţi scriu?

N-am de gând să-ţi mulţumesc pentru frumoasa la ospitalitate. Vreau să-ţi vorbesc despre rivalul tău, despre acel sărman Ivan; parcă văd gestul tău de spaimă, căci n-ai de unde să-ţi închipui că l-am văzut pe Ivan Potenieff.

Cu toate acestea, ascultă.

Am plecat de la tine, acum trei zile, la ora unsprezece de dimineaţă, după ce ne-am odihnit mai întâi de ostenelile noastre cinegetice.

Cinci ore după aceasta eram la vreo patru leghe, depărtare de Peterhoff.

Mergeam cu acea repeziciune pe care tu o cunoşti şi care este singura mea metodă de a călători în frumoasa şi recea noastră Rusie, când deodată, am zărit o sanie înaintea noastră.

După un sfert de oră am ajuns-o.

Sania nu era goală; dar alături de surugiu era un om pe care Kolukine, amicul nostru, l-a recunoscut îndată.

— Iată! striga dânsul, e feciorul de casă al contesei Vasilika. Este Beruto!

Auzind pronunţându-i-se numele, Beruto se întoarse şi recunoscu pe Kolukin, pe care îl salută respectuos.

— Unde te duci? de unde vii?...

— Domnilor, ne răspunse el în momentul când sania mea şi a sa erau în aceeaşi linie, sunt un om nenorocit.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Kolukin; te-a concediat contesa?

— Nu, dar m-a încredinţat unui alt stăpân, care mă aduce la disperare.

— Cum asta?

— Sunt acum în serviciul unui nebun.

La aceste din urmă cuvinte ne-am adus aminte de o parte din scrisoarea contesei, în care îţi făcea cunoscut că a însărcinat pe feciorul ei de casă să-l însoţească pe acel nenorocit Ivan.

— Da, domnilor, reluă Beruto, am de a face cu un nebun, după cum veţi vedea dumneavoastră înşivă.

Atunci ne povesti punct cu punct, tot ce-ţi scrisese contesa ţie.

— Ivan Potenieff e amorezat de o femeie care nu există, care n-a existat niciodată şi pe care a botezat-o el însuşi cu numele de Madeleine. De opt zile de când am plecat din Petersburg, Ivan cere noutăţi despre dânsa. Pe fiecare femeie întâlnită în cale, o ia drept Madeleine. În fine, Madeleine e în mintea lui tot timpul şi pretutindeni. Până acum, răul nu era atât de mare; dar iată ce s-a mai întâmplat. Sunt două ore de când ne-am oprit la trei verste de aici, într-o cârciumă izolată, care se numeşte hanul Sava. Noul meu stăpân era înfrigurat şi însetat. A intrat în han. Acolo, lângă sobă, se aflau o bătrână femeie şi un mujik. Domnul Potenieff îi privi şi le strigă:

„— Iată aceia care au trădat pe Madeleine!”

Bătrâna şi mujikul ne priveau, cu spaimă. Mânia lui Ivan creştea mereu. El o luă pe bătrână la subţioară şi o trânti în sanie, ordonându-mi să mă duc s-o las în mijlocul pădurii, spre a servi de cină lupilor.

— Şi tu te-ai supus? l-am întrebat noi.

— Cam aşa, răspunse Beruto râzând; adică am condus-o pe bătrână până la un sat care se află în stânga pădurii, şi i-am dat zece ruble ca despăgubire. Dar asta nu e totul, domnilor, adăugă el.

— Dar ce mai este?

— Mă tem că, pe când eu mă prefac că execut ordinele, sale, el să nu se fi răzbunat împotriva nenorocitului mujik.

Atunci, dragul meu prieten, m-am consultat cu tovarăşii mei.

Când e vorba de viaţa unui om nevinovat, fie chiar a unui mujik, merită să-ţi dai osteneala a cugeta puţin.

Am hotărât ca Beruto să-şi vadă de drum şi să ajungă cu câteva momente înainte la hanul Sava. Dacă mujikul avea să mai fie în viaţă, avea să caute să-l liniştească, prin diferite mijloace, până când vom sosi şi noi.

Şi aşa a şi făcut. Beruto a plecat la drum şi noi l-am urmat la o mică distanţă. Era şi timpul.

Când am ajuns, l-am găsit pe Ivan cu ochii injectaţi, cu pârul în dezordine, cu pistoalele în mână.

În faţa lui, sărmanul mujik acuzat că ar fi ultragiat-o pe Madeleine, stătea îngenuncheat, rugându-se.

Ivan voia să-l ucidă.

Am sărit cu toţii şi l-am dezarmat pe sărmanul nebun.

Dânsul s-a înfuriat şi ne-a declarat că avea dreptul să pedepsească un om care-i aparţinea.

Din fericire, Kolukin, care e un băiat de spirit, a avut o idee foarte ingenioasă, după cum vei vedea îndată.

Ivan ne povesti în ce mod tatăl său voia să împiedice căsătoria sa cu Madeleine şi cum o însărcinase pe bătrâna doamnă şi pe mujik să-i scutească printr-un mijloc, oarecare de prezenţa tinerei fete.

Toate acestea aveau o aşa de mare aparenţă de adevăr, încât dacă Beruto nu ne-ar fi privit surâzând eu coada ochiului, l-am fi crezut pe cuvânt.

Iată ce convorbire s-a încins atunci, între Kolukin şi Ivan:

— Aşadar, dragul meu, tatăl tău nu vrea să te căsătoreşti cu Madeleine?

— Nu, nu vrea.

— El a dat ordin acestui om să facă ceea ce a făcut?

— Da, el.

— Toate acestea sunt cât se poate de clare.

— Dacă crezi că sunt adevărate, trebuie să recunoşti că acest om e vinovat.

— Oh! nici nu mai e vorbă!...

— Şi merită moartea?...

— Merită de două ori moartea, nu numai o dată.

Auzind aceasta, Ivan vru să-şi ia pistoalele, dar domnul Kolukin îi opri braţul zicându-i:

Ascultă-mă bine, domnule Potenieff.

— Vorbeşte.

— Dacă îl vei omorî pe omul acesta, vei pierde un martor preţios.

— Cum?

— Îţi spun îndată. Tu vrei s-o găseşti pe Madeleine, nu-i aşa?

— Da.

— Vrei să le căsătoreşti cu dânsa?

— Fără îndoială.

— Pentru aceasta o să-ţi trebuiască consimţământul tatălui tău.

— Sau acela al imperatorului, strigă Ivan invocând vechiul obicei rus care în unele cazuri, permite ca autoritatea ţarului s-o înlocuiască pe aceea a părintelui de familie.

— Iată dar un motiv mai mult ca să nu-l omori pe omul acesta.

— Pentru ce?

— Pentru că dacă vei găsi-o pe Madeleine, te vei întoarce cu dânsa la Petersburg ca s-o prezinţi ţarului şi atunci îi vei povesti nelegiuita purtare a tatălui tău şi vei avea nevoie de declaraţiile mujikului.

Aceste motive produseră asupra nebunului nostru o astfel de schimbare încât fără să mai stea pe gânduri, zise:

— Ai dreptate, aşa este.

Aşadar, amice, în modul acesta Kolukin a scăpat viaţa sărmanului mujik şi apoi, după aceasta l-am dus pe Ivan acasă la mine.

Am putut să-l ţin numai două zile, dar a treia zi a voit numaidecât să plece.

I-am mai dat şi eu un tovarăş de drum, care, împreună cu Beruto, va veghea asupra lui.

Tovarăşul acesta, după cum, desigur, ai putut să ghiceşti, e gentilomul nostru francez, bătrânul acela, încă verde, care răspunde la numele de Morlux.

Ivan a devenit dintr-o dată prieten bun cu dânsul; ba chiar are în gentilomul francez o încredere oarbă.

Ivan l-a iertat şi pe mujik de acea crimă imaginară şi l-a luat în serviciul său.

Aşadar, astă-dimineaţă, domnul de Morlux, Beruto şi mujikul au plecat spre Varşovia, escortându-l pe sărmanul nostru Ivan, care nu e nebun decât atunci când îţi vorbeşte despre Madeleine.

Domnul de Morlux cunoaşte în Paris un medic psihiatru care face nişte cure minunate; el speră că în puţină vreme Ivan va fi vindecat.

Am crezut, dragul meu conte, că toate aceste amănunte te vor interesa într-o măsură oarecare şi de aceea ţi-am scris.

O prietenească strângere de mână de la

Prinţul Maropuloff.”

Tânărul prinţ rus scrisese rândurile acestea cu toată convingerea. După cum se vede, domnul de Morlux triumfă încă o dată.

Capitolul XLI

După cum îi scrisese prinţul Maropuloff amicului său, contele Kuroff, domnul de Morlux, călătorea în tovărăşia lui Ivan.

Tânărul ofiţer îi vorbea mereu gentilomului francez despre Madeleine şi despre dragostea înfocată pe care o simţea pentru tânăra fată.

Sania alerga peste câmpii fără încetare.

Trecuseră Berezina şi frontiera Rusiei. După încă trei zile de drum erau la Varşovia.

Domnul de Morlux, care nu putea să-l restituie pe Herman soţiei şi copiilor săi, n-avea poftă să se ducă să le spună că bietul Herman fusese aruncat pradă lupilor de către un oarecare domn Rocambole, despre care dânşii habar n-aveau. De aceea ar fi trecut bucuros înainte, fără să se mai oprească deloc în Varşovia.

Dar o speranţă îl ducea într-acolo; credea că va găsi la poştă scrisori din Franţa.

Aşa se înţelesese la plecare: ca orice scrisori să i se trimită la Varşovia şi apoi, de acolo la castelul „Lifru”, unde îşi dăduse adresa numai pentru câteva zile.

Într-adevăr domnul de Morlux găsi două scrisori la oficiul poştal.

Una era de la fratele său, cealaltă îl făcu să tremure, căci recunoscu slova lui Timoléon.

Timoléon îi spusese că se îmbarcă pentru America şi, cu toate acestea scrisoarea era timbrată de la Paris.

Domnul de Morlux îşi stăpâni curiozitatea şi deschise mai întâi scrisoarea fratelui său, care era concepută astfel:

„Scumpul meu Carol,

Îţi scriu la Varşovia şi, cu toate acestea parcă-mi spune cineva că eşti la Paris. Nu ştiu dacă mă înşel, ştiu numai că spaima m-a cuprins din nou.

Carol, prietenul meu, fratele meu, cu cât trec zilele, cu atât remuşcarea se măreşte în inima mea; dacă mai este încă timp, să ne oprim.”

— Ce-o fi având şi acest imbecil? murmură vicontele, întrerupând lectura. Cu cât trec anii, cu atâta Philippe devine mai fricos...

Apoi reluă lectura.

„Carol, tu nu eşti tată ca să poţi înţelege durerile unui părinte.

Carol, fratele meu, eu sufăr mii de chinuri, căci ştiu că fiul meu este la Paris şi fuge de mine.

E opera justiţiei aceasta! a justiţiei, zic, fiindcă el o iubea pe Antoinette Miller, fiica nefericitei noastre surori, şi noi i-am distrus fericirea.

Tu ai omorât-o pe Antoinette!

Cel puţin aşa mi-ai spus... şi cu toate acestea, o îndoială mă înăbuşă, mă înspăimântă.

Antoinette a murit? sau oamenii care ţi-au vândut liniştea pe care eu nu o împărtăşesc, te-au înşelat?

Ascultă:

De când ai plecat a trecut aproape o lună: de când a murit Antoinette este mai mult de o lună. Deci, după plecarea ta am aşteptat zi şi noapte să-l văd pe Agénor intrând ca o vijelie şi arătându-şi disperarea.

Aşteptarea mea însă a fost zadarnică!

După aceasta mi-am reamintit că tu îmi spusesei că el era la Angers rănit de o lovitură de spadă şi că trebuia să rămână acolo câteva zile.

Am mai aşteptat, dar în zadar.

Lucrurile s-au petrecut astfel. Agénor s-a reîntors în Paris chiar în ziua plecării dumitale.

Aceasta nu e o simplă bănuială, după cum ai putea crede dumneata, ci e un lucru sigur.

Eu nu m-am vindecat încă pe deplin, dar cu toate acestea am ieşit în oraş, cu trăsura.

În toate zilele, după amiază, fac câte o preumblare la Champs-Élysées, pentru a mă mai încălzi puţin la soare. Acum opt zile trăsura mea s-a încurcat într-o învălmăşeală la un colţ de stradă şi a trebuit să se oprească.

Am stat pe loc vreo zece minute.

Deodată privirea mea a întâlnit o altă privire care pornea din fundul unei trăsuri.

Un curent electric mi-a zguduit corpul. Era Agénor.

L-am strigat, am ţipat, dar trăsurile s-au încrucişat din nou şi mi-a fost cu neputinţă să-l găsesc.

M-am reîntors acasă şi am aşteptat să-l văd sosind.

Dar Agénor n-a venit nici în ziua aceea, nici în zilele următoare...

Şi cu toate acestea era în Paris!...

Iar la ultima noastră întrevedere se arătase plin de dragoste pentru mine... Mă ştie bolnav în pat... Şi nu vine să mă vadă.

Nu l-am zărit decât un singur moment si, cu toate acestea mi s-a părut că avea figura consternată a unui om care-şi pierduse pentru totdeauna femeia iubită.

Ce mister teribil e acesta?

În zadar mi-am zbuciumat creierul; n-am putut să aflu nimic, decât doar că Agénor e în Paris de o lună întreagă.

Cameristul său din strada Suresnes îl vede în toate zilele.

Vine şi-i ia scrisorile; apoi pleacă şi nimeni nu ştie unde se duce.

De ce nu vine deloc să mă vadă?

Tăcerea aceasta îmi tulbură sufletul.

Frate, dacă scrisoarea aceasta ajunge în mâinile tale, dacă nu-ţi vei fi îndeplinit încă proiectele, opreşte-te... Să ne căim. Poate că mai avem încă timp!...

Mi se pare că mâna lui Dumnezeu apasă deasupra capetelor noastre şi că ni se pregăteşte o pedeapsă teribilă.

Nopţile mele sunt pline de fantome. Mi se pare că o văd pe sora noastră, mi se pare că aud cuvintele domnişorului Vincenţiu, că văd fruntea sa încruntată.

Ascultă-mă frate; poate că mai putem îndrepta încă o parte din răul pe care l-am făcut!

Dacă te-ai căsători cu acea fată a cărei pierdere ai jurat-o?...”

La aceste ultime cuvinte din scrisoarea domnului Philippe de Morlux, Carol tresări şi se îngălbeni.

După aceea mototoli scrisoarea cu furie.

„M-am gândit eu la lucrul acesta înaintea ta. Din nenorocire, acel prinţ Ivan...”

După o pauză, domnul de Morlux îşi mai zise:

„Fratele meu Philippe e un mare dobitoc şi văd bine că nu mă mai pot încrede într-însul. Iată ce a făcut dragostea de tată dintr-un om care mai înainte nu se dădea în lături din faţa nici unei crime.”

Şi ridicând din umeri, vicontele deschise şi cealaltă scrisoare:

TIMOLÉON
către domnul viconte Carol de Morlux
Poste-Restante
Varşovia, Polonia

„Domnule,

În timp ce dumneata te îndreptai spre Polonia, adică spre Rusia, în timp ce dumneata te duceai în întâmpinarea domnişoarei Madeleine Miller, servitorul dumitale, urma să se îmbarce pentru America.

Luasem micile mele economii şi cei cincizeci de mii de franci pe care îi aveam de la dumneata. Am luat-o cu mine pe fiica mea, singura, unica, adevărata mea comoară.

Dacă n-aş fi avut o fiică, hoţul acela de Rocambole nu şi-ar fi bătut joc de noi, aşa cum şi-a bătut.

Din fericire lăsasem în Paris nişte agenţi care aveau misiunea de a-l supraveghea de aproape.

Dacă ţi-aş spune că lucram astfel numai din interes pentru dumneata nu m-ai crede.

De aceea îţi voi mai spune că mai eram călăuzit şi de un instinct de răzbunare.

În dimineaţa zilei în care era să mă îmbarc pentru America, am primit din Paris telegrama următoare:

«Rocambole a părăsit Parisul şi Franţa; el aleargă pe

urmele domnului de Morlux.»

A fost ceva mai tare decât mine.

În loc să mă îmbarc, mi-am dus fata la loc sigur şi am trecut din nou strâmtoarea spre Paris.

Rocambole nu e un duşman de dispreţuit.

E foarte cu putinţă ca scrisoarea să nu ajungă niciodată în mâinile dumitale...

Dar e cu putinţă iarăşi să scapi nevătămat din mâinile lui.

În cazul acesta, ascultă-mă bine:

Nepotul dumitale Agénor de Morlux şi domnişoara Antoinette Miller trăiau foarte fericiţi şi aşteptau numai reîntoarcerea lui Rocambole şi a domnişoarei Madeleine pentru a se căsători.

Dar eu am intervenit şi am aruncat oarecare amărăciune în mijlocul acestei cupe de miere. Antoinette a căzut încă o dată în mâinile noastre... Nu vreau să-ţi spun mai multe; vreau să-ţi las bucuria neprevăzutului.

Oricum ar fi, dacă te întorci în Paris, vino până în strada Londrei nr. 2, unde vei putea să afli mai multe lucruri.

Vei întreba de domnul Guépin, om de afaceri.

Sunt, cu respect, domnule viconte,

Al dumitale devotat,

Timoléon.”

După ce citi scrisoarea, domnul de Morlux rămase un moment că trăsnit.

„Mi se pare că visez”, zise dânsul în cele din urmă.

Apoi, fără să stea mult pe gânduri, se hotărî:

„Nu, nu, zise el, aşa trebuie să fie... Timoléon nu e omul care să se reîntoarcă la Paris aşa, de florile mărului. Antoinette trebuie să fie din nou în puterea sa. La Paris deci!... La Paris, fără întârziere!...”

O oră după aceea domnul de Morlux părăsise Varşovia.

Ivan continua să-l întovărăşească.

PARTEA A DOUA
CASA DE NEBUNI

Capitolul XLII

Pentru a înţelege ce se va petrece mai departe, va fi necesar să aflăm în ce condiţii au părăsit Vanda şi Rocambole Parisul.

Domnul de Morlux plecase; de fratele acestuia, Philippe, Rocambole n-avea nici cea mai mică teamă, căci îl ştia chinuit de remuşcări.

Timoléon, ameninţat cu arestarea, era silit să părăsească Parisul şi Franţa.

Aşadar, Antoinette nu mai avea de ce să se teamă.

Cu toate acestea Rocambole n-a părăsit Parisul fără a lua mai întâi oarecare măsuri de prevedere.

Când tânăra fată îşi revenise complet în fire, Rocambole trimisese pe Milon după o trăsură.

Vanda, frumoasa Marton, Agénor, Rocambole şi Milon, luară loc în trăsura destul de încăpătoare pentru toţi.

Plecară.

Încotro se duceau?... Milon era acela care-l călăuzea pe vizitiu.

Trecură bariera „Étoile”, străbătură Auteuil şi strada Saint-Cloud.

Antoinette şi Agénor stăteau mână în mână şi nu erau deloc preocupaţi de drumul pe care îl urma trăsura.

Ce le mai păsa acum de restul lumii, de vreme ce erau din nou împreună?

În sfârşit, trăsura se opri.

Agénor putu să vadă o casă izolată, în mijlocul unei grădini

mari, într-o stradă aproape cu totul pustie.

Primele dungi ale aurorei începeau să înălbească orizontul şi Rocambole, consultându-şi ceasul, zise surâzând:

— S-ar zice că ne întoarcem de la vreo serată.

— Aici e locuinţa noastră? întrebă Agénor.

— Da.

Tânărul o luă pe Antoinette în braţe şi străbătu grădina, precedat de Rocambole.

Rocambole avea cheile la dânsul.

Cu toate acestea, o dâră de fum ieşea prin acoperământ şi Agénor cunoscu îndată că era o casă locuită.

Într-adevăr o uşă se deschise şi într-o rază de lumină, Antoinette o zări pe mama Philippe, care alergă ţipând în întâmpinare.

Antoinette alunecă din braţele lui şi avu puterea să se ţină pe picioare pentru a merge mai departe.

În capătul sălii era un mic salonaş, iar în salonaş se afla doamna Raynaud.

— Mamă! strigă Antoinette, aruncându-se de gâtul bătrânei institutoare.

Buna doamnă o strânse pe Antoinette la pieptul său şi izbucni în sughiţuri de plâns.

— Ah! murmură dânsa, credeam că n-am să te mai văd. O!... dacă ai şti cât de mult am suferit!...

— Doamnă, reluă Rocambole, care se oprise respectuos în prag, ieri erai prizonieră şi departe de fiica dumitale adoptivă, astăzi eşti liberă şi sper că nimeni nu va mai veni să vă despartă.

Cum ajunsese doamna Raynaud acolo?

În câteva cuvinte buna femeie îi explică Antoinettei cum se petrecuseră lucrurile. Fusese timp de opt zile prizonieră, în paza unui grădinar al domnului de Morlux.

La toate întrebările sale, omul acela răspundea printr-o tăcere absolută.

Unde era?... La cine?... De ce fusese despărţită de scumpa sa Antoinette? Nu putuse să afle nimic.

Dar în noaptea aceea, pe la orele nouă, pe când se tânguia în prada celei mai mari nelinişti asupra soartei Antoinettei, fereastra de la camera sa fusese deschisă cu violenţă.

Doi oameni intrară înăuntru şi, luând-o în braţe îi şoptiră:

— Nu striga; am venit să te salvăm.

Pe jumătate moartă de spaimă, doamna Raynaud fusese ridicată pe sus şi dusă într-o trăsură; fusese condusă în casa aceasta unde o aştepta mama Philippe, a cărei prezenţă o linişti îndată.

Pe când Antoinette o îmbrăţişa pe doamna Raynaud cu cea mai mare dragoste şi entuziasm, Rocambole vorbea într-un colţ cu Agénor de Morlux.

— Domnule, îi spunea dânsul, ştii care a fost învoiala noastră?

— Da, domnule, răspunse Agénor plecându-şi capul.

— Nu ţi-am înapoiat-o pe Antoinette decât cu credinţa că mă vei asculta fără murmur.

— Sunt gata să te ascult, răspunse Agénor cu simplitate.

— Ascultă-mă bine, continuă Rocambole; dumneata ştii că Antoinette are o soră?

Agénor făcu un semn afirmativ.

— Madeleine, continuă Rocambole, trece prin aceleaşi primejdii prin care a trecut şi Antoinette.

Agénor tresări.

— Trebuie să mai ştii, continuă stăpânul cu ironie, că unchiul dumitale nu se mulţumeşte numai cu moartea Antoinettei. Acuma a venit rândul Madeleinei.

— Dar eu o voi apăra cu preţul vieţii mele! exclamă tânărul.

— Nu dumneata o vei apăra, ci eu.

— Pentru ce?

— Dumneata trebuie să mă asculţi fără să discuţi, continuă Rocambole.

— Ai dreptate.

— Ţi-am dat cuvântul meu că voi respecta numele familiei dumitale; ţi-am făgăduit că-l voi ierta pe tatăl dumitale şi că le voi determina şi pe tinerele fete să-l ierte. În schimb, dumneata îl laşi pe domnul viconte Carol de Morlux pe mâna mea.

Agénor dădu din cap fără să răspundă.

— Ştii dumneata unde este acuma domnul Carol de Morlux? continuă Rocambole.

— Nu.

— A pornit pe drumul cel mare al Rusiei.

— Este adevărat ce spui, domnule?

— El a părăsit Parisul, cu convingerea că Antoinette e moartă, şi merge în întâmpinarea Madeleinei... înţelegi pentru ce?

Rocambole surâse sinistru.

Apoi punându-şi mâna pe braţul lui Agénor, urmă:

— Dumneata o iubeşti pe Antoinette şi dânsa te iubeşte. Dar, cât timp unchiul dumitale va trăi sau nu va fi pus în imposibilitatea absolută de a vă face rău, fericirea voastră va fi ca un castel de cărţi, care se răstoarnă sub suflarea unui copil.

Agénor îl privi pe Rocambole şi spusele sale îl străbătură până în adâncul inimii.

— Unchiul dumitale, reluă Rocambole a plecat; dar dânsul are agenţi devotaţi şi mizerabili, care vă vor urmări şi vor căuta să pătrundă misterele existenţei dumitale. Vai de noi, dacă Antoinette nu va fi pentru toată lumea, moartă. Eu v-am adus aici pe amândoi, pentru că unchiul dumitale se va servi de casa de la Auteuil pentru a-i întinde o cursă doamnei Raynaud, Auteuil este cel din urmă loc din lume unde el se va gândi să vă caute.

Cu toate acestea, cât timp voi lipsi eu, nu trebuie...

— Cum, îl întrerupse Agénor, şi dumneata pleci?

— Da, mă duc în Rusia. Înţelegi pentru ce?

— Ca s-o aperi pe Madeleine, murmură Agénor.

— Cât timp voi lipsi eu, urmă Rocambole, Antoinette nu trebuie să iasă deloc din casă.

— Îţi făgăduiesc că nu va ieşi.

— Iar dumneata nu trebuie să-l vezi pe tatăl dumitale.

— Nu, nu-l voi vedea, zise Agénor, pe care numele tatălui său îl înspăimânta. Dar Madeleine?... adăugă el tremurând.

— Sper s-o scap, răspunse Rocambole cu o profundă convingere în glas.

Două ore mai târziu, Rocambole şi Vanda se suiau în tren pe urmele domnului de Morlux; plecau la o distanţă de douăzeci şi patru de ore.

Milon îi întovărăşi până la gară şi Rocambole îi zise:

— Ţine minte ordinele mele.

— Nu le voi uita, răspunse Milon.

— Veghează ziua şi noaptea ca un câine credincios, ca un dragon.

— Voi veghea.

Şi Rocambole plecă cu asigurarea acestei făgăduieli.

Acum ştim ce s-a petrecut în Rusia; ştim cum Rocambole şi Vanda au scăpat-o pe Madeleine; ştim că veneau cu dânsa

spre Paris.

La Colonia, unde trenul se oprea câteva momente, Rocambole îi expedie o depeşă lui Milon în care-i spunea:

„Vom sosi mâine la ora patru de dimineaţă.

Să te găsesc la gara de Nord.”

Aşadar, Rocambole când se dădu jos din vagon îl căută pe Milon în toate părţile şi negăsindu-l deloc, o presimţire sinistră îl cuprinse.

De ce nu venise Milon la gară?...

Capitolul XLIII

Rocambole şi Vanda se întorceau la Paris împreună cu Madeleine şi se aşteptau să-l găsească pe Milon în gară. Dar Milon nu era nicăieri.

Vanda observă îndată neliniştea lui Rocambole, deşi acesta căuta să şi-o ascundă.

Cu toate acestea se putea prea bine ca Milon să fi întârziat; Rocambole lungi cât putu formalităţile de scoatere a bagajului sperând că în acest timp Milon avea să sosească.

Dar Milon nu mai sosea şi erau trei sferturi de oră de când se învârteau prin gară.

Rocambole voind să n-o înspăimânte pe Madeleine îi zise încetişor Vandei:

— S-o fi întâmplat vreo nenorocire?!

Vanda tresări.

— Milon e ori mort, ori e prizonier, altfel nu se poate.

Madeleine se gândea la scumpa ei Antoinette, pe care ardea de nerăbdare s-o strângă mai repede în braţe, şi nu ghici deloc ce cuvinte sinistre schimbau tovarăşii ei de drum.

— Ascultă-mă, zise Rocambole, nu trebuie să facem prostia de a o conduce pe această tânără fată la Auteuil.

— Dar... unde s-o ducem?

— La Vila Said, acasă la noi, adică la maiorul Avatar. E un loc destul de sigur; poliţia nu va putea veni să ne caute acolo.

— Dar, zise Vanda, i-am făgăduit că o vom conduce îndată la Antoinette.

— Eu n-am prevăzut lipsa lui Milon. De altfel, într-un ceas mă pot reîntoarse de la Auteuil.

Şi Rocambole după ce mai stătu o clipă pe gânduri, se

întoarse înspre Madeleine şi-i zise:

— Domnişoară, trebuie să-ţi mărturisesc că, în timp ce doamna şi eu am părăsit Parisul pentru a porni în căutarea dumitale am lăsat-o pe sora dumitale bolnavă; iar acum mă tem că nefiind prevenită vederea dumitale îi va pricinui poate o emoţie prea violentă.

— Ei bine? întrebă Madeleine, cu nelinişte.

— Ei bine, iată ce vreau să-ţi propun: te conduc acasă la mine şi te las acolo cu doamna iar eu voi alerga la Auteuil, şi voi preveni pe domnişoara Antoinette de sosirea dumitale.

— Oh! toate acestea vor dura mult, nu-i aşa? murmură Madeleine.

— Mai puţin decât crezi, răspunse Rocambole. Şi dacă va fi nevoie, o voi aduce pe dânsa la dumneata.

Rocambole, părăsind Polonia şi intrând în Prusia, unde călătorise cu trenul, devenise iarăşi maiorul Avatar, şi astfel în calitatea sa de nobil rus distins, le urcă pe cele două femei în omnibus şi luă şi el loc lângă dânsele; după trei sferturi de oră, omnibusul se îndrepta spre vila Said.

Vila Said, după cum ne reamintim, era micul palat mobilat, pe care maiorul Avatar şi aceea care trecea drept soţia sa îl închiriase, când se stabiliseră la Paris.

În lipsa lor, ei lăsaseră o femeie de casă şi un servitor pentru îngrijirea palatului şi servitorul acela era Noël, supranumit Cocorico.

Când omnibusul intră în curte, Noël alergă să deschidă şi Rocambole, văzându-l palid, îl întrebă:

— Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Milon, răspunse Noël.

Rocambole se aştepta, fără îndoială la un asemenea răspuns.

El îl trase pe Noël cu violenţă într-un colţ şi-l întrebă:

— Ce ştii tu?... Vorbeşte!...

— Nu ştiu nimic... Sunt opt zile de când Milon n-a mai călcat deloc pe aici.

Trebuie să facem precizarea, că Rocambole îl instalase la casa de la Auteuil, pentru a o păzi pe Antoinette, pe credinciosul Milon şi că nu-i încredinţase secretul acesta decât lui.

Nici Noël, nici Jean Măcelarul, nici Omul cu căţeluşul, nu ştiau unde era ascunsă Antoinette.

Milon avea ordin să vină în toate zilele la vila Said, pentru a vedea dacă nu i-au sosit ceva scrisori.

Pentru Noël, pentru Milon şi pentru toţi ceilalţi, voinţa lui Rocambole era ordin indiscutabil.

Stăpânul nu voise ca un altul decât Milon să cunoască locul de retragere al Antoinettei Miller.

Atâta era de ajuns.

Milon n-ar fi destăinuit secretul acesta odată cu capul.

Noël şi-ar fi smuls limba, mai curând, decât să facă o destăinuire de genul acesta.

În timpul călătoriei sale, Rocambole îi scrisese de trei ori lui Milon. Întâia oară îi scrisese din Berlin, a doua oară din Viena, a treia oară din Varşovia.

Toate aceste scrisori erau prin urmare, anterioare întâlnirii sale cu Madeleine.

De atunci evenimentele se precipitaseră şi nu mai avusese timp să scrie.

Milon, când venise pentru ultima oară, îi spusese lut Noël:

— Sunt foarte neliniştit şi mi-i teamă ca Madeleine să nu fi păţit ceva rău. Voi mai veni şi mâine; poate că va sosi vreo scrisoare.

Dar a doua zi nu mai venise deloc şi Noël îl aştepta în zadar de opt zile.

Cu toate acestea se dusese pretutindeni, pe unde ştia că are obicei Milon să se ducă. Dar el nu fusese zărit nicăieri. Pentru că odinioară Noël făcuse parte din Clubul Valeţilor de Cupă şi, pentru că era un om foarte inteligent, ar fi fost în stare să răstoarne întreg Parisul ca să-l găsească pe Milon.

Dar Rocambole nu-l autorizase să facă asemenea cercetări şi deci Noël renunţă să-l mai caute.

Stăpânul ascultase cu cea mai mare atenţie amănuntele acestea; prin urmare Milon nici nu primise telegrama pe care i-o expediase din Polonia.

Pe când Noël vorbea astfel, se desfăcuseră geamantanele şi Vanda o condusese pe Madeleine în odaia ei.

Rocambole îi spunea lui Noël:

— Poate că Milon este bolnav.

— Poate că e mort, răspunse Noël.

— De ce această presupunere sinistră?

— Dumneata ştii bine că Milon avea un gât de taur şi sângele aprins...

— Eu mă tem de o nenorocire şi mai mare, murmură

Rocambole încruntând sprâncenele.

Rocambole însă nu se explică.

Erau şase ore de dimineaţă şi soarele începuse să apară.

El urcă la Madeleine şi-i zise:

— Mă duc la sora dumitale.

— Ca s-o aduci? strigă copila cu bucurie.

— Dacă nu va fi prea suferindă, o voi aduce.

Apoi coborând repede la omnibusul ce se afla încă la poartă, puse douăzeci de franci în mâna vizitiului şi-i zise:

— Condu-mă la Auteuil; dar să mâni iute, sunt grăbit.

Omnibusul trecu prin faţa grilajului de la Bois de Boulogne şi, traversând calea Imperatrice intră pe drumul din jurul fortificaţiilor şi apoi, după zece minute, se opri în faţa pavilionului unde Rocambole a lăsase pe Antoinette şi pe Agénor.

Rocambole coborî din omnibus şi sună; grădinarul, care nu era altul decât tata Philippe, alergă.

Văzându-l, Rocambole răsuflă uşurat, apoi strigă:

— Milon? unde e Milon?

La acest zgomot o fereastră de la etajul întâi al pavilionului se deschise şi capul lui Agénor se arătă, încât Rocambole îşi zise în sine:

„M-am înşelat; totul merge bine.”

Apoi repetă întrebarea:

— Unde este Milon?

— Dar, domnule, răspunse tata Philippe emoţionat, dumneata trebuie să ştii mai bine ca noi...

Rocambole se îngălbeni.

— A plecat acum opt zile pentru, a se întâlni cu dumneata.

— Să se întâlnească cu mine?

— Da... a plecat împreună cu domnişoara Antoinette.

Rocambole făcu un pas îndărăt.

În momentul acela Agénor veni în fugă.

— Ah! exclamă dânsul nu-i aşa că mi-o aduci înapoi?

— Pe cine? exclamă Rocambole.

— Pe Antoinette?

— Eşti nebun!...

Şi Rocambole deveni livid.

Apoi apucă cu violenţă braţele tânărului şi-l strigă:

— Dar vorbeşte, vorbeşte o dată!... Ce s-a întâmplat?

Agénor îl privea încremenit, şi nu înţelegea.

— Vorbeşte! repetă Rocambole cu vocea înăbuşită. Unde este Milon?

— A plecat.

— Şi Antoinette?

— Antoinette a plecat împreună cu dânsul.

— Dar când?... Şi unde?...

— A plecat la Colonia, zise tata Philippe; a plecat în urma telegramei dumitale.

Agénor scoase din buzunar o telegramă, care cuprindea următoarele cuvinte:

„Colonia

Milon va pleca împreună cu Antoinette astă seară cu trenul de zece ore.

Suntem nevoiţi să ne oprim la Colonia din pricina Madeleinei care este bolnavă.

Cauza noastră e câştigată.

Maiorul Avatar.”

Telegrama avea o vechime de opt zile.

Rocambole scoase un strigăt, ca şi cum focul ceresc s-ar fi abătut asupra sa şi exclamă:

— Telegrama asta n-a fost scrisă de mine...

Capitolul XLIV

Urmă un moment de linişte adâncă, un moment de încremenire, un moment de nebunie a celor trei oameni.

Însuşi Rocambole, Rocambole care dăduse totdeauna dovada unui aşa de perfect sânge rece, însuşi dânsul părea zdrobit.

Cât despre Agénor părea că nici nu-şi dădea bine seama de cele ce se petrec.

Dar Rocambole îşi făcu aproape îndată următoarele raţionamente:

Mai întâi era evident că Antoinette căzuse pentru a doua oară în mâinile duşmanilor ei.

Dar oare cine erau aceşti duşmani?

Era tatăl lui Agénor sau era domnul viconte de Morlux?

Sau poate că era Timoléon?

Domnul Carol de Morlux era mort; lucrul acesta era aproape

o certitudine pentru Rocambole.

Baronul Philippe de Morlux era un spirit aproape cu totul lipsit de iniţiativă şi nu lucrase niciodată decât sub influenţa diabolică a fratelui său Carol. Aşa încât dânsul nu era în stare să provoace dispariţia Antoinettei.

Rămânea Timoléon.

Dar Timoléon n-ar fi putut să se reîntoarcă în Franţa, fără a se expune pericolului de a fi arestat.

Şi apoi, oare să îndrăznească el să se măsoare din nou cu Rocambole?

Acesta din urmă, punându-şi toate întrebările de mai sus, examina cu cea mai mare atenţie telegrama.

Ştampilele erau autentice; telegrama fusese într-adevăr expediată din Colonia.

Agénor şi tata Philippe îl priveau pe Rocambole, care stătea mut şi întunecat; îl priveau, cum îl priveşte acuzatul pe judecătorul care va pronunţa sentinţa.

Dar Rocambole tăcea.

În sfârşit, Agénor avu o explozie de durere.

— Ah! strigă dânsul, Antoinette e moartă!

— Nu ştiu, răspunse Rocambole.

Şi după ce un fior adânc zgudui corpul lui Rocambole şi genunchii i se îndoiră, el îşi recăpăta dintr-o dată tot curajul.

— Lupta reîncepe, zise el, şi trebuie să învingem!... Trebuie să-l regăsim pe Milon!...

Agénor avea o încredere nemărginită într-însul.

— Oh! îi vei regăsi, strigă tânărul; sunt sigur!...

Rocambole fusese trăsnit, dar nu căzuse la pământ. Îşi recăpătase din nou toată energia, toată liniştea, toată inteligenţa sa sublimă.

— Domnule, îi zise lui Agénor, vreau să-mi povesteşti până în cele mai mici amănunte evenimentele petrecute.

Agénor, la rândul său, îşi regăsi puţină linişte.

— Acum opt zile, începu dânsul, eram la masă; erau orele şapte seara. Auzirăm clopotul sunând şi tata Philippe alergă să deschidă; mare nu ne-a fost mirarea când am văzut că vine cu o telegramă. Telegrama era pentru domnul Bordoni, cum i se zice lui Milon acum. El a citit-o şi, după aceea i-a dat-o Antoinettei. Antoinette se sculă emoţionată şi spuse:

„— Să plecăm!”

Voiam să plec şi eu cu dânsa, să n-o las singură nici o clipă,

dar Milon mi-a răspuns:

„— Dumneata ai făgăduit că vei asculta ordinele stăpânului. Dacă stăpânul ar fi voit să ne întovărăşeşti şi dumneata, ar fi spus-o anume.”

Eu am stăruit mult în rugămintea mea, dar Milon n-a vrut să cedeze. Antoinette, foarte tristă din pricină că o ştia pe sora sa bolnavă, mi-a făgăduit că-mi va scrie din Colonia.

— Şi nu ţi-a scris?

— Ba da, răspunse Agénor.

Şi-i întinse scrisoarea lui Rocambole. Adresa, scrisoarea, toate păreau ieşite de sub condeiul Antoinettei.

Agénor fusese înşelat.

Dar Rocambole nu putea să se înşele.

— Mii de tunete!... exclamă dânsul, ştiu acuma de unde porneşte lovitura.

— Aşadar, scrisoarea aceasta nu e de la Antoinette? exclamă domnul Agénor de Morlux.

— Nu...

— Şi cu toate acestea...

Şi Agénor reciti pentru a zecea oară scrisoarea, care era astfel concepută:

„Scumpul meu,

Am sosit la Colonia, azi-dimineaţă, Milon împreună cu mine...

Câteva momente după aceea, eram în braţele scumpei mele Madeleine.

Sărmana copilă a suferit atât de mult, încât sănătatea ei e serios zdruncinată.

Stăpânul a trebuit să facă un mic popas la Colonia, pentru a o lăsa să se mai odihnească puţin.

Cu toate acestea prezenţa mea i-a făcut mult mai bine şi sper că peste trei sau patru zile vom putea pleca spre Paris.”

Urma după aceea o jumătate de pagină de cuvinte drăgăstoase la adresa lui Agénor.

Rocambole luă scrisoarea şi o examină cu atenţie, pe toate părţile.

— Domnule, zise dânsul în cele din urmă. Îţi repet că scrisoarea aceasta nu e de la domnişoara Antoinette Miller; e opera unui abil falsificator, şi eu îl cunosc pe falsificatorul acela.

Un nume ieşi din gura lui Agénor şi i se stinse pe buze.

— Unchiul meu...

— Nu, zise Rocambole, nu este dânsul.

— Dar atunci, cine e?

— Un mizerabil pe care l-am iertat, şi care acum se răzbună: Timoléon... Dar nimic nu e pierdut încă... Nu e pierdută nici chiar Antoinette...

Şi apucând braţul tânărului, îi zise:

— Ascultă-mă bine.

— Vorbeşte.

— Te vei urca chiar acum în trăsură.

— Bine.

— Şi vei alerga la tatăl dumitale.

— După aceea? întrebă Agénor, îngălbenindu-se.

— Îi vei spune pur şi simplu, aceste cuvinte: „Tată, să ştii că dacă până mâine seară n-o vor regăsi pe Antoinette, îmi voi zbura creierii”.

— Plec îndată, zise Agénor.

— Mai stai, reluă Rocambole şi ascultă-mă. După părerea mea, Antoinette n-a fost violentată...

— Ah! murmură Agénor, înfiorându-se din tot corpul, ce te face să crezi acest lucru?

— Dânsa trebuie să fie prizonieră undeva, îţi voi spune îndată de ce am această presimţire.

— Te ascult, murmură Agénor, plin de nelinişte.

— Timoléon, pe care-l credeam plecat din Paris pentru totdeauna, a profitat de lipsa mea şi s-a reîntors. V-a întins o cursă grosolană, şi dumitale şi lui Milon, şi amândoi aţi căzut într-însa, fără cea mai mică bănuială. Atât Milon cât şi Antoinette sunt, acum în puterea sa.

— Dar, întrerupse Agénor, cine îţi spune că Milon n-a fost arestat?

— De către cine?

— De către poliţie, ca ocnaş, evadat.

— Pentru asta, răspunse Rocambole, ar fi trebuit ca Timoléon să-l denunţe şi ştii că Timoléon era certat cu justiţia. Îţi voi spune eu ce s-a întâmplat. Dar mai întâi să-mi mai dai o explicaţie.

— Ce anume vrei să ştii? întrebă Agénor.

— Dumneata n-ai întovărăşit-o pe Antoinette la gară?

— Nu, răspunse Agénor. Milon n-a vrut.

— Bine. Acuma ştiu cu certitudine că Milon şi Antoinette sunt prizonierii lui Timoléon şi al bandei sale.

— Dar unde?

— Într-un colţ oarecare al Parisului. Dar te rog să fii liniştit; eu cunosc Parisul cum îmi cunosc propria casă. Oraşul acesta n-are secrete pentru mine.

— Dar ce interes ar avea omul acela să-i ţină prizonieri?

— El aşteaptă reîntoarcerea unchiului dumitale.

— Ah!

— Şi atunci i-o va vinde pe Antoinette, moartă sau vie, după dorinţă; corpul bietei fete va fi cântărit în aur.

— Înţeleg acuma, zise Agénor, înfiorându-se.

— Din fericire, zise Rocambole, putem să fim liniştiţi, unchiul dumitale, nu s-a reîntors încă. E posibil ca Timoléon să fi vorbit ceva cu tatăl dumitale în această privinţă şi atunci...

— Atunci, exclamă Agénor, va trebui ca tatăl meu să mi-o înapoieze.

— Du-te! zise Rocambole.

Strânse cu putere mâna tânărului şi se urcă din nou în trăsura care-l adusese.

— Vila Said! strigă dânsul birjarului.

În timpul drumului Rocambole cugeta:

„Rău ai făcut că te-ai întors în Paris, jupân Timoléon; rău ai făcut că te-ai amestecat din nou în afacerile mele. De astă dată nu va mai fi iertare pentru tine.”

Peste douăzeci de minute ajungea la vila Said

Rocambole era aşa de preocupat, încât nu văzu că cu puţin timp mai înainte o altă trăsură intrase în curtea vilei.

Dar în momentul în care coborî şi vru să sune, trei oameni îi ieşiră înainte.

Rocambole îi văzu şi simţi că păleşte.

Fostul ocnaş nu putea să se înşele; el recunoscu îndată în cei trei oameni un ofiţer de poliţie şi doi agenţi.

Ofiţerul de poliţie se apropie.

— Domnul maior Avatar? întrebă dânsul.

— Eu sunt, răspunse Rocambole puţin emoţionat.

— Domnule, răspunse ofiţerul de poliţie, am un mandat de arestare împotriva dumitale.

Rocambole surâse şi răspunse cu cea mai mare linişte.

— Ştiu ce trebuie să fie. Mandatul a fost emis în urma cererii ambasadorului rus. Sunt acuzat că mă amestec puţin cam prea mult în politică... Şi cum am sosit din Varşovia chiar

azi-dimineaţă...

— Te înşeli, domnule, răspunse ofiţerul de poliţie.

— În cazul acesta, ce acuzare ar putea să mi se aducă? întrebă Rocambole, mereu cu aceeaşi linişte.

— Eşti acuzat, domnul meu, că ai fi acel ocnaş evadat sub numărul o sută şaptesprezece, răspunse ofiţerul de poliţie, eşti acuzat că te numeşti, nu maiorul Avatar, ci Rocambole.

Capitolul XLV

Rocambole nici nu clipi..

— Domnule, zise dânsul ofiţerului de poliţie, ştiu că nu se discută cu purtătorul unui mandat de arestare. Aş putea să-ţi dovedesc clar ca lumina zilei că nu sunt acela pe care-l cauţi dumneata, pentru că oricum ai fi silit să mă conduci la judecătorul de instrucţie. Prin urmare nu-mi voi pierde un timp folositor cu lucruri nefolositoare. Un singur lucru vreau să-ţi cer, şi cred că nu-mi vei respinge cererea.

— Vom vedea, răspunse ofiţerul de poliţie, puţin cam mirat de liniştea desăvârşită a lui Rocambole.

— Fii liniştit, răspunse acesta, îţi voi cere un lucru foarte simplu. Vreau numai să mă laşi să-mi îmbrăţişez soţia, aici în prag, fără să mai intru în casă.

Şi înainte ca vreunul din cei doi agenţi să-i fi putut opri, Rocambole apăsă butonul soneriei.

O fereastră din catul de sus se deschise şi Vanda apăru.

Dintr-o aruncătură de ochi ea ghici totul.

— Vino să mă îmbrăţişezi, îi strigă Rocambole.

Şi, în acelaşi timp, adăugă în limba rusă.

— Suntem pierduţi. Eu mă voi duce în închisoare; Antoinette a dispărut. Tu singură poţi să ne salvezi. Adu-mi o pilulă bună.

În Franţa, un agent de poliţie care ar cunoaşte limba rusă ar fi considerat ca o adevărată minune.

Agenţii nu înţeleseră nici un cuvânt din această frază. Pe de altă parte, maiorul Avatar era aşa de liniştit, în atitudinea sa era o demnitate atât de perfectă, încât ofiţerul de poliţie rămase un moment nehotărât.

Vanda alergă şi se aruncă în braţele lui Rocambole.

— Copila mea, îi zise Rocambole, o stea rea ne urmăreşte.

Iată-mă acuzat acuma că aş fi un ocnaş evadat.

— Trebuie să ne aşteptăm la orice, zise Vanda surâzând.

Şi îl îmbrăţişă din nou.

— Domnule, îi zise ofiţerul de poliţie, să ne grăbim.

Vanda strânse mâna maiorului, şi se îndepărtă, după ce mai întâi schimbase cu dânsul o ultimă privire, plină de înţeles.

Agenţii se urcară împreună cu Rocambole în trăsură. Dânsul nu opuse nici o rezistenţă.

La ora aceea, vila Said era aproape goală. Nu era decât un vizitiu afară şi portarul.

Trecând prin faţa acestuia din urmă, Rocambole zise cu glas tare:

— Împăratul Rusiei e foarte bun, făcându-mi această onoare.

Portarul auzi vorbele acestea şi-şi zise că maiorul era arestat pentru o afacere politică.

Tocmai aceasta urmărise şi Rocambole.

Dar ofiţerul de poliţie crezu că e de datoria sa să protesteze.

După ce ieşiră din curtea vilei zise:

— Dumneata greşeşti cu desăvârşire, domnul meu.

— Nicidecum, domnule, răspunse Rocambole.

— Te asigur, reluă ofiţerul de politie, că dumneata eşti luat drept un ocnaş evadat.

— Da, mi-ai spus lucrul acesta. Şi îmi amintesc chiar că ocnaşul acela are un nume cam curios. Cum îi spuneai?

— Rocambole.

— Numele este frumos, zise dânsul cu indiferenţă; dar trebuie să ştii că poliţia franceză nu poate sprijini cererea poliţiei ruseşti decât în temeiul unor oarecare motive.

— Domnule, răspunse ofiţerul de poliţie cu indignare, te rog să încetezi cu asemenea insulte. Poliţia franceză nu se amestecă în afacerile ţarului.

— Atunci de ce sunt arestat?

— Lucrul acesta ţi-l va explica judecătorul de instrucţie, în faţa căruia te voi conduce.

— Vei vedea că nu m-am înşelat, continuă Rocambole, cu aceeaşi linişte uimitoare.

Şi din momentul acela rămase tăcut şi începu să mediteze adânc.

Spiritul său devora spaţiul cu aviditate. El întorcea situaţia pe toate feţele.

A fi arestat nu însemna nimic.

Un om care evadase din ocna Toulonului nu putea să se îngrozească de închisoare.

Dar Rocambole nu se gândea atâta la dânsul, cât la Milon.

Se gândea la Milon şi la acele sărmane fete, care aveau să rămână din nou fără protector.

Vanda era o femeie inteligentă, îndrăzneaţă, plină de energie; Rocambole o ştia.

Dar Vanda singură ar fi putut oare să susţină o luptă atât de teribilă?

Noël o asculta şi fostul lucrător liber al ocnei din Toulon era de o inteligenţă superioară şi poseda o destul de mare abilitate; dar numai Noël şi cu dânsa erau oare îndestulători?

Da, dacă domnul de Morlux murise în Rusia şi nu mai aveau să se lupte decât cu Timoléon?

Nu, dacă domnul de Morlux, printr-o minune, scăpase cu viaţă, şi avea să se reîntoarcă în Franţa...

Şi Rocambole îşi mai spuse:

„Din închisoare e lesne să evadezi, dar din depozitul acesta e cam greu... Astăzi e sâmbătă, şi poate că nu mi se va lua interogatoriul chiar acum, dimineaţă. Atunci va trebui să aştept până luni... Şi în timpul acesta, dânşii au nevoie de mine.”

Şi sub aparenţa sa liniştită, Rocambole trecea prin nişte chinuri groaznice.

În momentul în care străbăteau bolta întunecoasă a bătrânului palat a sfântului Ludovic, privirea lui Rocambole întâlni o privire de foc.

Rocambole tresări; era Timoléon.

Atunci fostul ocnaş înţelese îndată ce trebuia să se fi petrecut.

Timoléon îi scrisese şefului siguranţei în termenii următori:

„Dacă vreţi să mă puneţi în libertate, vi-l voi da în mână pe Rocambole.”

„Ştrengarul acesta e mai şiret decât credeam eu la început” îşi zise Rocambole.

Şi-l învălui pe Timoléon în una din acele priviri teribile, care ascund promisiunea unei răzbunări grozave.

Ajuns la grefa depozitului, Rocambole îşi făcu declaraţia.

— Mă numesc maiorul Avatar şi n-am nimic comun cu omul despre care e vorba în mandatul de arestare; sper că mi se va

lua interogatoriul fără întârziere.

— Nu cred, răspunse grefierul.

— Ei aş!...

— Şi iată pentru ce, continuă funcţionarul. Ştiu bine că nu ţi va lua deloc interogatoriul astăzi.

— Ah!

— Va trebui să fii confruntat cu un om, care te-a cunoscut în ocna din Toulon.

Rocambole surâse cu dispreţ.

— Şi pe urmă? zise el.

— Un om despre care se spune că ar fi fost tovarăşul dumitale de cătuşe.

De astă dată Rocambole avu nevoie de toată energia sa pentru a-şi păstra sângele rece, cumpătul.

„Tovarăşul acesta de cătuşe nu era cumva Milon?”

— Dar, pentru ce nu sunt confruntat chiar acum, îndată?

— E cu neputinţă.

— Pentru ce?

— Pentru, că omul acela a fost arestat în gara de la Valenciennes, în momentul în care se pregătea să treacă frontiera şi abia acum e condus încoace.

— Şi n-a sosit încă?

— Nu.

— Şi când va sosi? întrebă Rocambole cu linişte.

— Peste două sau trei zile.

— Bine, răspunse dânsul.

Şi se lăsă să fie condus spre celulele prizonierilor secreţi.

Când rămase singur, toată liniştea, tot sângele rece îi dispăru şi luându-şi capul în mâini, murmură cu disperare:

„Milon este un imbecil... s-a lăsat să fie arestat; totul e pierdut!...”

Capitolul XLVI

Rocambole ghicise când cugetase că Timoléon trebuia să-şi fi căpătat libertatea oferindu-se să-l predea pe dânsul.

Iată ce se petrecuse:

Timoléon era un bandit fără lege, fără credinţă.

Asemănător câinelui care muşcă mâna care îl dezmiardă, dânsul nu-i păstra nici o recunoştinţă lui Rocambole pentru gestul de a-i fi înapoiat copila.

Ura sa pentru fostul şef al Valeţilor de Cupă se mărise încă şi mai mult; el nu-i putea ierta neliniştea teribilă pe care o resimţise timp de câteva zile.

Frica teribilă care-l zguduise la început se schimbase acum în furie.

Fusese tras pe sfoară şi învins de Rocambole, ca un copilaş fără experienţă.

Oamenii, care după ce au fost tâlhari, devin agenţi de poliţie, au într-înşii un fel de mândrie asemănătoare cu aceea a unui mare general.

Ei nu iartă niciodată o înfrângere.

Timoléon, în momentul când se pregătise să părăsească Europa, simţea un foarte mare regret că trebuie să plece nerăzbunat.

Pe când îşi făcea ultimele preparative la Liverpool, un om al său, care fusese însărcinat să ridice de la domnul de Morlux cei cincizeci de mii de franci, îi aducea ştirea că vicontele Carol plecase în Germania şi că Rocambole pleca după dânsul.

Vestea aceasta provocă o revoluţie completă în ideile şi în hotărârile lui Timoléon.

Cât timp stătuse la Liverpool, făcuse cunoştinţă cu o familie irlandeză săracă, dar cinstită, care căuta mereu un mijloc de a câştiga bani.

Timoléon o lăsă pe fiica sa oamenilor acestora, plătindu-le de mai înainte o sumă destul de mare.

Apoi se urcă în tren şi reveni la Dauvres.

De acolo începu o corespondenţă telegrafică cu şeful siguranţei din Paris.

Rezultatul acestei corespondenţe a fost că Timoléon a primit autorizaţia de a se reîntoarce în Paris, fără să fie arestat, cu condiţia ca cel mai târziu până într-o lună să-l predea pe Rocambole.

Aşadar, fostul agent de poliţie coborâse liniştit în gara din Paris şi se îndreptase spre strada Londrei, unde intră la domnul şi domnişoara Guépin.

Cine erau aceşti oameni?

Domnul Guépin era un om de vreo şaizeci de ani; şi, în definitiv, atâta ai fi putut spune cu siguranţă despre dânsul, pentru că oricât de bun fizionomist ai fi fost, foarte greu ţi-ar fi venit să-l clasifici, să-l aşezi într-o anumită clasă socială.

Domnul Guépin purta titlul de colonel.

Domnişoara Guépin era o brunetă frumoasă, corpolentă, cu ochii râzători.

Din ce trăiau dânşii?

Era un adevărat mister, cu toate că colonelul pretindea că are o pensie de două mii de franci.

Nimeni nu-l întâlnise vreodată la casierie, încasându-şi ratele.

Domnişoara Guépin dădea lecţii de pian. Foarte mulţi domni veneau la locuinţa din strada Londrei, şi spuneau unii că acolo aveau loc nişte jocuri de baccarat monstruoase.

Deci, la domnii aceia se dusese Timoléon.

Pe drum, se metamorfozase puţin; îşi făcuse favoriţii şi părul roşu şi-şi luase mutra unui adevărat englez.

Domnişoara Guépin nu-l recunoscu decât cu mare greutate.

— Mă veţi găzdui câteva zile la dumneavoastră? le zise Timoléon; e vorba despre o afacere frumoasă.

Timoléon se puse la lucru, chiar din seara aceea.

Îşi făurise un plan întreg.

Pentru a regăsi urma lui Rocambole, trebuia s-o găsească mai întâi pe aceea a lui Agénor şi a Antoinettei.

Căci, cu toate că n-avea proba materială a celor întâmplate, Timoléon era sigur că Antoinette fusese salvată.

El îi scrisese în sensul acesta domnului Carol de Morlux.

A doua zi se prezentă în strada Suresnes, la domiciliul domnului Agénor, după ce se travestise, bineînţeles, ca să fie cu totul de nerecunoscut.

Timoléon se deghizase în împărţitor de bani; în modul acesta era sigur că n-avea să i se ascundă adevărul.

Portarul, care avea ordine severe să le răspundă tuturor că domnul de Morlux lipsea din Paris, nu putea să refuze pe un om care aducea bani, şi de aceea îl rugă să treacă a doua zi dimineaţă, între orele opt şi nouă.

Timoléon îl văzu a doua zi dimineaţă pe Agénor sosind în trăsură închisă.

Apoi, când tânărul se urcă din nou în trăsură, uşor ca o pisică, Timoléon se agăţă îndărăt cum ar fi făcut un ştrengar de şapte sau opt ani.

Peste o oră ştia cu siguranţă că Antoinette nu murise şi că trăia într-o casă de la Auteuil, sub protecţia şi supravegherea lui Milon.

Atunci dânsul imagină telegrama pe care o cunoaştem.

Unul dintre agenţii săi plecă spre Colonia, pentru ca

telegrama să fie originală.

Timoléon însuşi, travestit în vizitiu, îi conduse pe Milon şi pe Antoinette la gară.

Antoinette îşi făcuse în grabă o toaletă de drum, destul de reuşită.

Milon era îmbrăcat în haine de burghez; avea o mutră de intendent.

El îi spunea Antoinettei, domnişoară, şi se arăta foarte respectuos cu dânsa.

Timoléon intră în incinta gării, şi, pe când hamalii descărcau bagajele, dânsul schimbă o privire repede cu un bărbat şi o femeie, care coborau chiar atunci dintr-o trăsură de piaţă.

Erau colonelul Guépin şi fiica sa.

Colonelul avea o ţigară în gură; dar ţigara se stinsese.

El merse drept spre Milon, care avea ţigara aprinsă, şi-i ceru foc.

— Plecaţi spre Colonia? îl întrebă dânsul.

— Da, răspunse Milon.

— Cu domnişoara?

— Da, răspunse Milon, căruia figura militărească a colonelului îi impunea oarecum respect.

Se duseră împreună spre casa de bilete.

Ba chiar, la propunerea, colonelului luară împreună un compartiment separat.

Câteva momente după aceea, trenul pleca, ducând în acelaşi cupeu pe Milon şi pe colonel, pe domnişoara Guépin, care răspundea la numele, în acelaşi, timp şi antic şi romantic, de Cornelia, şi pe Antoinette, biata copilă ale cărei gânduri erau îndreptate şi spre Agénor, care rămânea în urmă, şi spre Madeleine pe care urma s-o revadă.

. . . .

În acest timp, Timoléon alerga la prefectura de poliţie.

— Ah! iată-te! îi zise şeful siguranţei. Ei bine?

— Nu l-am prins încă pe Rocambole; dar îţi pot preda pe unul dintre complicii săi.

— Pe care?

— Pe acela care a fost tovarăşul lui de cătuşe la Toulon.

— Milon?

— Chiar el.

— Şi unde este acum?
— În trenul expres care a plecat spre Colonia.
După indicaţiile amănunţite ale lui Timoléon, fu expediată şefului de gară din Valenciennes următoarea telegramă:

„Arestaţi un om, (urmau semnalmentele exacte), care călătoreşte într-un cupeu separat, în tovărăşia unei tinere fete, a unui bătrân colonel, şi a unei alte femei tinere. Omul acesta are paşaportul pe numele de Baldoni. E un ocnaş evadat, numit Milon. Arestaţi-l şi aşteptaţi noi ordine.”

Capitolul XLVII

Ca cea mai mare parte a oamenilor care au îndurat multe neajunsuri în viaţa lor, Antoinette era foarte puţin comunicativă.
Cu toate acestea, în tren lucrurile se schimbă, şi chiar cele mai rezervate naturi devin îndată sociabile.
Aşa se întâmplă şi cu Antoinette.
Domnişoara Guépin era o tovarăşă de drum cât se poate de drăguţă; ea ştia să povestească o mulţime de lucruri plăcute şi interesante.
Milon conversă la rândul său cu colonelul, şi nu fără oarecare mândrie, căci în gara din Paris, auzise un fecior de casă adresându-se bătrânului cu titlul de „domnul colonel”.
Milon era oarecum uimit; chiar şi Antoinette fu oarecum impresionată de decoraţia pe care domnul acela o purta pe piept.
La miezul nopţii, ajunseră la Valenciennes.
Trenul se oprea acolo zece minute.
— Mâine dimineaţă vom fi la Colonia, zise colonelul.
Antoinette îşi simţea inima bătându-i cu violenţă; se gândea la Madeleine.
În clipa aceea uşa se deschise şi un funcţionar se prezentă:
— Este printre dumneavoastră, zise el, un domn cu numele de Baldoni?
— Eu sunt, răspunse cu naivitate Milon.
— Aveţi bunăvoinţa să coborâţi?
— Pentru ce? întrebă Milon uimit.
— Şeful gării vrea să vă vorbească.
Milon coborî fără cea mai mică bănuială şi zise:

— Poate din cauza bagajelor.

Dar Antoinette avu un fel de presimţire.

— Merg şi eu cu tine, îi zise ea.

Şi, la rândul ei, coborî din vagon.

Colonelul şi fiica schimbară o privire, apoi bătrânul îi zise Antoinettei:

— Te întovărăşim şi noi, domnişoară.

Milon avea o încredere aşa de mare în Rocambole, încât i se părea cu neputinţă să mai fie vreodată arestat şi n-avu nici cea mai mică bănuială.

O clipă îşi închipui chiar că avea să i se comunice vreo telegramă de la Rocambole, să nu-şi mai continue drumul.

În biroul şefului de gară văzu doi jandarmi şi un om îmbrăcat în negru, încins cu o eşarfă tricoloră.

Abia atunci fu cuprins de teamă şi se întoarse spre Antoinette.

Dar ea îl urma cu surâsul pe buze, şi surâsul tinerei fete era pentru dânsul o rază protectoare.

Funcţionarul care îl conducea îl invită să intre în birou.

În acelaşi timp unul dintre jandarmi făcu un pas spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să închidă calea lui Milon, în cazul când acesta ar fi intenţionat să fugă.

Comisarul de poliţie se sculă şi-l privi pe Milon drept în faţă.

De astă dată, fostul ocnaş se îngălbeni.

— Numele dumitale? întrebă poliţistul.

— Joseph Baldoni, răspunse Milon cu nehotărâre.

— Profesiunea?

— Camerist, în serviciul domnişoarei, răspunse dânsul cu umilinţă.

Antoinette, foarte palidă, intrase, la rândul ei, în biroul şefului de gară.

Domnul şi domnişoara Guépin o urmaseră.

Jandarmii îi lăsară pe toţi trei să treacă, după care închiseră uşa.

Antoinette era prea neliniştită pentru a mai băga de seamă acest lucru.

Ea nu-l vedea, nu-l privea decât pe Milon, care devenise foarte palid şi asculta întrebările comisarului.

Acesta din urmă continuă:

— Eşti sigur că te numeşti Joseph Baldoni?

— Fără îndoială, bolborosi Milon.

— Nu cumva eşti din întâmplare un oarecare Francisc Milon?

Milon tresări şi ghici îndată pentru ce i se punea această întrebare.

— N-am purtat niciodată un asemenea nume, bolborosi dânsul.

— Ar fi de dorit să fie cum spui dumneata, răspunse comisarul.

Antoinette, albă ca o statuie, avu o rază de speranţă. Dar speranţa îi fu distrusă când poliţistul adăugă:

— Ar fi de dorit, domnule, ca autoritatea să se fi înşelat şi ca dumneata să n-ai nimic comun cu numitul Francisc Milon, condamnat la zece ani de închisoare şi evadat de opt luni din ocna Toulonului.

— Nu sunt eu acela, bolborosi Milon.

— Lucrul acesta va trebui să-l dovedeşti la Paris.

Antoinette se înfioră.

— Până atunci eşti arestat, continuă comisarul.

Antoinette scoase un strigăt şi se clătină.

Domnişoara Guépin se grăbi s-o susţină.

— Copila mea!... fiica mea!... stăpâna mea adorată!... murmură Milon, văzând-o gata să leşine.

Atunci comisarul de poliţie se adresă Antoinettei:

— În ce te priveşte pe dumneata, domnişoară, zise el, n-am nici un ordin; eşti liberă să-ţi urmezi călătoria.

Apoi făcu un semn jandarmilor, care puseră mâna pe Milon, ce părea un stejar dezrădăcinat de trăsnet. Urmă un moment sfâşietor între Antoinette şi dânsul. Tânăra fată se aruncă de gâtul lui.

Multă vreme îl ţinu îmbrăţişat, adresându-i cele mai dulci, cele mai drăgăstoase cuvinte.

Milon plângea cu lacrimi calde.

Dar nici el, nici Antoinette nu mai protestau acum.

Ea nu ştia să mintă şi, dacă i-ar fi spus cineva: „Jură că omul acesta nu este Milon”, dânsa ar fi plecat capul şi ar fi rămas tăcută.

În timpul acestei scene sfâşietoare se auzi şuieratul ascuţit al locomotivei.

Trenul pleca, lăsându-i în urmă pe toţi patru. Domnul şi domnişoara Guépin arătau tinerei fete cea mai mare simpatie.

— Drace! exclamă colonelul cu un, ton serios, adresându-se comisarului; eşti sigur, domnule că nu te-ai înşelat?

— Eu nu fac decât să execut ordinele ce mi-au fost transmise prin telegraf, răspunse poliţistul.

Domnul Guépin se întoarse către Antoinette.

— Domnişoară, îi zise el, eu nu sunt obligat să-mi urmez călătoria; aşadar, nici eu, nici fiica mea nu te vom lăsa singură. Eu sunt colonelul Guépin şi am o mare influenţă; să ne întoarcem la Paris şi-ţi promit că în câteva ore acest om va fi liber.

Antoinette se încrezu în cuvintele lui, fără să bănuiască trădarea.

— Oh! dumneata eşti însăşi providenţa, îi zise ea plângând şi rezemându-se de braţul domnişoarei Guépin.

— Va trece chiar acum trenul de Colonia pentru Paris, zise colonelul, aşa încât la ora patru de dimineaţă vom fi acolo şi te asigur că mai înainte de prânz voi obţine punerea în libertate a sărmanului dumitale camerist.

Pe când pretinsul colonel vorbea astfel se auzi în depărtare fluieratul trenului de Colonia.

— Mă duc să iau bilete, zise el.

Antoinette cugeta acum la sora sa, pe care o credea bolnavă la Colonia, la Milon, care era în închisoare şi la Agénor, care nu ştia durerea ei. Iar dacă Agénor n-ar fi fost la Paris, poate că, cu toate promisiunile colonelului, ar fi stat la îndoială.

Aşadar, dânsa se urcă în trenul care pleca spre Paris, în tovărăşia acelei tinere şi acelui fals colonel care erau adevăraţii provocatori al arestării nefericitului Milon.

Capitolul LXVIII

— Ah! domnişoară cât eşti de bună cu mine! murmură Antoinette strângând cu recunoştinţă mâna domnişoarei Guépin.

Biata fată avea ochii plini de lacrimi, dar inima îi era plină de speranţă.

Colonelul vorbea cu cea mai mare siguranţă despre înaltele lui influenţe şi cunoştinţe.

Ministerele se deschideau înaintea lui şi miniştrii îl numeau „scumpe amice”, după cum spunea dânsul..

Cum ar fi putut Antoinette să se îndoiască de puterea unor

oameni atât de cunoscuţi şi de influenţi?

Tânăra fată îi povesti chiar viaţa lui Milon; ea spuse că într-adevăr Milon era un condamnat care se ascundea, dar un condamnat inocent, închis pentru o crimă pe care n-o săvârşise.

De asemenea, dânsa mai vorbi despre copilăria ei, ca şi despre afecţiunea pe care o păstra bătrânului servitor.

După care, excelentul colonel, care nu se mai îndoia de nimic, zise:

— Cu atât mai bine dacă este aşa, cu atât mai uşor vom obţine libertatea lui. Atâta doar că, până se va judeca procesul, lucru care nu poate să întârzie, vă anunţ domnişoară că s-ar putea să-i fie interzis să părăsească Parisul...

Cum să nu fi câştigat încrederea absolută a naivei Antoinette?

Colonelul făcuse chiar ceva mai mult.

La gara Creil s-a însărcinat să trimită o telegramă la Colonia.

Telegrama conţinea câteva cuvinte ale Antoinettei către sora ei.

„Întârziere de douăzeci şi patru de ore.

Sunt bine.

Voi sosi mâine”.

Depeşa era adresată maiorului Avatar la Colonia, hotel Dresda.

Acum e lesne de înţeles cât de mare era recunoştinţa Antoinettei, când trenul intră în gara Paris.

Înainte de oprirea trenului, colonelul îi mai zise:

— Noi locuim foarte aproape de aici; ne permiţi să te conducem la noi?

Antoinette se gândi un moment să refuze, să se ducă la Auteuil; dar colonelul insistă şi dânsa primi.

După ce urcară în trăsură, acesta îi zise vizitiului:

— Strada Bellefond, numărul 21.

Zece minute după aceea trăsura de piaţă se opri înaintea casei cu numărul 21.

Strada Bellefond este o stradă solitară, situată între altele două, mai frecventate, adică strada Rochechouart şi Faubourg-Poissonnière.

În spatele caselor din acea stradă, de o aparenţă foarte modestă, se întind grădini vaste, cu arbori aproape giganţi.

Intrarea în casa cu numărul 21 se făcea printr-o portiţă

mică ce se deschidea într-o curticică pavată. Mai în fundul unei grădini, pe jumătate ascuns de frunzele arborilor, se vedea un pavilion.

Colonelul sună, portiţa se deschise şi portarul nu-i făcu nici o întrebare.

Domnişoara Guépin o luă pe Antoinette de mână şi-i zise:

— Noi locuim în pavilionul din fundul grădinii.

Apoi introduse o cheie în broască, pe când colonelul rămase afară pentru a plăti vizitiului.

Antoinette se văzu în pragul unui vestibul, din care ieşea un miros de mucegai.

Pavilionul părea că nu mai fusese locuit.

Cu toate acestea, la zgomotul pe care-l făcu uşa, răspunse un alt zgomot.

Un zgomot de paşi la etajul superior.

— Este menajera mea, care se scoală, zise domnişoara Guépin.

Într-adevăr, Antoinette auzi o voce care întrebă:

— Cine-i acolo?

— Eu, răspunse frumoasa brunetă.

Paşii se opriră.

Domnişoara Guépin împinse o uşă din fundul vestibulului şi-i zise Antoinettei.

— Iată, domnişoară, intră, aici este camera răposatei mele mame. Voi avea grijă să se facă focul.

În acelaşi timp, luă o lumânare pentru a aprinde un candelabru aflat pe o masă din vestibul.

Antoinette intră după dânsa, fără teamă.

Pătrunzând în camera care nu era tocmai elegantă, Antoinette încercă un fel de moliciune inexplicabilă.

Dar domnişoara Guépin se grăbi să-i zică:

— De la moartea mamei mele n-am mai intrat aici decât foarte rar.

În cămin focul ardea, domnişoara Guépin îl mai aţâţă, după care îi zise Antoinettei:

— Acum trebuie să te odihneşti câteva momente, căci tatăl meu va face totul pentru domnul Milon. Acum este ora cinci, adăugă ea; sper că pe la opt vom avea o veste bună şi, fiindcă trebuie să fii zdrobită de oboseală, încearcă să dormi o oră sau două.

Apoi, mai înainte ca Antoinette să aibă timp să răspundă,

ea se retrase, şi tânăra fată, rămasă singură, vru să deschidă fereastra pentru a lua puţin aer.

Dar mare îi fu surprinderea când văzu că fereastra nu se deschidea, fiind o fereastră zidită; înspăimântată, Antoinette alergă la uşă s-o deschidă, dar şi uşa era încuiată.

— Domnişoară! Domnişoară! strigă dânsa neliniştită.

Dar domnişoara Guépin nu răspunse.

Antoinette începu să se plimbe prin cameră şi, constatând că pereţii erau capitonaţi cu lână, ca şi tavanul, o cuprinse frica atât de tare, încât începu să ţipe:

— Ajutor! ajutor!

La ţipătul ei nimeni nu răspunse, dar o cheie se întoarse în broască.

Crezând că e domnişoara Guépin, se ruşină de frica ei; dar văzând că în locul domnişoarei Guépin se iveşte o altă persoană, gâtul i se strânse de spaimă.

Persoana care se ivi era o persoană necunoscută; în mână ţinea un felinar de aramă şi, privind-o pe Antoinette, bolborosi:

— Fiindcă tu eşti o sfântă, voi putea şi eu să fac o minune în viaţa mea.

Disperată, Antoinette recunoscu în acea femeie pe Madeleine Chivotte, adică pe cea care o persecutase, pe aceea care la Saint-Lazare încercase s-o otrăvească.

Femeia râdea şi îi zicea:

— Cerboaica mea, poţi să ţipi cât vrei; pereţii aici sunt ca cei din turnul „de Nesle”, dacă nu cumva mai groşi.

Apoi începu să declame:

„Zidurile acestea, sting suspinele”...

„Ele absorb şi agonia”, zise o altă voce la spatele îngrozitoarei Cenuşărese.

Antoinette căzu în genunchi, murmurând:

— Dumnezeule! Dumnezeule, ai milă de mine!...

Vocea care terminase fraza Madeleine Chivotte era o voce de bărbat şi acel bărbat era Polyt! Polyt, netrebnicul şi degradatul, care cutezase să-i vorbească de amor Antoinettei, acela care o făcuse să treacă drept amanta lui.

Apoi, Chivotte reluă:

— Micuţa mea, dacă şi acum ne vei mai scăpa, atunci cu adevărat că ai noroc; n-o să mai am ce spune.

Falsul colonel şi fiica sa dispăruseră.

Capitolul XLIX

S-o lăsăm pe Antoinette în fundul grădinii din strada Bellefond, în pavilionul în care era păzită de acele două fiinţe netrebnice, şi să revenim la Vanda.

Vanda era, într-adevăr, femeia de care Rocambole avea nevoie.

Energică, răbdătoare, inteligentă, un suflet de înger şi o inimă de oţel.

Când ieşise la fereastră şi-l văzuse pe Rocambole cu comisarul de poliţie şi cu doi agenţi, înţelese totul.

Coborând, îi zise Madeleinei:

— Aşteaptă-mă; mă întorc îndată.

În camera vecină, care era cabinetul lui Rocambole, se găsea o cutie ce conţinea o jumătate duzină de pilule negre, mari cât o gămălie de ac şi tari ca diamantul.

Care era puterea acelor pilule?

Vanda nu ştia tocmai bine, dar Rocambole îi spusese într-o zi.

— Dacă vreodată voi fi arestat, să te sileşti prin orice mijloc să-mi dai una din aceste pilule. Restul mă priveşte pe mine.

— Este otravă? îl întrebă dânsa.

— Da şi nu. Dar se poate lua fără pericol; e nevoie de şase ore ca să se dizolve.

Cunoscând acestea Vanda luase una dintre pilule, o puse în gura ei şi, când îl sărută pe Rocambole, o dădu din gura ei, în gura lui.

Tânăra femeie, după ce-i văzuse pe agenţi luându-l pe Rocambole, intră în casă zicându-şi:

„Rocambole e arestat, Antoinette dispărută împreună cu Milon şi eu sunt singură pentru a-i scăpa pe toţi”.

Mai înainte de a intra în camera în care se afla Madeleine, Vanda îşi formase un plan de acţiune.

— Copila mea îi zise dânsa tinerei fete, închizând uşa şi aşezându-se lângă ea, ascultă-mă...

— Cât eşti de palidă! murmură Madeleine mişcată.

Vanda continuă:

— Dumneata ai scăpat de brutalitatea lui Piotr mujikul, ai scăpat de sfâşierea lupilor, ai scăpat de infamul plan al

domnului de Morlux...
— Ei bine? întrebă Madeleine neliniştită.
— Toate acestea au fost nimicuri.
Madeleine se ridică. Devenise la fel de palidă ca Vanda, dar se ţinu dreaptă, iar ochii ei aruncau scântei.
— Aşa vreau să te văd. Eşti într-adevăr o femeie tare, zise Vanda.
— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Madeleine stăpânindu-şi emoţia.
— O adevărată lovitură de trăsnet, răspunse cu răceală Vanda.
— Unde este Antoinette?
— Nu ştiu.
— Dar Milon?
— Nu ştiu nimic nici despre el.
— Dar el? întrebă Madeleine cu un ton din care se vedea toată încrederea tinerei fete în acel om straniu numit Rocambole.
— Este arestat, răspunse Vanda.
Madeleine scoase un ţipăt.
Dar Vanda îi luă mâna:
— Eu sunt aici, zise ea, şi te voi apăra.
— Unde este sora mea? repetă Madeleine.
— O voi scăpa! răspunse Vanda.
În acel moment intră Noël.
Fostul Valet de Cupă era din cale afară de tulburat.
— L-au arestat pe stăpânul, zise el.
— Şi ţie ţi-e frică? întrebă ea zdrobindu-l cu privirea ei.
— Ah! stăpână, poţi să crezi una ca asta?
— Eu comand acum, zise ea.
— Mă voi supune, răspunse Noël înclinându-se.
— O vei conduce pe domnişoara la mama ta.
— În strada Şerpilor?
— Da.
— Dar de ce să nu rămân lângă dumneata? întrebă Madeleine.
— Să-ţi spun pentru ce, copila mea. În momentul în care am câştigat bătălia, în acelaşi moment am şi pierdut-o.
— Ah!
— Domnul de Morlux, acela din Rusia, care voia moartea dumitale, a murit; dar nu e el singurul care a jurat pierderea dumneavoastră. El a lăsat la Paris oameni de-ai lui, care au

profitat de lipsa noastră.

— Ce spui dumneata, doamnă?

— Antoinette şi Milon au dispărut. Rocambole e arestat, înţelegi acum?

— Dumnezeule!...

— Cât despre stăpân, nu mă tem deloc, reluă Vanda, căci zidurile temniţei vor cădea sub suflarea lui, cum se pierde spuma de săpun la suflarea unui copil, dar mă tem de viaţa lui Milon şi a Antoinettei...

— Oh! O vei scăpa, nu-i aşa?...

— O voi regăsi, vrei să zici. Dar pentru aceasta, trebuie să te laşi condusă...

— Sunt gata să mă supun, răspunse Madeleine cu hotărâre.

— Ascultă-mă bine, urmă Vanda. Dacă au venit să-l aresteze pe stăpân la poarta acestei case, înseamnă că duşmanii noştri cunosc locul nostru de retragere, şi dumneata nu mai eşti în siguranţă aici. Urmează-l pe Noël, ai încredere în el şi în mine, cum ai avut şi în stăpân.

— Dar, domnişoară, doamnă?

— Eu, răspunse Vanda cu un surâs plin de mândrie, îţi voi dovedi că sunt demnă de încrederea stăpânului.

Apoi adresându-se lui Noël:

— Răspunzi de Madeleine cu viaţa ta.

— Da, stăpână.

— Trebuie să te mai văd până diseară; unde te găsesc?

— În strada Şerpilor, dacă doriţi...

— Nu acolo, căci aş putea fi urmărită.

— Dar atunci unde? Vanda păru că reflectează.

— La opt ore, seara, zise ea, să fii în spatele teatrului Ventadour, strada Monsigny.

— Voi fi, răspunse Noël.

La ordinul Vandei, Madeleine îşi aruncă o manta pe umeri, îşi lăsă bagajele la vila Said şi luă braţul tinerei rusoaice.

Noël le urmă şi câteşitrei ieşiră din micul palat. Arestarea lui Rocambole nu prea făcuse zgomot. Portarul vilei, care avea o mare consideraţie pentru Vanda, o salută cu respect

— Du-te şi caută-mi o trăsură, îi zise ea. Plec la ambasada rusă.

— Oh! zise portarul cu un surâs inteligent, cred că nu e nimic grav. Nu e nimeni dus la ghilotină pentru politică.

Vanda se sui în trăsură cu Noël şi cu Madeleine.

Dar lângă Arcul de Triumf, ea îi părăsi.

Pe când Noël o conducea pe Madeleine prin Paris, Vanda se sui în omnibusul care traversa Champs-Élysées şi se îndreptă spre Auteuil, prin strada Saint-Cloud.

Rocambole nu putuse să dea nici o lămurire Vandei; ea ştia doar că Antoinette dispăruse. De aceea Vanda alergă la Auteuil.

Când ajunse acolo, poarta era deschisă, şi tata Philippe alergă.

— Ah, doamnă! zise el. Ştii nenorocirea?...

— Ştiu totul.

— Ah!

— Unde e domnul Agénor de Morlux?

— A plecat.

— Când?

— Acum o oră. S-a suit într-o trăsură şi s-a dus spre oraş.

Vanda intră în pavilion unde o găsi pe mama Philippe plângând şi pe frumoasa Marton frângându-şi mâinile:

Vanda o luă de umeri şi o întrebă:

— De ce eşti disperată?

— Ah! zise Marton, dumneata vii prea târziu.

— Nu, zise Vanda. Nu mai ai încredere în mine?

Cuvintele acestea fură ca un balsam pentru frumoasa Marton.

— Ştiu bine, că dumneata poţi multe, zise ea.

— Da, răspunse Vanda, dacă vei vrea să mă ajuţi.

Marton se sculă cu privirea înflăcărată.

— Vorbeşte, ordonă, sunt gata, răspunse ea.

— Trebuie ca noi două s-o salvăm pe Antoinette. Haide, vino...

Şi Vanda plecă cu Marton.

Capitolul L

Să ne deplasăm acum în strada Pépinière, la palatul de Morlux, două zile după evenimentele relatate.

Era ora şapte dimineaţa, când o trăsură intră în curte, urmată de un furgon al căilor ferate care purta bagajele şi doi servitori în livrea; în trăsură erau doi oameni în costum de călătorie.

Cei doi servitori erau: unul Piotr mujikul, celălalt Beruto,

feciorul de casă al contesei Vasilika.

Cei doi călători care coborâră din trăsură erau vicontele de Morlux şi tovarăşul său, Ivan Potenieff.

În timpul călătoriei, gentilomul francez şi ofiţerul rus deveniseră intimi.

Ivan avea o încredere fără margini în domnul de Morlux, care-i promisese că o va găsi pe Madeleine.

— Scumpul meu Ivan, îi zise vicontele luându-i mâna vino cu mine; această casă e a dumitale.

Şi-l conduse pe Ivan la etajul de sus al palatului, unde îl instală într-un minunat apartament.

Beruto, care era plin de grijă faţă de noul său stăpân, le zicea servitorilor pe când descărca bagajul:

— Sărmanul meu stăpân e foarte bolnav... e nebun... e amorezat de o femeie care nu există!...

Piotr mujikul nu mai juca acum rolul de mut, dar îşi compusese pentru această împrejurare, un accent gutural, astfel ca vocea lui să nu mai semene deloc cu vocea lui Ivan.

Pe când Ivan se instala în apartamentul său, domnul de Morlux, se închise în camera lui şi sfărâmă cu mâna tremurândă peceţile a mai multor scrisori; una era a lui Timoléon. Şi suna astfel:

„Domnule viconte,

Am trecut ieri pe la portarul dumitale şi dânsul mi-a spus că a primit de la dumneata o depeşă trimisă de la Berlin. Aşadar, cum vei sosi, nu pierde timpul şi vino la domnişoara Guépin, care te aşteaptă în strada Londrei.

Servitorul dumitale,

Timoléon

P.S. O am pe Antoinette şi pentru un preţ bun ţi-o voi ceda.”

„Ar trebui s-o am şi pe Madeleine”, murmură domnul de Morlux cu vocea tremurândă şi deschise o altă scrisoare.

Aceasta era concepută astfel:

„Domnule viconte,

Răspund la Paris, unde cred că vei sosi mâine de dimineaţă, scrisorii dumitale din Berlin.

Dumneata mă întrebi dacă nebunia se vindecă.

Ei bine, îţi răspund că nebunia da, dar monomania nu.

Dacă tânărul ofiţer rus de care îmi vorbeşti, îşi va fi pierdut cu desăvârşire mintea, cu o cură al cărei inventator sunt eu, vom reuşi să-l vindecăm.

Dar dacă e numai o monomanie, şi dacă monomania lui constă în a vorbi fără încetare de o femeie care nu există decât în imaginaţia lui, nu pot să răspund de nimic.

Cu toate acestea, nu afirm nimic, înainte de a-l vedea.

Mâine de dimineaţă, la ora opt, voi fi la dumneata şi, dacă va fi necesar îl voi conduce pe acest tânăr, sub un pretext oarecare, în casa mea de sănătate, unde îi voi da toată îngrijirea de care sunt capabil.

O. Lambert

Medic-alienist

La Passy, strada Mare, 39.”

După ce citi scrisoarea, domnul de Morlux se uită la ceasornic.

— Este aproape ora opt, murmură dânsul; aş fi vrut să mă duc mai înainte la domnişoara Guépin; cu toate acestea îl voi aştepta acum pe doctor...

Se auzi clopotul de la poarta de intrare şi domnul de Morlux, de la fereastra care dădea în curte, putu să-l vadă pe medicul psihiatru care sosise.

Doctorul era un om între două vârste, cu nişte ochi mici, sub ochelarii albaştri, purta cravată albă şi haina neagră, ca toţi oamenii de profesiunea lui.

Domnul de Morlux îi ieşi în întâmpinare.

— Scumpul meu doctor, îi zise el strângându-i mâna, nu văd decât un singur mijloc pentru a-l putea studia pe pacientul dumitale...

— Şi care e acest mijloc? întrebă doctorul Lambert.

— Vei dejuna cu noi şi-l vei auzi vorbind.

— Prea bine, răspunse doctorul.

— Trebuie să-ţi spun, adăugă domnul de Morlux, că familia Potenieff e foarte bogată, şi va face orice sacrificii pentru a obţine însănătoşirea lui Ivan.

— Voi face tot ce va fi omeneşte cu putinţă, răspunse doctorul, atras de făgăduiala unui onorariu regesc.

. . . .

Două ore mai târziu, domnul de Morlux, Ivan, oaspetele său, şi doctorul pe care îl prezentă tânărului rus drept notarul casei, erau la sfârşitul dejunului.

Ivan începu să vorbească de Madeleine pe care o iubea; spunea că vrea să cumpere un palat în care să locuiască Madeleine.

În acest punct al discuţiei, doctorul îşi luă în serios rolul de notar improvizat.

— Eu posed o încântătoare vilă la Passy, zise el, şi vreau s-o vând, dacă dumneata vei vrea să o cumperi?...

Începu apoi să laude într-atât casa, încât Ivan, entuziasmat strigă:

— Dacă e după cum spui, o voi cumpăra.

— Să mergem s-o vedem, răspunse doctorul.

Domnul de Morlux ordonase de mai înainte ca trăsura să fie pregătită în curte.

— Du-te, îi zise el lui Ivan, şi vino îndărăt pentru prânz.

Ivan şi falsul notar se suiră în trăsură, iar Beruto, credinciosul servitor, se sui pe capră lângă vizitiu şi plecară în mare viteză.

Era tocmai ora plimbării prin pădure; trăsurile şi cavalerii se încrucişau la fiecare pas.

Ivan privea cu mirare, ameţit de atâta splendoare.

Ce era „perspectiva Nevski”, pe lângă toate acestea? Şi Petersburgul, oraşul cu cupolele aurite, era un nimic pe lângă Paris.

Deodată, Ivan scoase un ţipăt de bucurie nebună.

— Madeleine! zise el, ridicându-se în picioare, cu braţele întinse; iat-o pe Madeleine!...

Într-adevăr trecea ca fulgerul un landou albastru, înhămat cu doi „troteuri irlandezi” în care era o femeie, cu surâsul încântător, cu părul blond, îmbrăcată într-o rochie albastră; ea răspundea saluturilor în stânga şi-n dreapta acelora care i le adresau.

Ivan zăpăcit repeta:

— Madeleine!...

Era într-adevăr Madeleine.

Credinciosul servitor Beruto încruntă din sprâncene şi un moment crezu că frumoasa operă de răzbunare a contesei Vasilika va fi dintr-o dată dărâmată.

Capitolul LI

După toate aparenţele, credinciosul camerist al contesei Vasilika avea toată dreptatea să se înspăimânte.

Beruto n-o văzuse niciodată pe Madeleine; dar dânsul ştia tot aşa de bine ca şi domnul de Morlux că Madeleine exista în realitate.

Deodată Ivan strigase:

— Madeleine!... Iat-o pe Madeleine!

Dar neliniştea nu dură decât preţ de un singur moment, timp în care se desfăşură o întreagă dramă.

Iată ce se petrecuse:

Landoul în care era tânăra femeie blondă era condus în demi-daumont de un jocheu cu vesta vărgată negru cu alb.

Jocheul, văzându-l pe rus întinzând braţele şi părând că vrea să vorbească stăpânei sale, opri repede caii. Ivan sărise şi se repezise spre tânăra femeie.

— Ce faci! strigă doctorul, ieşindu-şi din nepăsarea de fals notar.

Ivan alerga strigând:

— Madeleine!... Madeleine!

Uimită, femeia blondă se trase îndărăt.

Ivan se urcase cu îndrăzneală în trăsura tinerei femei. Un scandal enorm se produse în mijlocul celor trei sute de trăsuri care se încrucişau din toate părţile.

Doctorul îl urmase pe Ivan de aproape şi, apucându-l de braţ, îi strigă:

— Eşti nebun?!...

Tânăra femeie, înspăimântată se retrăsese cât putuse de mult în fundul trăsurii.

— Cum? exclamă Ivan, nu mă mai recunoşti, scumpa mea Madeleine?

Femeia blondă răspunse:

— Dar omul acesta e nebun de legat!

Auzind sunetul acelei voci, Ivan îngălbeni şi se lăsă condus de doctor.

Femeia aceea nu era Madeleine!... Dar cât de bine îi semăna!

Îi semăna ca o soră geamănă; îi semăna cum seamănă două picături de apă între ele. Era bizar!... Era surprinzător!...

Acea uimitoare legendă, din care tradiţia teatrului şi

romanul făcuseră atâtea minuni, era deci un adevăr?

Ivan rămase ţintuit locului, palid, cu privirea rătăcită, în mijlocul trăsurilor care ameninţau să-l zdrobească.

Tânăra femeie îl recunoscu pe medic şi-l salută surâzându-i.

Un medic psihiatru aşa de celebru ca Lambert putea să fie necunoscut cuiva?

Vreo şase tineri se opuseră, unii călare, alţii în trăsură şi toţi surâseră celebrului medic cum îi surâsese şi tânăra femeie.

Ultimul, trecând pe lângă trăsura doctorului exclamă:

— Ştii că ai haz, dragul meu domn?... Nu se plimbă nimeni cu clienţii de-a lungul Champs-Élysées într-o zi de plimbare ca aceasta...

Urmă un hohot de râs general.

Ivan nu înţelese nimic.

Doi tineri, trecând aproape de tot, murmurară:

— Ce obicei are şi doctorul acesta să-şi plimbe mereu nebunii prin lume, în loc să-i ţină închişi!

Ivan ar fi putut foarte bine să-i audă; dar, absorbit cum era într-o adâncă reverie, nu auzi nimic.

— Bizară asemănare! exclamă dânsul, în cele din urmă.

Vizitiul, la un semn al doctorului, dăduse bice cailor şi trăsura îşi continuă drumul spre Champs-Élysées.

Beruto îşi revenea puţin câte puţin din emoţia zguduitoare pe care o încercase la început.

Doctorul se aplecă înspre dânsul şi-l întrebă:

— Îi vin des accese din acestea?

Beruto, drept răspuns, clipi din ochi; se înţelese că vroia să zică: „El le ia pe toate femeile drept iubita sa Madeleine”.

— A! bine! murmură doctorul, acuma înţeleg...

Apoi, luând braţul lui Ivan şi strângându-l puţin, îi zise:

— Cum asta? Domnişoara Madeleine pe care o cauţi seamănă cu Clorinda?

— Clorinda? murmură uimit, care Clorinda?

— Femeia pe care ai luat-o drept Madeleine.

— Ah!... Clorinda e numele ei?... Şi ce e dânsa?...

— O demimondenă pariziană.

— Ah! exclamă el.

Apoi, plecând capul, adăugă:

— Exceptând vocea, este Madeleine întreagă.

— Dacă este aşa, reluă doctorul, poţi să-i faci o vizită când vrei...

— Adevărat? murmură Ivan cu un aer distrat.

Apoi rămase iarăşi tăcut.

Cu cât trăsurile se apropiau de bariera Étoile, cu atât ele se împuţinau şi fiindcă erau orânduite în şapte rânduri, trei care se duceau şi patru care se întorceau, trăsura în care erau Ivan şi doctorul mergea la pas, cum mergeau şi celelalte.

Deodată însă, un rând care venea în faţa lui Ivan începu a merge la trap şi Ivan scoase un ţipăt:

— Madeleine! Aceasta este Madeleine! Nu mai încape nici o îndoială.

Pe când landoul domnului de Morlux trecea, trăsura în care se afla Ivan se încrucişase cu ea şi acesta o zărise pe Madeleine.

De data aceasta Ivan nu se mai înşelase, căci înăuntru era cu adevărat Madeleine.

Iată cum se întâmplase:

Madeleine sosise dimineaţa la Paris şi Vanda o încredinţase lui Noël ca s-o ascundă în strada Serpente şi aşa se făcu că dânsa îl întâlni pe Ivan.

Când Ivan o văzu pe Madeleine, îl zări şi dânsa pe tânăr, dar emoţia îi fu atât de mare, încât nu putu să strige; şi fiindcă trăsura mergea mai repede decât landoul, nici Beruto, nici doctorul nu văzură nimic; dar Ivan, care văzuse, repeta necontenit:

— Este ea, este ea! şi vru să coboare din nou.

Dar doctorul, care avea mâini de fier, îl reţinu.

— Inutil, îi zise el; acum nu poţi s-o ajungi, căci suntem siliţi să ţinem rândul.

— Dar vreau s-o găsesc! zise Ivan ieşindu-şi din fire.

— Acuma, nu; mai târziu, da.

— Cum? pentru ce?

Doctorul schimbă o privire cu Beruto şi psihiatrul care se mai îndoise poate o clipă, acum nu se mai îndoia că Ivan o văzuse de două ori pe Madeleine; pentru dânsul, Ivan nu era numai nebun, ci nebun de legat.

— Dar, zicea tânărul, cum s-o găsesc mai târziu?

— Nimic mai simplu.

— Cum?

— Am luat numărul trăsurii. Şi doctorul adăugă la întâmplare: are numărul două mii nouă sute şaptesprezece.

— Ei bine, şi ce-i cu asta?

— Înseamnă mult, căci, după ce vom vizita casa, vom

merge la administraţia trăsurilor.

— Oh! minunat, strigă Ivan cu bucurie.

În acel moment vizitiul domnului de Morlux se strecură prin şirul de trăsuri şi intră în strada Chaillot; după douăzeci de minute se opriră la poarta cea mică a casei de sănătate.

Doctorul nu dorea ca, Ivan să vadă firma casei sale de sănătate, aflată la poarta cea mare.

Ivan, absorbit, îl urmă pe doctor care, după ce traversă grădina, deschise o uşă şi, introducându-l pe Ivan, îl rugă să aştepte un moment.

— Peste două minute sunt al dumitale, îi zise el.

— Bine, răspunse Ivan.

Beruto rămăsese afară, iar doctorul se duse să cheme doi infirmieri:

— Să-l luaţi pe ştrengarul pe care l-am adus şi să-i faceţi un duş, le zise el; apoi se depărtă.

Infirmierii intrară şi Ivan, neînţelegând nimic după costumul lor îi întrebă:

— Ce vreţi?

— Vino să faci un duş, domnule, răspunseră dânşii uitându-se unul la altul râzând.

Ivan scoase un ţipăt; îşi dădu seama acuma că se află într-o casă de nebuni...

Infirmierii se aruncară asupra lui, îl prinseră de mâini şi îl târâră cu dânşii..

Beruto ascuns în galerie râdea sardonic.

Capitolul LII

Domnul de Morlux se grăbise ca doctorul Lambert să plece cât mai iute, ducându-l cu dânsul pe Ivan.

Abia ieşise landoul din curte şi domnul de Morlux îşi luă pălăria, traversă grădina palatului şi ieşi prin mica poartă care dădea în bulevardul Haussmann.

Acolo se aruncă într-o trăsură de piaţă şi zise vizitiului:

— În strada Londrei; dar mână iute!

Domnul de Morlux se grăbea să-l vadă pe Timoléon, sau cel puţin să afle noutăţi de la el.

„Vei cere s-o vezi pe domnişoara Guépin”, aşa îi scrisese Timoléon.

Vicontele era aşteptat; portarul îi răspunse că domnişoara era acasă şi veni ea însăşi să-i deschidă. Domnul de Morlux se văzu atunci în prezenţa unei femei frumoase, cu aerul sfidător; pricepu îndată că avea de a face cu nişte oameni hotărâţi.

— Domnişoară, îi zise el, mă numesc vicontele Carol de Morlux.

Ea se înclină şi răspunse:

— Ştiu pentru ce vii, şi, deschizând uşa unui mic salon bine mobilat, îl pofti pe viconte să intre.

Aşezându-se pe canapea, domnul de Morlux aşteptă ca domnişoara Guépin să vorbească.

Dar frumoasa femeie, consultându-şi pendula, zise doar atât:

— Domnule, în cinci minute Timoléon va fi aici.

— Cum aţi zis, domnişoară?

— Înţelegi, domnule, reluă ea, că dacă pasărea e în colivie, colivia nu se află aici.

După aceste cuvinte, avu un surâs neruşinat, apoi începu să intoneze o arie veselă, mergând încoace şi încolo prin cameră, ca şi cum domnul de Morlux nu s-ar fi aflat acolo.

Cinci minute după aceea, se auzi un sunet de clopot şi apoi vocea lui Timoléon; intrând, acesta o apucă de bărbie pe domnişoară Guépin şi-i zise:

— Mititico, nu cumva ai vreo lecţie de pian pentru ora aceasta?...

— Am înţeles, răspunse ea, şi, luându-şi şalul şi pălăria, plecă.

Domnul de Morlux rămase singur cu Timoléon.

— Antoinette e în mâna mea, îi zise Timoléon vicontelui, şi de astă dată nu-mi mai scapă.

— Rocambole e tare, murmură domnul de Morlux.

— Ah! acum crezi ce-ţi spuneam eu?

— Da, cred! zise vicontele, care cugeta înfiorându-se la evenimentele din Rusia.

— Te-ai întâlnit cu el în Rusia?

— Da, zise domnul de Morlux.

— Hei, dumneata te-ai dus acolo s-o pierzi pe Madeleine şi Madeleine a fost salvată.

— Oh! o voi regăsi eu!... zise domnul de Morlux plin de furie.

— Şi eu zic tot aşa.

— Totuşi, cred că Rocambole trebuie să vegheze asupra ei ca un dragon.

Timoléon începu să râdă.

— Ascultă domnule viconte, zise el, ghiceşte unde am fost mai întâi când m-am întors în Paris.

— Nu ştiu, răspunse domnul de Morlux...

— M-am dat pe mâna poliţiei, şi eu, care am fost acuzat pentru un furt de galere, sunt liber acum.

— Ai reuşit să-ţi dovedeşti nevinovăţia?

— Nu; nici n-am încercat să mă disculp; am cerut libertatea mea în schimbul predării lui Rocambole.

— Oh! nimeni nu poate să-l predea pe Rocambole, răspunse domnul de Morlux.

— Aşa crezi dumneata?

— Rocambole nu poate fi prins, zise domnul de Morlux convins.

— Te înşeli, domnule viconte, Rocambole e de o oră în mâna poliţiei.

Domnul de Morlux se ridică parcă împins de un arc şi-l privi pe Timoléon de parcă ar fi vrut să-i zică: ,,Nu râzi de mine?”

— Îţi spun, domnule viconte, adevărul adevărat. Rocambole e arestat.

— Va scăpa din închisoare?

— Nu, zise Timoléon, căci sunt luate toate precauţiile.

— Va fi trimis la galeră, şi va fugi de acolo.

— Te înşeli, domnule viconte, căci la galeră se va descoperi complicitatea pe care a avut-o cu ucigaşul păzitorului care omorâse câinele.

— Ei bine?

— Ei bine, Rocambole va fi ghilotinat.

Un fior străbătu corpul domnului de Morlux.

— Ascultă, reluă Timoléon, acum, fiindcă ştim că Rocambole nu mai e de temut, să vorbim...

— Bine, zise domnul de Morlux, care abia îşi revenise din emoţia pe care o simţise la vestea arestării lui Rocambole.

— El a adus-o pe Madeleine cu dânsul, reluă Timoléon

— Unde e! strigă vicontele în sufletul căruia se aprindea din nou ca un vulcan amorul pătimaş ce-i inspirase tânăra fată.

— O vom avea în mână când vom dori!...

— Atunci doresc s-o am numaidecât!...

— Oh! nu încă, zise Timoléon, trebuie să mai discutăm...

— Ce să discutăm?

— Vreau să zic, trebuie să ne înţelegem.

— Pricep, vrei să fixez un nou preţ pentru serviciul dumitale?

— Natural.

— Vorbeşte, te ascult.

— Vezi, reluă Timoléon, numai când cineva a văzut Anglia bagă de seamă că viaţa franceză e foarte proastă. Aici, douăzeci mii livre e o avere, dar acolo e o mizerie, şi mie îmi place să trăiesc acolo.

Domnul de Morlux îşi încruntă sprâncenele.

— Care-ţi sunt pretenţiile? întrebă el.

— Vreau să-ţi vând aceste trei persoane, care de câtva timp au tulburat puţin somnul dumitale.

— Ah!

— Mai întâi pe Rocambole. La cât îl preţuieşti dumneata?

— Nu ştiu.

— Apoi pe Antoinette şi pe Madeleine. De Rocambole nu mai avem de ce să ne ocupăm acum; cu celelalte două vom face ce vrem noi.

Timoléon avu un surâs enigmatic.

— Vorbeşte! zise domnul de Morlux.

— Ce crezi dumneata despre un frumos milion? zise cu răceală Timoléon.

Domnul de Morlux sări în sus.

— Domnule, zise Timoléon ridicându-se şi el, mă aşteptam să te văd uimit; dar trebuie să ştii că nu voi face nici un rabat la pretenţiile acestea...

— Eşti nebun?

— Asta e; dacă-ţi place.

— Eşti nebun, repetă domnul de Morlux bătând din picior.

— Eu nu zic contrariul. Dar voi găsi pe un altul care-mi va da milionul pe care îl caut.

— Cine?

— Domnul Agénor de Morlux, nepotul dumitale, căruia i-o voi da pe Antoinette.

Vicontele aruncă o privire stranie lui Timoléon şi între cei doi bandiţi urmă un elocvent moment de tăcere.

Soarta celor două orfane era jucată în momentul acela între cei doi oameni.

Capitolul LIII

Ce se întâmplase cu Antoinette?

După cât ne aducem aminte, tânăra fată fusese condusă în pavilionul izolat din fundul unei grădini din strada Bellefond şi închisă de domnişoara Guépin, sclava docilă voinţelor lui Timoléon.

De asemenea, ne mai aducem aminte că, văzând-o pe oribila Chivotte şi pe îngrozitorul Polyt năvălind în odaie, Antoinette se crezuse pierdută.

Femeia pe care o avea înaintea ei încercase s-o otrăvească la Saint-Lazare şi omul acela îndrăznise să-i vorbească într-un limbaj ordinar.

Aşadar, la vederea lor Antoinette căzu în genunchi murmurând:

— Dumnezeule! Dumnezeule! ai milă de mine!...

Cele două infame creaturi răspunseră printr-un râs ironic.

— He! he! micuţa mea, zise Chivotte, avem să ne aranjăm socotelile de la Saint-Lazare.

— De astă dată nu vei mai refuza să-l iubeşti pe Polyt al tău, urlă mizerabilul cu accentul unei bucurii sălbatice.

— Tu vei face ce vei voi cu domnişoara, zise Chivotte, dar trebuie să mă laşi întâi să-i dau o lecţie.

Şi înaintă spre tânăra fată cu pumnii strânşi.

— Ah! zise ea încă o dată, tu eşti o sfântă, tu faci minuni, ieşi din închisoare într-un coşciug şi apoi reînvii!... Acum să te văd!...

Zicând acestea, ridică mâinile asupra Antoinettei.

Antoinette nu încercă în nici un fel să pareze lovitura.

Aştepta ca acea monstruoasă femeie să-şi potolească setea răzbunării.

Dar când cei doi pumni al Madeleinei Chivotte erau să cadă cu furie asupra capului tinerei fete, Polyt o luă pe Chivotte în braţe şi o aruncă în celălalt colţ al camerei.

— Să n-o atingi pe domnişoara, zise el, că îţi sfărâm creierii. Eu o iubesc şi vreau s-o fac soţia mea.

Femeia se rostogoli la pământ, apoi se ridică şi năvăli din nou asupra Antoinettei.

Dar Polyt sosi încă o dată la timp pentru a o apăra.

Atunci se încinse o luptă sălbatică între cele două josnice fiinţe.

În acest timp Antoinette se ruga fierbinte pentru victoria Madeleinei Chivotte.

Ea prefera să fie călcată de picioarele Madeleinei Chivotte, decât să cadă în puterea lui Polyt.

Lupta era crâncenă.

— Combatanţii scoteau nişte ţipete îngrozitoare şi întrebuinţau tot vocabularul ruşinos de care se serveau în temniţă.

Dar uşa fiind închisă, fereastra zidită şi zidurile tapetate, era imposibil ca urletele lor să fie auzite de afară. Cu toate acestea uşa se deschise cu zgomot.

Un om apăru în prag şi, la vederea lui, acele bestii sălbatice se despărţiră îndată şi se retraseră fiecare îndărăt.

Antoinette nu-l văzuse niciodată pe Timoléon şi-l luă drept un eliberator al ei.

Alergând în calea lui cu mâinile întinse, îi zise rugătoare:

— Scapă-mă, domnule!... în numele cerului!

Timoléon, în loc de răspuns le aruncă celor doi mizerabili o privire severă şi le zise:

— Canaliilor, să-mi spuneţi acum, îndată, ce s-a întâmplat!

Chivotte răspunse cea dintâi.

— Nu trebuie să ne-o iei în nume de rău, stăpâne; dar când am văzut-o pe porumbiţa aceasta, care mi-a făcut atâta rău la Saint-Lazare, mi-am pierdut capul şi am vrut să-i dau o mică lecţie.

Timoléon se întoarse spre Polyt.

— Şi tu? zise el.

— Eu, zise Polyt, n-am vrut să o las.

— Ah!

— Drace!... Fără voie, m-am îndrăgostit de domnişoara!...

— Ascultaţi-mă bine, le zise Timoléon; vă interzic să vă mai atingeţi pe viitor de fata aceasta. Sunteţi aici numai pentru ca s-o păziţi, numai pentru a avea grijă să nu evadeze.

Antoinette înţelese deci că Timoléon, în loc să fie eliberator, era un călău.

Cu un gest imperios, banditul le arătă celor doi mizerabili uşa.

— Ieşiţi! le ordonă el, şi, dacă-mi călcaţi ordinele, vă voi trimite din nou în închisoare, de unde ştiţi bine că n-aţi ieşit decât în urma rugăminţii mele şi numai pentru că aveam nevoie de serviciile voastre.

Cei doi tâlhari ieşiră cu capetele plecate.

Timoléon închise uşa şi se apropie de Antoinette.

— Domnişoară, îi zise el, nu mă recunoşti?

— Te văd acum pentru întâia oară, zise ea tremurătoare; dar oricine ai fi, domnule, în numele cerului! explică-mi ce se petrece, luminează misterul adânc care mă înconjoară.

— E un lucru cât se poate de simplu, răspunse Timoléon. Ştii prea multe lucruri acuma, pentru ca să nu mai fie nevoie să ţi se ascundă adevărul. Eu sunt acela care am provocat arestarea lui Milon.

— Ah! exclamă tânăra fată, aruncând asupra acelui om o privire plină de spaimă.

— Colonelul este sclavul meu, fiica sa este o aventurieră, şi toate câte s-au petrecut au fost de mai înainte ticluite.

— Dar ce rău ţi-am făcut eu, domnule? exclamă Antoinette cu indignare.

Timoléon se înfiora sub puterea privirii scânteietoare pe care tânăra fată o fixase asupra lui.

— Mie, zise el, nu mi-ai făcut nimic; dar oamenii pe care îi încurci, îmi vor plăti bine timpul dumitale de captivitate.

Şi ieşi, lăsând-o pe Antoinette îngrozită.

După cuvintele lui Timoléon, nu mai putea să se îndoiască: căzuse din nou în puterea acelora care o închiseseră la Saint-Lazare.

Mai multe ore trecură.

Timoléon, plecând, închise uşa în urma sa.

Liniştea se aşternu.

Antoinette îngenunche şi începu să se roage.

Iar rugăciunea îţi dă totdeauna speranţă. Dumnezeu trimite o rază de alinare şi de nădejde acelora care invocă puterea sa.

Şi Antoinette începu să spere.

Ea spera că Agénor şi Rocambole, care desigur o căutau, o vor salva din nou.

Camera în care se găsea n-avea nici cea mai mică deschidere; era luminată de lampa pe care domnişoara Guépin o pusese pe cămin câteva ore mai înainte.

Dar, încetul cu încetul, lumina se făcea tot mai mică şi Antoinette aştepta cu groază momentul când avea să rămână în cel mai desăvârşit întuneric.

În clipa aceea, uşa se deschise din nou.

Intrară Polyt şi Chivotte; dar mizerabilii aceştia nu mai aveau acuma mutra lor arogantă, ci veneau cu ochii plecaţi.

Ei purtau o măsuţă pe care se afla modesta cină.

— Iată cina dumitale, zise Chivotte.

Şi amândoi ieşiră fără să mai adauge vreun cuvânt.

. . . .

Şapte zile trecură astfel.

Şapte zile lungi, nesfârşite, în timpul cărora Antoinette trecu prin clipe de spaimă, disperare şi speranţă.

Timoléon nu mai venise niciodată.

Polyt şi Chivotte îi aduceau de mâncare cu rândul.

Nici unul, nici altul nu-i mai adresau cuvinte şi Antoinettei îi era teamă chiar să ridice ochii asupra lor.

Chivotte îi arunca din când în când pe furiş câte o privire plină de ură.

Polyt îi arunca câte o privire lacomă, plină de o poftă sălbatică.

Dar asta era tot.

Antoinette plângea din când în când şi se ruga mereu.

Se gândea la Agénor, la Madeleine, la Milon, la toţi aceia pe care-i iubea şi pe care, poate, n-avea să-i mai revadă niciodată.

Câteodată îşi frângea mâinile de disperare şi striga:

— Dumnezeule!... Dumnezeule!... aşadar nu mai este nici o salvare pentru mine?...

Într-o noapte — aşa i se părea, că era noapte — avu iluzia unui zgomot îndepărtat, bizar...

I se părea că îndărătul acelor ziduri enorme, o mână necunoscută săpa încet, încet o intrare...

Inima începu să-i bată cu violenţă şi din nou fu plină de speranţă...

Capitolul LIV

În seara zilei când pentru întâia oară Antoinette auzise zgomotul acela bizar şi plin de speranţă pentru dânsa, o scenă ciudată se petrecea în pavilion.

Pavilionul, rămas mereu izolat, fusese martorul mai multor scene bizare, în timpul celor din urmă douăzeci de ani.

Mai demult, pavilionul fusese un fel de hotel.

Apoi, din hotel fusese transformat în casă particulară, şi un

pictor se stabilise acolo.

După pictor venise o familie poloneză, refugiată în Franţa în urma evenimentelor politice din 1832.

Familia se compunea din soţ, soţie şi o tânără de vreo douăzeci de ani, care era de o nespusă frumuseţe.

Dar această tânără fată, în ciuda frumuseţii ei, suferea de o boală incurabilă şi înspăimântătoare.

Boala aceea, necunoscută ştiinţei, consta în faptul că sărmana copilă era cuprinsă de convulsii teribile, în timpul cărora scotea nişte urlete ca o adevărată fiară sălbatică.

Pentru a se putea înăbuşi strigătele acestea, se construise o cameră căptuşită cu postav şi lipsită de ferestre.

Timoléon avea cunoştinţă de multă vreme de existenţa acestui pavilion.

De aceea îl închiriase îndată pentru Antoinette, cumpărând complicitatea portarilor, care erau nişte oameni de rea credinţă.

În epoca aceea, strada Bellefond şi grădinile sale păreau oarecum suspecte, ca într-un oraş maur, sau într-un oraş meridional.

Fusese tăiată strada Lafayette şi începutul străzii Montholon.

O mare parte din strada Bellefond dispăruse şi, de aceea, casele rămase păreau suspendate în aer.

Pavilionul apărea de jos ca un turn, sau ca zidurile unei fortăreţe, pe când de cealaltă parte era la nivelul grădinii.

Această descriere topografică, puţin cam prea lungă, este absolut necesară pentru a putea înţelege evenimentele ce vor urma.

Spuneam deci că în ziua aceea, pe la orele 11 şi jumătate, Timoléon, care-şi păstrase mereu costumul său de englez, intrase în pavilion.

După cum le spusese Timoléon în prima zi de captivitate a Antoinettei, cei doi mizerabili nu fuseseră puşi în libertate decât provizoriu şi la cererea stăpânului lor.

Şeful siguranţei făcuse sacrificiul acesta în vederea prinderii lui Rocambole.

Poliţia este obligată uneori să fie tolerantă cu oameni de soiul lui Timoléon şi aceasta în propriul ei interes.

Adevărul era că Timoléon avea nevoie de Polyt şi Chivotte, nu pentru a-l prinde pe Rocambole, ci pentru a o păstra pe

Antoinette.

Când intră în pavilion, cei doi mizerabili stăteau trişti ca nişte câini care stau la pază în lanţ şi nu se pot arunca asupra trecătorilor pentru a-şi potoli furia.

— Ehei!... mieluşeii mei, le zise Timoléon intrând, situaţia începe să vă displacă, nu-i aşa?

— Desigur; dumneata nu te ţii de făgăduiala pe care ne-ai făcut-o...

— Răbdare... răbdare...

— Va fi astă-seară? întrebă Chivotte cu o bucurie plină de cruzime; căci, vezi dumneata, dacă n-aş urî-o aşa de mult pe mititica aceasta, aş fi rămas în închisoare. M-am certat cu Joseph şi Parisul mă apasă.

— Va fi astă-seară? întrebă Polyt cu ochii scânteietori de lăcomie.

— Nu, nu astă-seară, dar mâine cu siguranţă.

Amândoi săriră în sus la auzul acestor ultime cuvinte.

— Ascultaţi-mă, copiii mei, reluă Timoléon cu un ton părintesc. Situaţia pe care o să vi-o explic acum, e simplă ca bună ziua. Antoinette valorează un milion.

— Un milion! exclamă Polyt.

— Un milion! repetă Chivotte cu neîncredere.

— Da, copiii mei!...

— Ştiam eu bine că valorează mulţi bani fetiţa asta, dar...

— Burghezul care trebuie să ne dea milionul a sosit chiar azi-dimineaţă.

— L-ai văzut?

— Da. Nu-i vorba, cam face mofturi şi mi-a cerut timp până mâine să se gândească. Dar va veni la noi, sunt sigur, şi atunci... atunci veţi putea face cu mititica tot ce poftiţi.

Polyt nu zise nimic, dar un fior îi străbătu corpul.

Chivotte exclamă:

— Am s-o ucid cu câteva lovituri de papuc.

Timoléon nici nu clipi.

Polyt se ridică şi zise:

— Bună seara, stăpâne.

— Încotro te duci?

— Să iau puţin aer. Îmi arde capul şi sângele îmi clocoteşte. Aş comite o crimă chiar acum dacă mi-ar ieşi cineva în cale.

Şi omul cu instincte sălbatice plecă.

Când ajunse în stradă, se opri un moment; i se părea că toate se învârtesc în jurul său.

Apoi începu să alerge ca un nebun; în zece minute ajunse în bulevard.

Dar nu se opri acolo, ci alergă înainte până în strada Marie Stuart.

Pe această stradă locuise Polyt înainte de a fi închis. Nici el n-ar fi putut să spună ce anume îl ducea în momentele acelea în strada Marie Stuart. La poarta casei se afla o bodegă.

Polyt intră şi începu să bea.

După ce se îmbătă bine, începu să urce clătinându-se cele şase etaje până la locuinţa sa.

Era atât de ameţit, încât nu observă că două femei îl pândiseră din umbră, fără să-l piardă din vedere un singur moment.

Pe când ieşea din prăvălie şi se pregătea să urce treptele, una dintre cele două femei îi spuse celeilalte:

— Polyt era în închisoare şi, după faptele sale, trebuie să fi fost condamnat cel puţin la trei ani. Dacă ar fi evadat, n-ar fi îndrăznit să vie aşa, în plină lumină, în cartierul său, unde toată lumea îl cunoaşte.

— E adevărat.

— Aşadar, eu cred că a fost pus în libertate... Şi nimeni altul decât Timoléon n-ar fi putut să facă o asemenea cerere.

— Asta, fără îndoială.

— Şi iarăşi, nimeni altul decât Timoléon nu putea să aibă interes s-o răpească pe Antoinette.

— Mai e vorbă?...

— Dacă-i aşa, Polyt trebuie să ştie unde se află tânăra fată.

— Îmi pare bine că eşti o fată inteligentă, zise cealaltă femeie.

— Şi dacă Polyt ştie, vom afla şi noi, continuă cea dintâi.

— Ei bine!... să urcăm...

Şi cele două femei priviră la rândul lor pe aleea întunecată şi îngustă.

Beţivul nu ajunsese încă în camera sa, urcând treptele el murmura printre dinţi:

— Mi-e dragă Antoinette şi nu mă pot mulţumi numai cu făgăduielile stăpânului... o vreau... şi trebuie să fie a mea.

— Infamul! murmură una dintre cele două femei.

Şi urcară amândouă fără zgomot.

Polyt ajunse la uşa camerei sale, dar uşa era încuiată şi Polyt n-avea nici o cheie la dânsul.

Oricât de beat era, mizerabilul îşi aduse aminte că avea un cuţit în buzunar; îl scoase şi încercă să strice broasca. Dar mecanismul rezistă.

Mai mult, la un moment dat, cuţitul se rupse în două.

Polyt, furios, îl aruncă departe, apoi făcu trei paşi îndărăt şi, cu o lovitură puternică de umăr dădu uşa în lături.

Acum putu să intre casă, dar cele două femei ajunseseră şi ele sus şi intrară o dată cu dânsul.

Polyt făcu un pas îndărăt recunoscând-o pe frumoasa Marton.

Cât despre cealaltă femeie, o vedea atunci pentru întâia oară, dar înţelese repede că nu era o „tovarăşă”, pentru că frumoasa Marton îi spusese:

— Doamnă, o femeie ca dumneata nu trebuie să-şi murdărească mâna cu un mizerabil ca acesta. Să mă laşi pe mine singură la lucru.

— Da, răspunse Vanda — căci ea era — te las şi nu-ţi voi veni în ajutor decât dacă nu vei fi destul de puternică.

Şi Vanda se aşeză în prag pentru a-i tăia orice retragere lui Polyt.

După cum stăteau lucrurile, Polyt făcuse rău că-şi aruncase cuţitul.

. . . .

Capitolul LV

Văzând figurile ameninţătoare ale celor două femei, Polyt se mai dezmetici puţin.

— Ce vrei de la mine, tu?... întrebă el, întorcându-se spre frumoasa Marton.

— Vreau să-ţi vorbesc, răspunse dânsa.

Vanda stătea mereu în prag, tăcută.

Casa în care locuia Polyt n-avea portar, lucru care se întâlneşte destul de rar în Paris.

Pătrundea cine voia în imobil şi ziua şi noaptea.

Vecinii nu se prea ocupau unii de alţii.

Ai fi putut să asasinezi acolo pe cineva în plină zi, fără ca ţipetele victimei să-i deranjeze pe vecini.

Marton ştia bine toate aceste lucruri.

Ea îl privi din nou pe Polyt, şi-i zise:

— Doamna şi cu mine vrem să-ţi spunem câteva cuvinte.

— Eu n-o cunosc pe doamna.
— Nu-i nimic; vom face cunoştinţă.
— Ah! Ah!... zise dânsul surâzând.
Marton urmă:
— Aşadar, ţi-ai frânt cuţitul în două.
— Din pricina acestei nenorocite de uşi pe care n-o puteam deschide.
Şi Polyt, care la început se cam înfiorase, îşi recapătă curajul văzând că Marton îi vorbea cu atâta linişte.
— Toate acestea ţi le spun în interesul tău.
— Ah!... vezi bine!... mormăi Polyt râzând.
— Da, reluă Marton făcând un pas spre el, pentru că un cuţit poate servi întotdeauna la ceva.
— Câteodată numai, murmură dânsul cu un râs stupid.
— Şi absintul îţi moaie aşa de mult puterile, încât nici nu te mai poţi ţine pe picioare.
— Crezi asta?...
— Sunt sigură.
Şi cum frumoasa Marton mai făcuse un pas spre dânsul, mizerabilul se trase îndărăt.
Dar mansarda era îngustă, şi, în curând, Polyt ajunse lângă zid, şi nu mai avu unde să se retragă.
— Ce vrei de la mine? repetă el cu o voce brutală.
— Vreau să vorbim...
— Despre ce?
— Vreau să ştiu cum se face de nu mai eşti la închisoare.
— Am evadat, răspunse Polyt.
— Minţi.
Polyt o privi uimit.
— De unde ştii tu asta? murmură dânsul.
— Timoléon a intervenit pentru tine.
Polyt nu negă.
— Iar aceasta e o dovadă că Timoléon e cunoscut de poliţie...
Frumoasa Marton îi puse o mână pe umăr.
— Cum îi mai merge domnişoarei Antoinette? întreb dânsa deodată.
Polyt tresări şi se îngălbeni; apoi ochii i se injectară de sânge şi murmură:
— Ce-ţi pasă ţie?
— Vreau să ştiu.

— Îi merge bine şi... o iubesc, murmură Polyt cu un accent sălbatic.

Dar n-avu timpul să-şi sfârşească vorba. Repede şi fulgerător, frumoasa Marton se aruncase asupra lui şi-l trântise la pământ. Fu o treabă de zece secunde.

Marton îi apăsă pieptul cu genunchiul şi-l ţinu cu braţele răstignite pe podea.

— Da, repetă dânsa, rău ai făcut că ţi-ai frânt cuţitul şi mai rău că te-ai îmbătat; căci... vezi bine, o femeie a fost destul de puternică ca să te biruie.

Polyt încercă să se zbată, să scape; dar pieptul îi era strâns sub genunchiul frumoasei Marton ca într-un cleşte de fier.

Mizerabilul începu să strige.

— Poţi să strigi cât pofteşti, zise frumoasa Marton; nimeni nu se va urni din loc pentru un lucru aşa de mic.

— Dar ce vrei de la mine, canalie? urlă Polyt.

— Vreau să vorbim puţin, repetă frumoasa Marton.

În acelaşi timp, îi aruncă o privire elocventă Vandei; tânăra femeie, care stătea mereu nemişcată şi liniştită în prag, înţelese.

Ea îşi desfăcu şalul cu care era înfăşurată şi scoase de la piept pumnalul pe care, de o bucată de vreme, îl purta mereu la dânsa. Apoi făcu un pas şi pumnalul trecu din mâna sa în mâna frumoasei Marton.

Polyt văzu strălucirea lamei şi, din palid cum era, deveni livid.

— Acum, îi zise frumoasa Marton liniştită, tu mă cunoşti destul de bine pentru ca să ştii că mă ţin întotdeauna de făgăduială. Dacă nu-mi spui unde este domnişoara Antoinette...

Polyt mugea de furie.

— O iubesc!... repetă dânsul.

— Fie, dar spune-mi unde e ascunsă?

— Nu... nu... nu se poate... nu vreau.

Dar vârful pumnalului îi atinse gâtlejul, Polyt scoase un strigăt.

— Să nu pierdem multă vreme! reluă frumoasa Marton. Vorbeşte repede sau îţi împlânt pumnalul în gâtlej.

Spaima morţii fu mai puternică la Polyt decât orice sentiment de prudenţă.

— Îndurare!... murmură dânsul.

— Vrei să vorbeşti?

— Da.

Imediat pumnalul se îndepărtă de gâtlejul său.

— Unde e Antoinette? întrebă Marton.

— În mâinile lui Timoléon.

— Ştiu asta; dar unde e?

— În strada Bellefond.

— Ce număr?

— Douăzeci şi unu, răspunse Polyt.

Marton şi Vanda respirară uşurate; cu toate acestea, Vanda nu-şi reluă pumnalul şi genunchiul frumoasei Marton zdrobea mereu pieptul lui Polyt.

— Atâta nu este destul, zise Marton.

Polyt urmărea lama pumnalului cu o privire plină de spaimă.

— Timoléon o păzeşte? întrebă frumoasa Marton.

— Da, împreună cu Chivotte.

— Chivotte? întrebă Marton cu un accent plin de ură. Ah!... bănuiam eu!...

— Lasă-mă acuma, murmură Polyt, înăbuşit de greutatea corpului frumoasei Marton.

— Oh!... nu încă, răspunse dânsa; ne vei spune mai întâi tot ce s-a petrecut.

— Nu ştiu nimic, răspunse el cu naivitate; Timoléon ne-a adus, pe mine şi pe Chivotte, şi ne-a încredinţat-o pe mititica aceea.

— Şi Chivotte a maltratat-o?

— Oh!... nu... Eram şi eu pe acolo, în momentul acela.

Vanda interveni.

Ea îşi aruncă şalul şi desfăcu o eşarfă de mătase pe care o avea înfăşurată în jurul mijlocului. Eşarfa avea o lungime de mai mulţi metri.

— Trebuie să ne asigurăm de omul acesta, zise dânsa.

Şi, pe când Marton îl ţinea mereu nemişcat sub genunchiul ei de fier, Vanda îi legă mâinile şi picioarele cu eşarfa.

Apoi îi astupă gura cu batista.

Polyt stătu liniştit; el o cunoştea bine pe Marton şi ştia că femeia asta era în stare să-l ucidă dacă s-ar fi împotrivit.

— Acuma, zise Vanda, tu rămâi aici, lângă el.

— Eu, doamnă? zise Marton.

— Da; până într-o oră voi fi înapoi. Mă duc să văd dacă nu cumva omul acesta ne-a înşelat.

Şi Vanda plecă, lăsând-o pe Marton cu pumnalul în mână, lângă Polyt.

. . . .

Douăzeci de minute după aceea, o femeie cu aparenţa unei grizete, urca încetişor strada Bellefond, purtând la braţ un paner plin de albituri şi întorcându-şi capul în toate părţile, ca şi cum ar fi căutat ceva...

Când ajunse în dreptul numărului 21, văzu un om ieşind.

Omul acesta n-o băgă în seamă, dar dânsa îl recunoscu îndată.

Era Timoléon.

Timoléon mergea repede şi era îmbrăcat în costumul său de englez.

Falsa spălătoreasă se opri sub bolta unei case vecine şi aşteptă ca Timoléon să dispară în colţul străzii Rochechouart.

Apoi se întoarse spre casa cu numărul 21, pe poarta căreia erau mai multe placarde cu bilete de închiriat. Printre bilete era unul pe care scria:

„De închiriat un birou”.

Falsa spălătoreasă intră la portar şi, fără multă vorbă îl întrebă:

— Cu ce preţ închiriezi biroul?

— Optzeci de franci, fetiţo...

— E prea scump!... Bună seara!...

Tânăra grizetă avusese timp să vadă curtea, grădina şi, în fundul ei, pavilionul.

Depărtându-se îşi spunea:

„Acolo trebuie să fie...”

Vanda era pe urmele Antoinettei, căci tânăra rusoaică lucra repede.

Capitolul LVI

Ieşind din loja portarului, falsa spălătoreasă, adică Vanda, trântise uşa cu putere în urma ei.

— Ştii că eşti cam îndrăzneaţă!... murmură portarul.

Vanda se întoarse.

— Ia spune-mi, domnule conte, zise dânsa râzând, în biroul dumitale se poate face foc?

— Da, are o sobă frumoasă.

— Dacă-i aşa, să-l vedem...

Şi-şi puse panerul într-un colţ.

— Nu mă pot urni de aici, zise portarul. Nevasta mea a plecat în oraş şi sunt singur... Dar dacă vrei, te poţi urca singură... E tocmai sus, la capătul coridorului.

— Şi aş putea să mă mut chiar îndată?

— Dacă ai cu ce-l mobila...

Vanda se avântă pe trepte.

Era un coridor cu o înfăţişare foarte urâtă; lumina însă era puternică, pentru că era lumină din stradă.

Vanda începu să studieze topografia casei.

Desigur nu în corpul principal al clădirii putuse Timoléon s-o ascundă pe Antoinette.

Casa era locuită numai de meşteşugari.

Era croitorul Bunnot, vopsitoarea Octavia; puţin mai sus era Germain Leroix, fabricant de umbrele.

La al patrulea etaj, Vanda se încrucişă cu un tânăr, care se opri în loc şi murmură:

„Frumoasă blondă, pe onoarea mea!...”

Ea se întoarse şi-i răspunse:

— Aşa ţi se pare dumitale, vecine?

— A, zise tânărul, dumneata locuieşti în casa aceasta?

— Voi locui, poate, dacă o să-mi convină.

Apoi fredonând un cuplet dintr-un vodevil, continuă să urce.

Tânărul, care era zugrav de case, încurajat de aceste vorbe, renunţă să mai coboare şi se urcă după dânsa.

Vanda întoarse capul şi-l văzu.

— Ce eşti dumneata? îl întrebă ea.

— Sunt zugrav, frumoasa mea domnişoară.

— Zugrav de firme, zise ea râzând.

— Nu, sunt zugrav de faţade.

Ajunşi la uşa cabinetului, Vanda întoarse cheia şi intră.

— Şi dumneata? întrebă zugravul, ce eşti?

— Sunt spălătoreasă.

— Ah! atunci foarte bine, îţi voi da şi rufele mele şi iată, ca arvună...

Şi vorbind astfel o luă pe Vanda de mijloc şi o sărută pe gât.

Vanda se desprinse râzând şi zise:

— Ia să văd dacă această casă are vedere frumoasă.

Zicând acestea, intră în birou.

— Nu e tocmai mare, zise zugravul.

— Dar are vedere frumoasă, zise Vanda.

Şi se uită cu atenţie pe fereastră.

— Găseşti? exclamă zugravul rezemându-se de ea şi privind la rândul său afară.

Vanda nu se arătă deloc sălbatică. Ea voia să întărească legătura cu noua ei cunoştinţă. Mansarda dădea în grădină.

De la fereastră se zărea jumătate din Paris; noua stradă Lafayette se vedea în întregime.

Vanda aruncă o privire scrutătoare de jur împrejur şi putu să constate că pavilionul era oarecum suspendat.

Zugravul cuprinse cu mâinile mijlocul tinerei femei.

— Mie, zise ea deodată, mi se pare frumoasă casa aceea de acolo...

— Care? întrebă zugravul.

— Aceea de acolo... la capătul grădinii... e un adevărat cuib de îndrăgostiţi.

— Ce spui!

— Închiriază-mi pavilionul acela şi... şi te iau de bărbat. Mă prind că acolo sunt doi îndrăgostiţi frumoşi şi mititei, ca nişte Amoraşi.

Zugravul începu să râdă.

— Te înşeli, zise el; acolo locuieşte un domn englez.

— Singur?

— Nu ştiu. Mai e o femeie urâtă, care are aerul unei bone. Are obrajii zbârciţi ca smochina.

— Ce spui!

— Şi mai vin pe aici un soi de vagabonzi, care umblă pe două cărări... sunt amici de-ai portarului...

— Adevărat? zise Vanda, care păru că nici nu ia în seamă o a treia sărutare a zugravului.

— Portarul, portăreasa, englezul sunt nişte oameni misterioşi adăugă tânărul... portarul a fost doi ani la Poissy pentru furt...

— Scuză-mă, zise Vanda. Mie mi-e totuna; vederea-mi place. Voi închiria biroul.

— Adevărat?

— Fără îndoială...

— Ce fericire! zise zugravul, vom fi vecini...

— Unde locuieşti dumneata?

— În catul de jos, la stânga; dacă vrei putem sta împreună.

Şi tânărului zugrav îi fu sete de o a patra sărutare.

Dar de astă dată Vanda îl opri.

— Destul pentru astăzi, zise ea râzând.

Şi porni uşoară pe scară, lăsându-l pe tânăr puţin cam încurcat.

Intră în loja portarului, îşi luă panerul şi porni strigând:

— E prea mic. Bună seara, vecine.

Abia ajunsese zugravul jos şi Vanda era departe, în stradă.

În loc să continue drumul spre strada Rochechouart, tânăra femeie coborî spre foburgul Poissonnière.

Vanda ştia acum tot ce dorise să ştie, mulţumită amabilităţii tânărului zugrav de faţade.

Englezul locuise în pavilion.

Şi englezul acela nu era altul decât Timoléon.

În femeia cea bătrână Vanda o recunoscu îndată pe Chivotte iar în omul care era mereu beat, îl recunoscu pe Polyt.

În sfârşit, de vreme ce portarul era un om certat cu justiţia, era foarte natural să se presupună că şi el era complicele lui Timoléon.

E adevărat că zugravul nu-i spusese nici un cuvânt Vandei în privinţa aceasta, dar lucrul era lesne de dedus. Desigur că tânăra fată fusese adusă acolo în timpul nopţii şi de aceea nu putuse nimeni s-o vadă.

Era evident prin urmare că trebuia să se ferească de portar şi să lucreze prin partea casei din fundul grădinii.

Vanda se duse deci să se plimbe prin strada Lafayette şi înaintă până sub zidurile grădinii.

Examinând locul cu atenţie, observă în curte un soi de grilaj, chiar deasupra pavilionului.

Grilajul părea să fie al unei pivniţe.

După ce examină totul de aproape, Vanda se urcă într-o trăsură de piaţă şi se întoarse în strada Marie Stuart.

Marton era tot acolo, păzindu-l pe Polyt.

De altfel, lucrul acesta nu era deloc greu, pentru că Polyt învins de beţie dormea dus.

— Nu mai e nevoie să-l deşteptăm, zise Vanda.

— Pentru ce?

— Până diseară nu vom putea face nimic.

— Aşadar, omul acesta ne-a minţit?

— Nu, fii liniştită.

— Dumnezeule! murmură Marton cu groază; dar dacă o vor ucide?... O cunosc bine pe Chivotte şi ştiu că e în stare de

orice.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Vanda; dar nu-i vom lăsa timp să lucreze.

Şi după ce o lăsă pe Marton să vegheze mai departe asupra lui Polyt, recomandându-i că mai bine să-l ucidă decât să-l lase să iasă, Vanda plecă.

Se ducea să se întâlnească cu Noël.

Cocorico o aştepta.

— Am nevoie de tine, zise Vanda şi, mai înainte de a intra, se opri o clipă pentru a vedea dacă nu cumva fusese urmărită.

Din fericire strada Şerpilor era tot atât de pustie în mijlocul zilei, ca şi la miezul nopţii.

Capitolul LVII

După cum ştim, Noël o condusese pe Madeleine în strada Şerpilor.

Mama lui Cocorico o instalase într-o cameră destul de curată, pe care de obicei o închiria mobilată unor studenţi săraci.

Vanda urcă treptele.

Tânăra fată îi sări de gât strigând:

— Ah!... doamnă!... buna mea doamnă!... Ivan e în Paris!... L-am văzut cu ochii mei... Sunt sigură!...

Şi-i povesti întâlnirea de pe Champs-Élysées, spunându-i cum emoţia o împiedicase să deschidă gura.

Şi toate acestea i le spunea râzând şi plângând în acelaşi timp, cu o bucurie copilărească.

Dar Vanda o privi cu oarecare severitate şi o întrerupse cu un cuvânt:

— Trebuie să te gândeşti la sora dumitale, zise ea.

Madeleine păli:

— Oh! iartă-mă, doamnă, murmură ea, am fost nebună şi rea. Pentru un moment mi-am pierdut capul...

— Nu, copila mea, răspunse Vanda, te-ai supus vocii inimii tale. Zici că Ivan e la Paris?... asta înseamnă că a venit să te caute, şi când două persoane se caută, se găsesc foarte repede. Dar, mai întâi, trebuie s-o găsim pe Antoinette.

— Ah! sărmana mea soră, exclamă Madeleine cu nelinişte.

— Sunt pe urmele ei.

— Adevărat? zise ea cu un strigăt de bucurie.

— Nu pot să-ţi spun mai mult, dar ai încredere...

— Oh! mă încred în dumneata ca în „el”, murmură Madeleine.

— „El”, zise Vanda va şti ce are de făcut; vei vedea...

Apoi luă mâna tinerei fete şi adăugă:

— Dar, te vei supune cu totul voinţei mele?

— Oh! doamnă, te mai îndoieşti?

— Nu vei ieşi de aici?

— Îţi făgăduiesc.

— Gândeşte-te, scumpa mea copilă, zise Vanda, că te afli în acelaşi pericol ca şi sora dumitale şi că în lipsa mea, cea mai mică imprudenţă te poate pierde.

— Îţi jur că nu voi ieşi nicăieri, zise Madeleine; dar îl vom găsi şi pe Ivan, nu-i aşa?

— Îndată după salvarea Antoinettei.

Şi Vanda o părăsi pe Madeleine şi coborî jos unde o aştepta Noël.

— Am nevoie da tine, îi spuse dânsa.

— Când?

— Astă-seară, la unsprezece şi jumătate.

— În ce loc?

— În colţul foburgului Montmartre, cu strada Lafayette.

— Voi fi acolo, răspunse Noël, care acum se supunea Vandei cum i se supusese lui Rocambole.

— Te vei îmbrăca în costum de zidar.

— Prea bine.

— Şi vei purta pe cap o găleată, în care vei pune un ciocan, o sapă, o mistrie şi o pilă.

Noël făcu un semn afirmativ.

— Apoi, adăugă Vanda, vei veni înarmat cu un pumnal; aceasta numai pentru siguranţă.

Noël începu să surâdă şi răspunse:

— Am totdeauna un pumnal la mine.

Vanda se depărtă.

Noël nu părăsi strada Şerpilor până seara.

Cu puţin înainte de ora unsprezece, el plecă cu haina pătată de var, cu picioarele goale în nişte pantofi şi cu o şapcă veche în cap.

În sezonul construcţiilor şi al dărâmăturilor, dintre toate costumele, cel al zidarului e, desigur, acela care atrage cel mai puţin atenţia.

El străbătu Palais-Royal, trecu prin fata prăvăliilor luminate, îşi frecă haina ordinară de câteva costume negre, răspunse cu răceală trecătorilor care se necăjeau şi, după câteva minute, se afla la locul întâlnirii.

Vanda îl aştepta.

Ea era îmbrăcată în unul din acele costume bărbăteşti care, la Toulon îl uimiseră aşa de mult pe naivul Milon.

Purta o bluză şi o şapcă ca a lui Noël şi îşi ţinea mâinile în buzunare, pentru ca nu cumva albeaţa şi delicateţea lor s-o trădeze.

Îl luă de braţ pe Noël şi se depărtară amândoi. Ai fi zis că sunt zidarul şi ajutorul său.

În construcţii, când e grabă, se lucrează şi în timpul nopţii.

Arhitecţii găsesc că timpul e prea scump.

În strada Lafayette, toate casele se aflau în construcţie şi, de aceea, la unsprezece noaptea era acolo o mişcare tot aşa de mare ca în mijlocul zilei.

Numai că toată lumina era proiectată pe partea dreaptă, partea stângă rămânând cufundată în cel mai complet întuneric.

Lângă zidurile unei case mari, la acoperişul căreia se lucra cu cea mai mare grabă, fusese aprins un foc mare.

Trecătorii se opreau şi, la lumina acestui foc contemplau uimiţi o maşină cu vapori, care urca sus nişte pietre în greutate de mai multe mii de kilograme.

Casa aceasta asupra căreia era concentrată atenţia generală, era tocmai cea situată în faţa vastului teren „de vânzare”, care se întindea sub grădinile suspendate din strada Bellefond.

Terenul „de vânzare” era în umbră şi, prin urmare, în cel mai desăvârşit întuneric.

Noël şi Vanda trecură prin mijlocul lucrătorilor ca şi cum ar fi făcut şi dânşii parte dintr-o echipă de noapte.

Se îndreptară apoi spre partea stângă a străzii şi se înfundară amândoi în cuprinsul terenului „de vânzare” care era despărţit printr-un gard de scânduri.

Nimeni nu-i băgă în seamă; în momentul acela toate privirile erau îndreptate spre maşina cu vapori, care urca uriaşele pietre sus.

— Iată o noapte care pare a fi făcută anume pentru noi, zise Vanda.

Noël nu ştia unde îl conducea tânăra femeie, dar ar fi

urmat-o fără să murmure până la capătul lumii.

Vanda se îndreptă spre zid şi se opri în dreptul pavilionului, adică în dreptul ferestruicii de la pivniţa pe care o observase.

La ordinul Vandei, Noël se sprijini bine de zid cu picioarele şi cu mâinile, după ce mai întâi pusese căldarea jos.

Vanda luă pila şi ciocanul; apoi, uşoară ca o pisică, sări pe umerii lui Noël, se îndoi ca un acrobat şi putu să ajungă cu mâinile grilajul de la fereastra pivniţei.

Grilajul era făcut din trei bare de fier.

Mai înainte de a-l ataca, Vanda căută a pătrunde cu privirea înăuntrul pivniţei.

Dar întunericul era prea mare.

Ea luă ciocanul şi trecându-l printre barele grilajului, îl lăsă să cadă înăuntru, ascultând. Ciocanul căzu pe pământ moale.

Barele grilajului erau groase, dar pila era bună şi Vanda putea să facă lucrarea fără zgomot; într-o jumătate de oră, fierul din mijloc era tăiat.

Se făcu astfel un loc destul de larg între cele două bare, în aşa fel încât ar fi putut să treacă cu uşurinţă un om de talia lui Noël; dar Vanda cugetă că dânsa era mai subţire şi era mai bine să intre ea. Se prinse deci de celelalte bare şi părăsi umerii lui Noël, zicându-i:

— Aşteaptă-mă aici.

Lungindu-se ca o reptilă, Vanda trecu printre cele două bare.

Căzu de la înălţime destul de mare, dar căzu drept în picioare; dădu de un pământ moale.

După ce se dezmetici din zdruncinătura săriturii, se căută în buzunar şi scoase chibrituri şi o lumânare, pe care o aprinse; ciocanul era jos.

Îl ridică şi se uită în jurul ei, pentru a examina locul unde se găsea.

Capitolul LVIII

Vanda constată că se află într-o pivniţă largă de opt picioare şi, examinând-o cu atenţie, văzu într-un colţ o uşă care părea să fie de stejar şi care era închisă cu o broască mare.

Începu să cugete cam cât timp i-ar trebui să taie cu pila

zăvorul de la broască.

Pe de altă parte, dacă ar fi vrut să-l cheme pe Noël, ar fi trebuit să mai pitească şi cealaltă bară, operaţie care ar fi durat încă o jumătate de oră.

Un moment stătu la îndoială; dar două dificultăţi materiale, dintre care una i se păru de neînvins, o opriră.

Se găsea acum la o foarte mare adâncime şi nu vedea prin ce mijloc s-ar fi putut urca din nou sus.

A doua dificultate era tot aşa de mare.

Cum ar fi putut Noël să ajungă la fereastra pivniţei?

După ce se gândi la toate acestea, Vanda hotărî să atace poarta de stejar.

Avea la dânsa pila şi ciocanul.

În cele din urmă se hotărî pentru pilă; ciocanul ar fi produs prea mult zgomot.

Vanda se puse pe lucru cu curaj.

Lumânarea pe care o avea la dânsa era destul de mare pentru a dura vreo două ore.

La un moment dat, crezu că era bine să stingă lumânarea şi să lucreze pe întuneric. Se putea prea bine întâmpla ca poarta aceea să nu fie singura pe care trebuia s-o străbată mai înainte de a ajunge la Antoinette.

După două ore de muncă îndârjită, uşa pivniţei fu deschisă şi Vanda se văzu în pragul unor trepte umede şi strâmte.

Îşi puse ciocanul şi pila în buzunar, îşi scoase revolverul, aprinse din nou lumânarea şi urcă treptele cu hotărâre.

Când ajunse sus, Vanda se opri şi-şi ţinu răsuflarea. Se auzeau paşi deasupra capului său.

Pentru a doua oară stinse lumânarea şi, cufundată în cel mai adânc întuneric, trase cu urechea.

Paşii pe care-i auzise Vanda erau ai lui Timoléon.

Timoléon se reîntorsese.

Erau orele două după miezul nopţii.

Chivotte îl aşteptase cu răbdare, fără să se culce.

Când îl văzu pe stăpân intrând, îl învălui într-o privire scrutătoare.

Timoléon părea radios.

— Stăpâne, îi zise ea, mi se pare că eşti mulţumit.

— Desigur, răspunse Timoléon.

— Ţi s-au dat banii?

— Desigur.

Ochii Madeleinei Chivotte străluciră de o bucurie sălbatică.

— Aşadar, zise ea, mititica este a mea.
— A ta şi a lui Polyt.
— Ah! nu, numai a mea!
— Pentru ce?
— Polyt o iubeşte.
— Ei bine?
— N-o să vrea să mă lase s-o sugrum.
— Ai dreptate, murmură Timoléon.
— Da, Polyt va strica totul...

Timoléon îşi lovi cu satisfacţie buzunarul pantalonului.

— Iată preţul vieţii Antoinettei, zise el.

Chivotte se repezi spre uşă.

— Bagă de seamă, îi zise Timoléon oprind-o.
— De ce?
— Dacă faci zgomot, se va auzi de afară cu toată grosimea pereţilor.
— O voi sugruma; aşa merge mai repede. Apoi, când va fi moartă, o voi călca în picioare pentru a mă răzbuna.
— Şi după aceea ce vei face?
— Drace!... asta te priveşte pe dumneata, nu pe mine.
— Din fericire, este o pivniţă pe aici, murmură Timoléon.

Apoi adăugă:

— Haide! du-te... puişorule... şi fără zgomot.

Chivotte se repezi pe scară cu papucii în mână şi ajunse la uşa camerei în care Antoinette era prizonieră de opt zile.

Antoinette fusese trezită la miezul nopţii de un zgomot bizar.

Era oare un şoarece care rodea tavanul? sau era vreun tovarăş de captivitate care-şi căuta libertatea? sau poate era un eliberator al ei?

Punându-şi succesiv aceste trei întrebări, simţi violente bătăi de inimă.

După două ore zgomotul încetă şi Antoinette îşi pierduse orice speranţă, căci ea când auzise zgomotul îşi spusese:

„Poate că Rocambole s-a întors la Paris şi vine să mă scape”.

Dar când zgomotul încetă, tânăra copilă recăzu în disperarea ei. Deodată însă se auzi un nou zgomot; dar acesta era al unei uşi care se deschise; intră Chivotte.

Ea puse lumânarea pe sobă, închise uşa şi se îndreptă spre pat.

Antoinette se sperie de expresia sălbatică răspândită pe obrazul groaznicei femei, şi ridicându-se, pe jumătate dezbrăcată cum era, începu să ţipe şi se retrase într-un colţ.

— Ah! mititica mea, zise Chivotte rânjind, de astă-dată vom rezolva afacerea noastră, şi atât stăpânul cât şi Polyt nu te vor mai apăra... Vreau viaţa ta!

Apoi se apropie şi o prinse pe Antoinette de gât.

— Aşa vrea stăpânul, zise ea.

Şi zicând acestea începu să strângă gâtul alb al copilei între mâinile ei butucănoase.

Antoinette scoase un nou ţipăt.

— Poţi să strigi, zise Chivotte, căci nu vei mai striga mult de acuma...

Antoinette începu să se zbată disperată strigând mereu ajutor...

Dar degetele mizerabilei îi intrau în carne, ca unghiile unui dobitoc sălbatic.

Deodată, pe când Antoinette nu mai putea să se zbată, nici să mai strige, un zgomot mare se produse şi peretele de scânduri se desfăcu.

Era Vanda care, cu o viguroasă lovitură de umeri, dărâmase scândurile şi apărea acuma ca un înger eliberator.

În acelaşi timp, o lumină se produse, urmată de o detunătură. Chivotte căzu lovită de un glonţ în piept; căzu scăldată în sânge şi blestema.

Capitolul LIX

Ce făcea Rocambole, în timp ce Vanda depunea atâta trudă pentru a o scăpa pe Antoinette?

Rocambole era închis în celulă.

Chiar în ziua arestării sale fusese transferat la închisoarea Mazas.

Celula de la Mazas era o veritabilă celulă de penitenciar, poate chiar mai aspră. Arestatul care avea fericirea de a fi condus acolo, îşi pierdea toate forţele morale şi toată energia fizică, încât rămânea cu totul învins.

Rocambole însă, care suferise atât, se hotărâse să suporte toate încercările, fără ca nimic în lume să-l poată face să-şi divulge secretul.

Cu toate acestea, cel care fără de veste ar fi intrat în celulă,

ar fi fost izbit de paloarea lui Rocambole.

În noaptea de duminică spre luni, de la douăsprezece până la şase de dimineaţă, fusese o vijelie teribilă şi o ploaie care inundase întreg Parisul.

Fulgerele nu mai conteneau, iar tunetele erau atât de violente, încât ajunseseră până la urechea arestatului; faptul acesta îl zdruncinase aşa de mult, încât Rocambole, care înfrunta cu curaj spaima temniţei şi a eşafodului, nu închise toată noaptea ochii, îngenunchea şi se ruga plângând.

Pentru ce plângea şi pentru ce se ruga, nimeni n-ar fi putut să ştie, căci rugăciunea o făcuse numai în cugetul său; doar la sfârşitul rugăciunii murmură:

— Dumnezeule! Dumnezeule! eu nu m-am sustras de la pedeapsa impusă de oameni, decât numai pentru că întrevăzusem putinţa de a repara o parte din crimele mele prin fapte de bine. Te rog dar, Dumnezeule, acordă-mi graţia de a-mi duce proiectul până la capăt, adică de a le scăpa pe cele două orfane şi de a o vedea pentru ultima oară pe femeia pe care am iubit-o ca pe o soră; îţi făgăduiesc că, după aceasta, mă voi întoarce la temniţă şi voi aştepta acolo justiţia supremă. Dar, până atunci permite-mi să tăgăduiesc încă o dată ruşinoasa mea identitate, şi să mint pentru ultima oară justiţia omenească.

După ce Rocambole îşi termină rugăciunea, îşi şterse ochii şi deschise o carte. Era o istorie a lui Ludovic al XIV-lea. Cum intrase acest volum la Mazas? Într-un mod foarte simplu.

Mazas a fost adesea populat de jurnalişti şi de oameni de litere şi fiindcă s-a întâmplat ca pentru delicte de presă pedeapsa să fie regimul celular, una dintre acele persoane, domnul X..., condamnat la patru luni închisoare, a fost arestat în momentul în care lucra la o importantă operă istorică.

El ceru şi obţinu permisiunea de a lua din diferite biblioteci cărţile de care avea nevoie pentru opera sa.

Domnul X..., la eliberarea sa a trimis toate acele cărţi directorului.

Directorul nu le restituise încă bibliotecarului Arsenalului şi iată cum se face că volumul din istoria lui Ludovic al XIV-lea îi fusese împrumutat şi lui Rocambole.

De asemenea, i se mai dăduse voie lui Rocambole să scrie scrisori.

Şi Rocambole îşi petrecuse toată ziua de duminică scriind

scrisori în limba rusă şi citind istoria lui Ludovic al XIV-lea.

Scrisorile sale erau adresate unor persoane din Petersburg şi din Moscova, şi n-aveau alt scop decât acela să se creadă că maiorul Avatar avea foarte multe cunoştinţe în Rusia.

Pe când răsfoia istoria lui Ludovic al XIV-lea scrise în josul filei câteva cuvinte foarte mărunt, aşa încât nu oricine ar fi putut să le citească.

Apoi, cu puţin miez de pâine, lipise foile între ele. Ce scrisese Rocambole? O singură persoană ar fi putut să citească. Persoana aceasta era Vanda.

Dar în ce mod cartea aceea ar fi putut să ajungă în mâinile tinerei femei?

Iată o chestiune pe care în zadar şi-ar fi pus-o oricine altul, afară de Rocambole.

Dar Rocambole îşi spusese:

„De când sunt arestat, Vanda trebuie să fi postat desigur vreo santinelă pe la palatul de justiţie; fie pe Noël, fie pe frumoasa Marton.”

Când cobori din trăsura închisorii, până la cabinetul judecătorului de instrucţie, este o bucată bună de drum de făcut pe jos.

Apoi trebuie străbătute culoarele palatului de justiţie, prin mijlocul mulţimii.

Şi Rocambole era sigur că în mijlocul acelei mulţimi va întâlni pe cineva; restul era uşor.

Duminică seara, după ce i se adusese cina, maiorul Avatar înapoiase cartea zicând:

— Dacă domnul director ar fi aşa de bun să-mi procure al doilea volum...

Temnicerul luă volumul, dar puţin după aceea se întoarse:

— Domnul director, zise el, vă roagă să aşteptaţi până mâine; al doilea volum este în bibliotecă şi trebuie să se ducă cineva să-l ceară.

Rocambole făcu un semn de încuviinţare. Asta voia şi el. Cu toate acestea petrecu o noapte foarte rea, cu gândurile cele mai negre şi plângând mereu.

Rocambole avea în adâncul sufletului său o rană care nu se mai putea vindeca, o plagă sângerândă pe care nici chiar aerul libertăţii n-o putea cicatriza.

Luni, pe la ora opt dimineaţa, temnicerul veni să-l anunţe că va fi transportat la instrucţie.

Rocambole se îmbrăcă cu cea mai mare îngrijire.

La cererea sa un om fusese trimis la vila Said şi i se aduseseră haine; în acelaşi timp, toate hârtiile lui Rocambole fuseseră sechestrate.

Rocambole se sui în trăsura închisorii, alături de un guard municipal.

Guardul nu era deloc obişnuit să vadă prizonieri cu înfăţişarea lui Rocambole.

De aceea se purtă foarte respectuos cu el; de altfel Rocambole pretindea mereu să i se zică maiorul Avatar şi-şi păstra atitudinea sa gravă şi corectă de militar.

Drumul de la Mazas până la palatul de justiţie este destul de lung.

Prizonierii au voie să vorbească cu paznicii lor. Rocambole începu să-i vorbească despre Crimeea. Guardul luase parte la asediul Sevastopolului. Rocambole îi dădu cele mai complete şi cele mai exacte amănunte asupra faimoasei citadele ruseşti. Guardul rămase uimit. Maiorul adăugă:

— Guvernul rus mă persecută, pentru că am idei prea liberale.

Guardul crezu că era nimerit să pronunţe câteva cuvinte de simpatie la adresa nenorocitei Polonii.

Din întâmplare, guardul mai avea şi obiceiul să tragă tabac, şi-şi deschidea tabachera aproape în fiecare moment.

Îi ceru şi Rocambole o priză.

Guardul îi oferi tabachera cu cea mai mare grabă.

Când ajunseră în curtea de la Sainte-Chapelle, guardul municipal ar fi jurat că-l văzuse pe Rocambole sub zidurile Sevastopolului.

— N-o să ai de aşteptat mult timp astăzi, zise dânsul ajutându-l pe Rocambole să coboare.

— Cum? se aşteaptă uneori mult? întrebă acesta din urmă cu cea mai mare naivitate.

— Sunt zile... Alaltăieri, de exemplu, am stat în anticamera judelui de instrucţie mai mult de două ore.

— Eşti de serviciu în toate zilele dumneata?

— Nu, domnul meu, răspunse guardul, sunt numai la două zile o dată.

— Aşadar, dacă voi reveni poimâine o să te găsesc tot pe dumneata?

— Da, domnul meu.

Pe când traversau curtea de la Sainte-Chapelle şi se

îndreptau spre scara parchetului, un bărbat blond, slab, îmbrăcat într-o bluză albastră şi purtând o caschetă cu cozoroc de piele, cobora şi el scara.

Rocambole tresări recunoscând-o pe Vanda.

Vanda se împiedică şi se rostogoli trei sau patru trepte, în aşa fel încât să se poată lovi de Rocambole.

— Nesimţitule, murmură falsul maior.

— Uită-te unde calci, dobitocule, zise guardul.

Rocambole adăugă în ruseşte:

— Istoria lui Ludovic al XIV, primul volum, biblioteca Arsenalului.

Apoi îşi urmă drumul şi adăugă râzând:

— Limba maternă îţi vine întotdeauna pe buze când eşti furios.

Vanda dispăruse.

Capitolul LX

Guardul avusese dreptate.

Condica instrucţiei nu era încărcată în ziua aceea, sau mai bine zis, nu mai era nimeni la ordinea zilei, decât Rocambole.

Dacă Timoléon spusese adevărul, dacă maiorul nu era altul decât acel îndrăzneţ bandit numit Rocambole, evadat de la Toulon, cu un sânge rece şi cu o abilitate extraordinară, apoi desigur că un asemenea acuzat merita o atenţie mai deosebită.

Aşadar, Rocambole fu introdus îndată în cabinetul judecătorului de instrucţie.

Judecătorul era un om încă tânăr, cu privirea limpede, cu fruntea inteligentă.

El îl privi cu oarecare curiozitate şi apoi, destul de politicos, îi zise:

— Îţi voi lua interogatoriul, domnule.

Rocambole se înclină.

Zărise pe biroul judecătorului de instrucţie un pachet de hârtii.

Hârtiile erau ale sale.

Cele mai multe erau scrisori venite din Rusia pe adresa maiorului Avatar.

Mai erau acolo şi statele de serviciu ale ofiţerului rus, precum şi un brevet al maiorului, semnat de ţar.

— Domnule, îi zise judecătorul de instrucţie, după hârtiile pe care le-am confiscat din casa dumitale, după documentele pe care le-am putut aduna, după mărturia unui om sus pus, marchizul de B..., care te-a prezentat în lumea pariziană, rezultă că dumneata eşti adevăratul maior Avatar.

Rocambole nici nu clipi.

El cunoştea bine judecătorii de instrucţie şi ştia că oamenii aceştia au totdeauna obiceiul să întindă curse acelora pe care îi supun interogatoriului.

— Domnule jude, răspunse dânsul, nimic nu e mai lesne de probat ca adevărul şi dacă dumneavoastră aţi fi deplin convins de identitatea mea, aţi fi dat o ordonanţă de eliberare, fără întârziere.

— Într-adevăr, zise judele, deşi toate păreau că-mi demonstrează că sunteţi maiorul Avatar, se ridică o acuzare gravă în contra dumitale.

— Ce acuzare?

— Sunteţi acuzat de a nu fi altul decât numitul Joseph Fipart, zis şi Rocambole.

— Şi asta e tot?

Judele consultă un dosar.

— Dacă acesta ar fi adevărul atunci dumneata ai fost condamnat la muncă silnică pe viaţă de către tribunalele spaniole şi deţinut în închisoarea de la Cádiz, de unde ai dispărut.

— Şi după aceea? întrebă Rocambole cu linişte.

— Întors în Franţa, ai fi fost condamnat la douăzeci de ani de muncă silnică.

— De care curte? întrebă falsul maior.

— De curtea cu juri „Bouches-du-Rhone”.

— Domnule, zise Rocambole, mă hotărâsem la început să nu răspund, dar am reflectat mai mult şi mă voi explica.

— Vă ascult, zise judecătorul.

— Dacă aş fi fost într-adevăr condamnat, după cum pare să credeţi, apoi nimic nu e mai lesne decât o confruntare cu persoanele care trebuie să mă fi cunoscut...

Judecătorul nu răspunse, dar sună; un uşier intră şi dânsul îi făcu un semn.

Rocambole îşi plecă privirea.

O uşă se deschise în fundul cabinetului.

Rocambole nu-şi ridică faţa.

Un om intrase; un om cu cătuşe la mâini.

Era Milon.

Judecătorul se întoarse spre acesta din urmă.

Evident, dacă declaraţiile lui Timoléon erau adevărate, Rocambole ar fi trebuit să fie emoţionat văzându-l Milon.

De asemenea şi Milon ar fi trebuit să fie tulburat.

Dar Milon nici nu clipi.

El îl privi pe maiorul Avatar cu o curiozitate naivă.

— Domnule maior Avatar! îi zise judele.

Rocambole înălţă capul şi-l privi pe Milon.

El avu aceeaşi privire indiferentă.

— Îl cunoşti pe acest om? întrebă judele.

— Nu, răspunse Rocambole.

Judele se adresă lui Milon.

— Dar dumneata? zise el.

Milon, Milon onestul, omul simplu şi cam prostuţ, fu sublim în acel moment.

— Iartă-mă, domnule, zise el, dar nu prea am memorie... Aş greşi dacă aş spune că nu-l cunosc pe domnu'...

— Ah! zise judecătorul, care-şi îndreptă privirea cercetătoare asupra lui Rocambole, unde l-ai văzut?

— În temniţa de la Toulon.

Maiorul Avatar n-avu nici cea mai mică tresărire.

— Era pe la sfârşitul războiului Crimeei, continuă Milon. Se făcuse pace. Într-o zi, ofiţerii ruşi veniră să viziteze Mourillonul; eram şi eu acolo şi-mi aduc aminte foarte bine că l-am văzut şi pe domnul.

Rocambole răspunse liniştit:

— Aceasta e cu putinţă. Am vizitat temniţa în acea epocă.

— Poţi să pleci, îi zise judele lui Milon.

Şi sună din nou.

Uşierul veni să-l ia pe Milon.

Acesta ieşi fără să-l privească pe Rocambole.

Judele nu putu să surprindă nici un semn de înţelegere între cei doi oameni.

— Domnule, îi zise dânsul lui Rocambole, îţi mărturisesc că, convingerea mea e adânc zdruncinată.

Rocambole surâse.

— Îmi pare rău şi mie domnule, zise el.

Aceste cuvinte îl uimiră mult pe magistrat.

— Domnule, reluă Rocambole, nu moare cineva în temniţă; martor este omul cu care m-aţi confruntat. Dacă justiţia

franceză ar putea fi convinsă că maiorul Avatar nu este decât un mizerabil condamnat, cu numele de Rocambole, ea ar aduce un mare serviciu maiorului Avatar.

— Nu înţeleg, zise judele.

Rocambole urmă:

— Pentru ca un om de calitatea mea să fie arestat ca un condamnat evadat trebuie ca inamicii săi să fie foarte puternici.

— Domnule, zise cu severitate magistratul, justiţia nu este inamicul nimănui.

— Binevoiţi să mă iertaţi, reluă Rocambole; m-am exprimat greşit. Am să traduc mai limpede cugetarea mea. Sunt o victimă a poliţiei absolutiste a Rusiei, Rusia nu vrea să mă trimită în temniţă sub numele de Rocambole; ea vrea să mă recheme la ambasada moscovită.

— Cu ce scop? întrebă judele.

— Pentru ca ambasada să-mi pună condiţiile ei.

— Cum adică?

— Ea mă va lua sub protecţia sa, îmi va garanta identitatea, şi în schimb îmi va da o misiune la Petersburg.

— Şi după asta? întrebă judele.

— La Petersburg, voi fi arestat şi trimis în Siberia.

Rocambole spuse toate acestea cu o linişte perfectă.

Judele de instrucţie încruntă din sprâncene. Niciodată nu avusese o afacere mai delicată.

— Domnule, îi zise el, eu socoteam să-l demasc pe Rocambole prin vechiul său tovarăş de lanţ; proba a fost aproape decisivă în favoarea maiorului Avatar. Cu toate acestea, mai înainte de a da o ordonanţă că nu e caz de urmărire, trebuie să iau şi interogatoriul soţiei dumitale. Intraţi aici.

El chemă pe uşier, şi acesta îl conduse pe Rocambole într-o mică încăpere fără altă ieşire decât aceea dinspre cabinetul judecătorului de instrucţie.

Rocambole îşi zise:

„Poate că-mi întinde o cursă. Vanda nu este arestată, pentru că am întâlnit-o adineauri. Şi se lăsă închis fără nici o opunere.

Judele sună din nou şi ordonă:

Să fie adus omul care a fost arestat în noaptea asta, la Villette.

Omul care fu introdus aproape îndată, mergea ca un om beat şi era palid ca un condamnat dus spre eşafod.

Era Jean măcelarul, pe care un agent de-al lui Timoléon îl îmbătase în seara trecută în cârciuma de la Villette şi apoi îl arestase; şi fiindcă vinul îi tulburase creierii, el nu-şi tăgădui identitatea.

— Dumneata te numeşti Jean? îl întrebă judele.

— Da, domnule.

— În temniţă îndeplineai funcţia de călău?

Jean căzu în genunchi şi murmură:

— În numele bunului Dumnezeu... domnule, ai milă... condamnă-mă la moarte, dacă voieşti... dar nu mă sili să-mi reiau vechea mea funcţie...

— Peste putinţă! răspunse judele. Dumneata te vei întoarce în temniţă şi-ţi vei relua funcţia pe care ai avut-o şi înainte.

Jean avu un acces de disperare; rămânând mereu în genunchi îşi frângea mâinile. Uşierul, la un semn al judelui, deschise uşa micii camere în care stătea Rocambole ca într-o celulă şi-l invită să iasă.

Jean zărindu-l pe Rocambole, scoase un ţipăt.

— Stăpâne! stăpâne! strigă el.

Apoi, târându-se spre dânsul, cu o voce întreruptă de suspine, adăugă:

— Nu este aşa, stăpâne, că dumneata poţi totul? Nu-i aşa că mă vei scăpa încă o dată?

— Imbecilule! răspunse Rocambole m-ai trădat!... Apoi, întorcându-se către judecător, zise surâzând:

— Domnule, acuma nu mai tăgăduiesc; sunt într-adevăr Rocambole!

Capitolul LXI

Cuvintele din urmă ale lui Rocambole aduseră pe buzele judelui un surâs de satisfacţie.

Jean măcelarul, când auzi că trădase pe omul căruia îi datora libertatea, căzu în genunchi şi începu să se vaite disperat.

Dar judele nefiind dispus să audă vaiete, dădu ordin să-l scoată afară; apoi, rămânând singur cu Rocambole îi zise:

— Vrei să semnezi mărturisirea pe care ai făcut-o?

Rocambole surâse:

— Domnule, răspunse dânsul, vezi bine, nu-i aşa, că mărturisirea acestui om nu m-ar fi putut face să-mi pierd capul până într-atâta, dacă n-aş avea alte motive puternice de a nu-mi mai ascunde identitatea.

— Şi care sunt acele motive? întrebă judecătorul cu răceală.

— Domnule, reluă Rocambole, eu fac parte dintr-o asociaţie foarte vastă. Toţi aceia care o compun mă ascultă ca pe un stăpân absolut. Aş fi putut să mă joc cu poliţia dacă aş fi vrut.

— Nu te înţeleg, zise judecătorul cu severitate.

Rocambole continuă surâzând mereu:

— La prima vedere, ce sunt eu în ochii dumitale? Un criminal de cea mai rea specie, un ocnaş evadat, pe care-l vei trimite din nou la închisoare.

— Şi după aceea? zise judecătorul.

— Privind lucrurile mai de aproape, urmă Rocambole, eu sunt cu totul altceva...

— Te ascult.

— Sunt un om care se căieşte de faptele sale, care ar fi vrut bucuros să moară în închisoare şi care n-a ieşit, de acolo, decât pentru a-şi ispăşi crimele.

— Bizară ispăşire! exclamă judecătorul.

Rocambole ridică înspre dânsul privirea sa fascinantă.

— Ce vrei, domnule! zise el, am crezut că dumneata vei avea bunăvoinţa să mă asculţi până la capăt.

— Vorbeşte, zise judecătorul.

— Altă dată, reluă Rocambole, lucrurile nu se petreceau ca acuma. Criminalii cei mai vestiţi erau luaţi în serviciul poliţiei...

— Ai dreptate, întrerupse judecătorul de instrucţie cu dispreţ; lucrurile acestea se făceau altă dată; acum nu se mai fac; poliţia e compusă numai din oameni cinstiţi.

— Aşteaptă, domnule, aşteaptă... urmă Rocambole. Dacă aş veni să-ţi spun: domnule îţi ofer serviciile mele, îţi cer postul de şef al siguranţei, desigur că dumneata mi-ai râde în nas... Şi poate că ai avea dreptate, pentru că în zilele noastre şeful siguranţei e un om respectat de toată lumea. Dar nu lucrul acesta vreau să ţi-l cer.

— Atunci, ce vrei? întrebă judecătorul de instrucţie care, privindu-l se întreba dacă într-adevăr omul acela aşa de elegant şi de liniştit era Rocambole.

— Iată ce vreau, răspunse el; sunt în Paris două tinere fete persecutate; mama lor a fost asasinată; averea lor a fost

răpită. Eu vreau să le înapoiez averea şi să le răzbun. După aceea mă voi reîntoarce la ocnă.

Judecătorul surâse.

— Domnule, răspunse dânsul, dacă ai să-mi faci vreo reclamaţie, eşti liber s-o faci. Justiţia e destul de puternică pentru a pedepsi pe vinovaţi şi a acorda protecţia sa acelora care au nevoie de dânsa.

— Justiţia nu poate nimic în împrejurarea de faţă continuă Rocambole simplu.

— Pentru ce?

— Pentru că una dintre cele două tinere fete e îndrăgostită de nepotul asasinului. Făcând dreptate completă, s-ar ruina toată speranţa bietei copile.

— Domnule, răspunse judecătorul, în Franţa nimeni n-are dreptul să se substituie acţiunii suverane a justiţiei.

Şi zicând acestea sună.

Guardul municipal intră.

— Luaţi-l pe omul acesta, zise judecătorul.

— Un singur cuvânt încă, domnule, zise Rocambole.

— Să auzim.

— Dacă ţi-aş cere opt zile de libertate, dându-ţi cuvântul că apoi mă voi reîntoarce în închisoare, te-ai învoi să mi le acorzi?

— Nu.

— Atunci, nici eu nu voi semna declaraţiile pe care le-am făcut.

— Cum crezi, răspunse judecătorul.

Rocambole se depărtă.

„Acuma, îşi zise el, îndreptându-se împreună cu guardul spre trăsura închisorii mi-am liniştit conştiinţa. Cei de afară au nevoie de mine şi nu pot putrezi la Mazas, cu atât mai puţin la ocnă... Voi evada!... Şi cu atât mai rău pentru dânşii!...”

— Ei bine, zise guardul, s-a sfârşit?

— Nu încă, răspunse Rocambole.

— Nu vor să te pună în libertate?

— Miercuri îmi vor da drumul cu siguranţă.

— Ah! zise guardul, vom face din nou drumul împreună.

— Vei fi iarăşi de serviciu?

— Da.

— Atunci, cu atât mai bine.

Şi Rocambole se arătă nepăsător; ca şi cum şi-ar fi vorbit sie însuşi, zise:

— Rusia nu vrea să-mi ierte ideile mele liberale.

Guardul făcu un semn afirmativ din cap şi îşi scoase tabachera.

— Dă-mi o priză de tabac! îi zise Rocambole.

Guardul întinse tabachera şi zise:

— Astăzi n-am aşteptat mult; dar miercuri va fi altceva.

— Pentru ce?

— Miercuri e zi de instrucţie şi condica e foarte încărcată.

— Vom aştepta dacă va fi nevoie, zise Rocambole.

În timpul acesta, trăsura celulară ajunse la Mazas şi Rocambole fu din nou închis în celula sa. Puţin după aceea sosi temnicerul. Aducea volumul al 2-lea din istoria lui Ludovic al XIV-lea.

— Pe onoarea mea, domnule, zise dânsul, dumneata i-ai plăcut mult directorului.

— Cum asta?

— El însuşi m-a trimis cu cartea dumitale la bibliotecă şi mi-a ordonat să cer volumul următor.

— Ei bine?

— Când am cerut volumul, mi s-a răspuns: „Acum e ocupat; ţi-l dau mâine” Şi mi-au arătat un tânăr blond care citea.

Rocambole tresări.

Temnicerul continuă:

— Am venit şi i-am spus directorului răspunsul. Dar dânsul mi-a zis: „Trebuie să te întorci şi să aştepţi până ce cartea va fi disponibilă, căci vreau să arăt maiorului Avatar că-l stimez”.

— Şi dumneata te-ai întors? întrebă Rocambole.

— Negreşit, micul blond isprăvise de citit.

— Vei mulţumi directorului din partea mea, îi zise Rocambole surâzând.

Luă apoi volumul şi, după ce plecă temnicerul, îl deschise cu cea mai mare grabă.

Volumul avea două pagini lipite; Rocambole suflă între ele şi le dezlipi.

Pe marginea uneia din foi erau scrise cu creionul câteva cuvinte într-o limbă necunoscută de toţi în afară de Vanda şi de Rocambole.

Era răspunsul la scrisoarea lui.

Iată ce-i scrisese Rocambole Vandei:

„Cu orice preţ trebuie s-o regăseşti pe Antoinette.

Du-te la Arsenal şi cere volumul întâi din Meditaţiunile lui Lamartine, ca să mă poţi ţine la curent; voi cere şi eu acel volum.”

Vanda îi răspunse — fiindcă tânărul blond pe care temnicerul îl văzuse citind, nu era altul decât Vanda.

„Dumnezeu este cu noi, îţi răspund pe cel de-al doilea volum, fiindcă cred că vor veni să-l ceară pentru dumneata. „Meditaţiile” inutile, Antoinette e scăpată. Chivotte moartă. Timoléon a fugit. Agénor a plecat la tatăl său, şi nu s-a mai reîntors.”

După ce citi, Rocambole îşi zise uşurat:

„Acum am timp să-mi pregătesc fuga”.

Apoi spre seară ceru să-i scrie judelui de instrucţie, şi iată ce-i scrise:

„Domnule,

Renunţă de a mă mai substitui acţiunii justiţiei şi consimt să mă reîntorc la galeră; dar cred că nu veţi refuza să ascultaţi nişte destăinuiri importante pe care vreau să vi le fac.

Rocambole.”

Scriind această scrisoare, Rocambole se gândea că până peste două zile nu va fi chemat la parchet. Tot pentru atunci fixase şi el ziua evadării.

Capitolul LXII

Rocambole calculase foarte bine, căci a doua zi îl lăsară tot timpul în celula sa, fără a primi vreo veste de la judele de instrucţie.

În timpul nopţii, inexplicabila întristare care-l cuprinsese pe Rocambole de la intrarea lui în temniţă se mări şi mai mult şi-l ţinu treaz toată noaptea. La ce se gândea el?

La fuga lui? Nu. Căci Rocambole îşi făcuse planul de mai înainte.

El avea o altă grijă, sau mai bine zis o altă durere.

De aceea se întoarse şi se suci pe patul său, fără să poată dormi; pronunţa din când în când, foarte încet, un nume.

Când se făcu ziuă, Rocambole avea friguri şi un râs

dispreţuitor şi sarcastic îi flutura pe buze. Acest om revenit la fapte bune, acest bandit convertit, avu chiar un râs sălbatic şi vorbind singur îşi zise: „Nu ştiu dacă nu eram mai fericit când eram criminal. După justiţia oamenilor va începe oare justiţia lui Dumnezeu?.”

Menţionăm din nou că Rocambole era în prada unei torturi misterioase şi nu se ocupa de fuga lui nicidecum.

La ora opt veniră să-l caute.

Ceea ce prevăzuse se întâmplase: judele de instrucţie voind să-i audă destăinuirile, se grăbise să-l cheme.

Trăsura închisorii era în curte şi guardul cu tabachera i se adresa numai cu „domnule” şi îi arăta cel mai mare respect.

Pentru toţi amploiaţii de la Mazas, Rocambole era maiorul Avatar, căci instrucţia îşi păstra cu aviditate secretele.

De aceea guardul s-ar fi aruncat în foc pentru el; l-ar fi lăsat să facă orice, exceptând bineînţeles evadarea.

Rocambole ştia că soldatul nu poate fi corupt şi de aceea nici nu se gândi la aşa ceva.

În timpul drumului îi vorbi despre Sevastopol şi despre faimosul general Totlleben şi guardul îl asculta cu nespusă plăcere.

În sfârşit, ajunseră în curtea palatului.

Un om se plimba încoace şi încolo prin curte, privind în toate părţile cu un aer mirat şi curios, în momentul în care Rocambole cobora din trăsura celulară.

Acel om purta o frumoasă barbă blondă, nişte favorite mari şi avea ochii albaştri. Gulerul cel înalt, cravata cea lungă prinsă cu un ac de diamant, haina albastră, jiletca albă, pantalonul cenuşiu deschis şi lornieta prinsă cu o panglică după gât dovedeau îndestul că era unul din acei englezi ce se plimbă de la un capăt al pământului la celălalt. El părea extaziat de ornamentele de la Saint-Chapelle, şi retrăgându-se din când în când îndărăt pentru a vedea mai bine, dădu peste gardian.

Acesta din urmă îl luase pe Rocambole de braţ şi se îndrepta cu dânsul spre scara parchetului.

— Oh! exclamă englezul, iartă-mă...

Apoi, privindu-l pe Rocambole, făcu o mişcare de uimire.

— Maiorul Avatar! strigă dânsul.

— Chiar el, Milord.

— Dumneata aici!... oh! scumpul meu amic!...

Şi, fără să se sinchisească de guard, se aruncă în braţele lui Rocambole.

Acesta din urmă îl recunoscu pe credinciosul său Noël, care-i zise pe când se prefăcea că-l îmbrăţişează.

— Am mai venit şi ieri.

— Du-te de-mi caută o trăsură şi aşteaptă-mă în curtea prefecturii poliţiei, îi zise Rocambole în grabă.

Toate acestea se petrecură atât de iute, atât de neaşteptat încât guardul nu mai avu timp să intervină.

— La revedere Milord, zise Rocambole.

În acelaşi timp, îl privi pe guard cu un aer rugător.

Privirea aceia voia să zică:

„În numele cerului, fă ca acest om, care e un personaj însemnat şi la stima căruia ţin foarte mult, să nu bage de seamă că sunt prizonier.”

Guardul înţelese.

— La revedere, zise din nou Rocambole.

Şi-l salută pe englez, care părea că nu-l văzuse coborându-se din trăsura închisorii.

. . . .

Există o oră pentru deţinuţi, când justiţia omenească pare că se depărtează un moment de la straşnica ei supraveghere.

Aceasta este ora când deţinutul e condus la instrucţie. Între zidurile temniţei şi cabinetul judecătorului este de făcut o mică călătorie prin coridorul întunecos al palatului de justiţie, sub unica supraveghere a unui guard municipal. Cu toate acestea o încercare de fugă este foarte rară, căci un deţinut care nu cunoaşte labirintul ce se numeşte Palatul de justiţie din Paris, ar încerca în zadar fugă; după cincizeci de paşi ar fi prins. Cabinetul judelui de instrucţie nu mai are nimic în el care să-ţi reamintească vechile obiceiuri judiciare şi tristele decoruri de altă dată.

E o cameră mobilată cu un gust sever, semănând cu toate cabinetele din lume.

Judele stă la o masă iar grefierul la una mai mică, alături.

Mai înainte de a intra în cabinet, deţinutul îşi aşteaptă rândul într-o antecameră, sub paza unui guard, uneori se îngrămădesc acolo câte zece persoane care vor fi cercetate.

Când intră Rocambole văzu acolo doi oameni în costume de lucrători şi o femeie, care erau păziţi de doi guarzi.

— Vom aştepta o oră, îi zise cel care îl conducea, scoţându-

şi tabachera din buzunar.

Rocambole întinse mâna şi guardul se grăbi să-i ofere o priză de tabac.

O aspiră cu încetul şi începu să cugete.

La un moment dat, ieşi un om din cabinetul de instrucţie şi le zise femeii şi celor doi bărbaţi, care desigur erau inculpaţi în aceiaşi afacere.

— E rândul dumneavoastră.

Guardul care îi adusese pe cei trei oameni la instrucţie, îi pofti să intre în cabinet, închise uşa şi veni să stea lângă acela care-l păzea pe Rocambole.

Acesta din urmă încruntă sprâncenele, dar obrazul i se lumină când unul dintre guarzi zise celuilalt:

— Vom avea o instrucţie de cel puţin o oră. Dă-mi o priză, camarade.

Guardul întinse tabachera, apoi i-o oferi şi lui Rocambole, dar Rocambole refuză. El se gândea profund.

Trecu o jumătate de oră şi guardul lui Rocambole zise:

— Oh! ce somn îmi este!...

— Ai fost de gardă astă-noapte? îl întrebă celălalt camarad al său.

— Da.

— Atunci te cred... iar dacă vrei să închizi puţin ochii voi veghea eu; dar mai dă-mi o priză...

Guardul nu mai întârzie şi rezemându-se de perete, închise ochii şi adormi îndată.

Rocambole continua a se arăta preocupat; cu toate acestea din când în când privea cu nişte ochi mari la gardianul rămas treaz, care se lupta şi dânsul cu somnul.

Rocambole simţi în sfârşit că lanţul care-i ţinea mâna stângă slăbeşte; guardul adormise.

Mai aşteptă câteva momente; după aceea trase încet lanţul şi mâna rămase liberă.

Se sculă fără zgomot, îşi încheie haina milităreşte, scoase din buzunar o rozetă militară, pe care şi-o puse la butonieră şi se îndreptă spre uşă, cu pasul măsurat.

Amândoi guarzii dormeau duşi.

Deschise uşa şi ieşi; în coridor era o mulţime de lume. Guarzi, deţinuţi, avocaţi şi judecători veneau şi se duceau. Rocambole se adresă unui guard:

— Te rog, îi zise dânsul, spune-mi unde se află cea dintâi

cameră a Curţii?
— Pe coridorul acesta tot înainte, răspunse guardul, care îl luă pe Rocambole drept ofiţer.
— Mulţumesc, zise Rocambole depărtându-se fără grabă.
Unii îl luară drept un martor, alţii drept un avocat, iar alţii un simplu curios.
El cunoştea foarte bine Palatul de Justiţie şi, trecând din noua clădire în cea veche, după zece minute ieşi în curtea prefecturii şi poliţiei, unde aştepta o birjă.
În acea birjă era falsul englez, adică Noël.
— Dar cum ai scăpat? îl întrebă acesta din urmă, uimit.
— Am adormit guarzii care mă păzeau.
— Cu ce?
— Cu un hap negru, sub formă de praf, pe care l-am lăsat să cadă în tabachera unuia dintre ei. Îţi voi istorisi aceasta mai târziu; acuma să mergem să mâncăm, căci mor de foame.
Falsul englez îi strigă birjarului:
— La „Maire!”, bulevardul Saint-Denis, colţ cu bulevardul Strassburg.

Capitolul LXIII

Există în Paris un restaurant al actorilor, al oamenilor de litere şi în general al tuturor artiştilor.
Acest restaurant se numeşte „Maire”, succesorul lui „Chalais”.
Poliţia nu-l vizitează niciodată, căci ea nu se interesează decât de restaurantele de modă şi de cafenelele elegante, unde pungaşii stau alături de oamenii responsabili; pentru poliţie artiştii sunt cei mai oneşti oameni şi ca dovadă nici un om de această profesie nu s-a văzut în temniţă.
A fost necesar să spunem toate acestea pentru a explica pentru ce Noël, numit Cocorico, îi strigase vizitiului: „La „Maire” bulevardul Saint-Denis!”
Restaurantul deşi avea destulă clientelă, nu refuza totuşi şi clientela întâmplătoare; Rocambole şi Noël se duseră într-un separeu din fundul stabilimentului şi se aşezară lângă o fereastră, ce dădea în bulevardul Strassburg.
Noël i se adresă lui Rocambole:
— Stăpâne, vreau să ştiu...
— Ce vrei să ştii?

— Cum ai ieşit din Palatul Justiţiei.

— Foarte simplu, răspunse Rocambole.

— Foarte simplu?

— Da, foarte simplu, căci i-am adormit pe cei doi guarzi care mă păzeau.

— Cum asta?

— Ţi-am spus că am pus în tabachera unuia dintre ei puţin praf dintr-un narcotic foarte puternic. Ei bine, acel praf i-a adormit pe amândoi şi atunci eu am părăsit ante-camera judelui de instrucţiei ca şi cum aş fi fost liber, şi iată-mă aici. Acum spune-mi şi tu unde am ajuns cu afacerile noastre.

— Antoinette a fost găsită.

— Bine!...

— Dar pe Agénor nu l-am mai văzut de trei zile.

— Ah! exclamă Rocambole.

Apoi, coborându-şi vocea, zise:

— Dar Madeleine?

Noël nu avea un spirit prea pătrunzător; totuşi i se păru că-l vede pe Rocambole pălind pe când pronunţa acest nume.

După o pauză reluă:

— Domnul Ivan Potenieff este aici, în schimb.

Rocambole încruntă sprâncenele.

— El a venit la Paris, urmă Noël, pentru a o regăsi pe Madeleine, dar nu prea a avut noroc.

— Pentru ce? Ce s-a întâmplat?

— Să vezi: închipuieşte-ţi, stăpâne, că în ziua arestării dumitale, doamna mi-a încredinţat-o pe domnişoara pentru a o conduce la mama mea; în acest timp dânsa a alergat la Auteuil după noutăţi. Pe când mergeam noi spre Champs-Élysées, deodată am văzut-o pe domnişoara îngălbenindu-se. O întreb: „Ce este, domnişoară? Ea îmi răspunse că în trăsura care trecuse pe lângă noi îl văzuse pe domnul Ivan Potenieff.” Eu însă, pentru moment, am crezut că domnişoara se înşelase. Dar... după cât se pare, a fost într-adevăr domnul Ivan Potenieff.

— De unde ştii tu asta?

— Ştiu pentru că după ce doamna a scăpat-o pe domnişoara Antoinette, s-a ocupat şi de domnul Ivan.

— Ah! şi ce a făcut?

— Ea ştie aproape totul.

— Să auzim.

— Trebuie să spun mai întâi că domnul Ivan era destinat să se căsătorească cu verişoara sa, doamna contesă Vasilika Wasernoff.

— Ştiu asta.

— Dar, desigur, nu ştii că contesa i-a dat domnului Ivan un fecior în casă, care să-l întovărăşească tot timpul.

— Nu, dar ce e cu dânsul?

— Este, că acest fecior şi cu domnul de Morlux...

— Cum, domnul de Morlux?...

— Da, el în persoană, fiindcă n-a murit...

— Eşti sigur? întrebă Rocambole furios.

— Foarte sigur; în ziua arestării dumitale, el s-a întors la Paris şi l-am văzut chiar eu...

— Nenorocire! nenorocire! murmură Rocambole, trebuie să reîncep.

Apoi murmură foarte încet, ca şi cum şi-ar fi vorbit sie însuşi:

— Şi cu toate acestea sunt obosit... aş vrea să mă întorc la temniţă. Acolo este repausul... şi uitarea...

Noël nu auzi aceste cuvinte şi urmă:

— Ţi-am spus că feciorul de casă al contesei Vasilika şi domnul de Morlux l-au adus pe domnul Ivan Potenieff la Paris.

— Şi mai departe?

— Pe urmă aceştia doi au făcut ca Ivan să treacă drept nebun şi l-au şi dus la doctorul psihiatru Lambert, unde a început să i se facă duşuri.

— Dar contesa Vasilika?

— Contesa este şi dânsa la Paris.

— Ştii unde stă, în ce stradă?

— Ştiu; ea a tras într-o casă pe care dumneata o cunoşti bine...

— La cine anume? întrebă Rocambole cu nerăbdare şi nelinişte.

— La contesa Artoff, strada Pépinière.

— Baccarat! exclamă Rocambole.

— Da, stăpâne, zise Noël, care nu putu să-şi stăpânească un fior pronunţând numele neîmpăcatei inamice a lui Rocambole.

Acesta căzu într-un fel de meditaţie adâncă şi păstră o lungă tăcere, uitând chiar să mănânce. În cele din urmă se ridică.

— Du-te de caută o trăsură, zise el.

Noël plăti şi ieşi.

„Baccarat! Baccarat! murmură Rocambole cu un accent straniu, să te găsesc din nou în drumul meu?”

Un cupeu sosi la uşă.

Rocambole se urcă şi lăsă storurile.

— Unde mergem, stăpâne? întrebă Noël.

— Mergem la mansarda pe care mi-ai închiriat-o şi de la a cărei fereastră se poate vedea jucându-se copilul în grădina hotelului d’Asmolles; copilul îngerului acela, pe care atâta timp am numit-o sora mea.

— Stăpâne, zise Noël, dumneata eşti trist de moarte.

— Poate...

— Ţi-e frică că vei fi prins?

— Nu, răspunse Rocambole.

Apoi, cu vocea mai energică, întrebă:

— Ai la tine o „cutiuţă”?

— Da, stăpâne, răspunse Noël, după care scoase din buzunar o cutie mică de tinichea, cutie indispensabilă oricărui condamnat care visează evadarea. Înăuntrul ei erau o pereche de mustăţi blonde, o perucă de aceeaşi culoare, un brici şi o pereche de foarfeci.

Rocambole luă briciul şi-şi sacrifică mustăţile brune; Noël îi reteză părul; peruca şi mustăţile blonde înlocuiră părul şi mustăţile negre.

— Acum, zise stăpânul, să schimbăm costumele.

Noël se dezbrăcă într-o clipă, şi, tot aşa de iute, Rocambole se îmbrăcă cu pantalonul gri şi cu haina albastră cu nasturi de metal.

— Acum ai aerul unui adevărat englez, strigă Noël.

În timpul acestei metamorfoze, birja înaintase şi acum intra în strada Suresnes; în curând se opri la poarta unei case mari, cu mulţi chiriaşi, al cărei fund da în grădina unui palat din strada Ville l’Evêque. Palatul acesta era proprietatea domnului viconte Fabien d’Asmolles, soţul domnişoarei Blanche de Chamery.

Rocambole coborî din trăsură şi îi zise lui Noël.

— Du-te! Lasă-mă singur!...

— Stăpâne, întrebă Noël, când te voi revedea?

— Nu ştiu.

— Dar doamna...

— Îi vei spune că sunt liber.

— Şi dumneata... nu vei veni s-o vezi?

— Nu ştiu, repetă Rocambole.

Apoi intră în casă, murmurând încetişor numele acela, care trezea un ecou sinistru în amintirile sale.

„Baccarat! Baccarat!...”

Sfârşitul romanului c. MADELEINE
din seria V. REINVIEREA LUI ROCAMBOLE

INDEX NUME PERSOANE ŞI LOCURI

NUME PERSOANE

RUSIA - NUME PERSOANE

. Beruto – feciorul de casă al contesei Vasilika
. Ivanovşka bătrâna – hangiţa la Hanul Sava
. Kolukin – prieten prinţul rus
. Maropuloff – prinţ rus
. Piotr, mujikul
. Potenieff – conte, boier din Rusia meridională
. Vasilika Wasernoff – contesă din Sankt Petersburg

NUME LOCURI RUSIA

. Lifru – reşedinţa domeniului contelui Potenieff
. Peterhoff – sat în Rusia. Peterhofful, Peterhoffului
. Sankt Petersburg – capitala imperiului Rusia
. Studianka – sat
. Vyburg – cartier Sankt Petersburg

NUME LOCURI FRANŢA

. Auteuil – cartier Paris
. Bellefond – strada
. Bois de Boulogne – strada, cartier
. Champs-Élysées – strada
. Étoile – bariera
. Haussmann – bulevard
. Lafayette – strada
. Mazas – închisoare
. Montmartre – mahala, cartier
. Pépinière – strada
. Rochechouart – strada
. Saint-Lazare – închisoare femei şi strada
. Suresnes – strada
. Toulon, Toulonul – ocnă, oraş
. Vila Said – vila maior Avatar (Rocambole)

NOTE

. mujik – ţăran rus
. omnibuz – un tip de trăsură pentru „transportul în comun”
. troică – sanie rusească la care sunt înhămaţi trei cai unul lângă altul.

CUPRINSUL

PARTEA ÎNTÂI - CÂRCIUMA BLESTEMATĂ

CUPRINSUL
seriei a V-a

REÎNVIEREA LUI ROCAMBOLE
[La Résurrection de Rocambole]

(apărut foileton în „Le Petit Journal", în perioada 1865-1866)